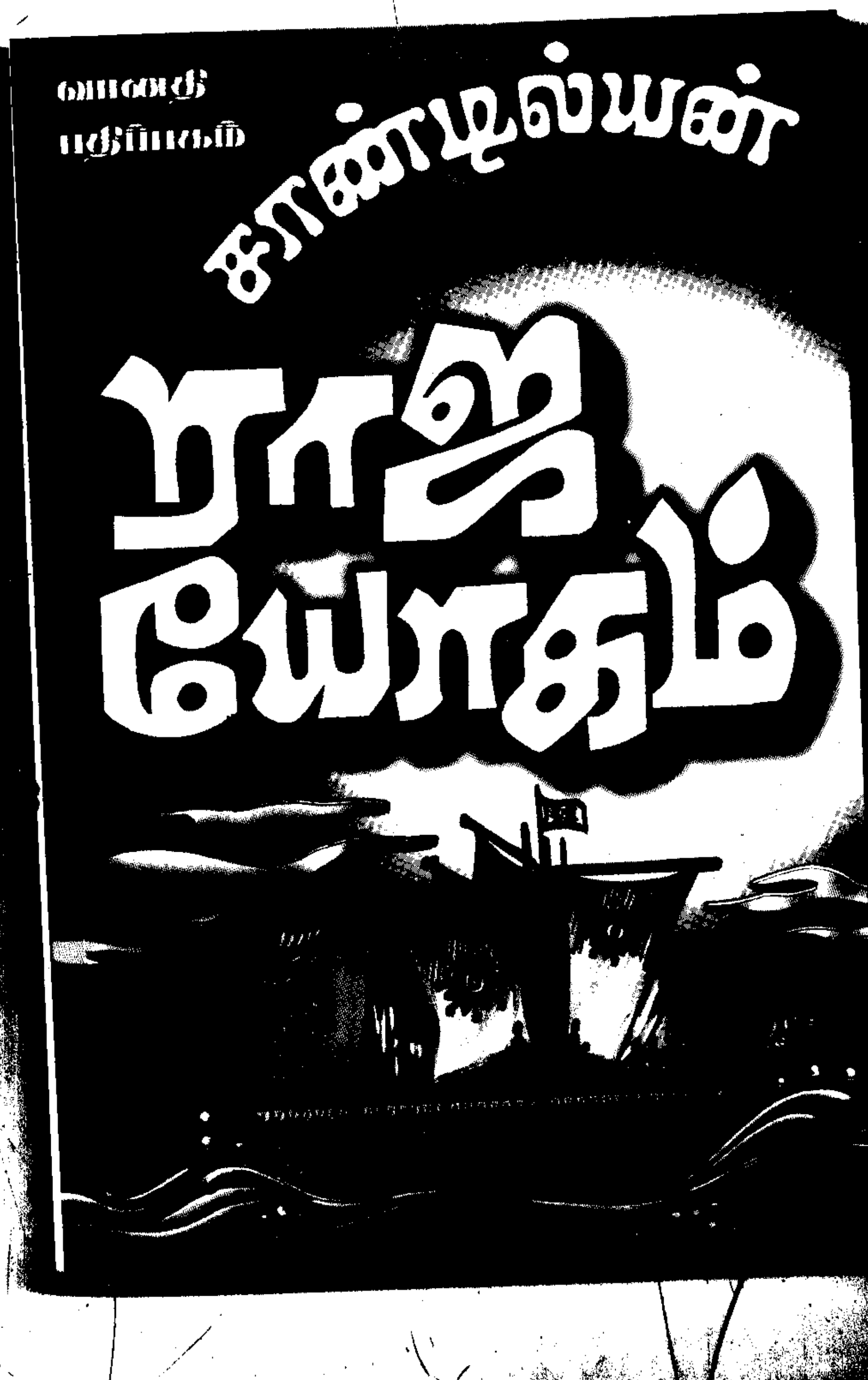
வானதி
பதிப்பகம்
சாண்டில்யன்
ராஜ
யோகம்

முன்னுரை

'ராஜயோகம்' என்ற இந்தச் சரித்திரக் கதைக்கு விரிவான முன்னுரை ஏதும் தேவையில்லை. முக்காலே மூன்றுவீசம் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே இந்தக் கதை புனையப்பட்டிருக்கிறது. குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் ஏற்பட்ட அரியணைப் போட்டியை மையமாகக் கொண்டு இந்த நவீனத்தைத் தொகுத்திருக்கிறேன். இந்த நாவலில் கதாநாயகன், கதாநாயகி என்று கதைக்கு அவசியமான பாத்திரங்கள் கற்பனையில் படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இதன் உண்மையான கதாநாயகன் அப்துல்லா வாஸப் என்கிற சரித்திர ஆசிரியன் தான்.

குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில், அவன் பாரசீகத்திலிருந்து இந்நாட்டுக்கு வந்தான். பாண்டியர் அரியணைப் போட்டியைப் பற்றிய விவரங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறான். அந்த அரியணைப் போட்டியைப் பற்றி சரித்திர ஆதாரம் வாஸப்பினுடைய பயண நூல்தான். பயண நூல் எழுதிய அயல்நாட்டு வாஸப் இந்த நாட்டு அரசியல் சிக்கலில் அகப்பட்டுக் கொண்டான் என்பது மட்டும் கற்பனை.

நல்ல வேளையாக வெளிநாட்டவர் பலர் தமிழ்நாட்டில் பயணம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தாங்கள் பார்த்ததை எழுதி வைக்கா விட்டால் தமிழக சரித்திரத்தில் பாதியை எழுதுவதே கஷ்டம். ஆகவே நாம் வாஸப்புக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

சாதாரண சரித்திரப் புத்தகங்களில் நீங்கள் சந்திக்காத பல சரித்திரப் பாத்திரங்களை இந்தக் கதையில் சந்திப்பீர்கள். குலசேகர பாண்டியனிடம் தகியுதீன் என்ற முஸ்லிம் மந்திரியொருவர் இருந்தார். அவரின் ராஜபக்திக்காகவும், சேவைக் காகவும் பாண்டியன் மான்யம் ஒதுக்கினான் என்பது புதிதாயிருக்கலாம். ஆனால் அது உண்மை.

இந்த நூலை எழுதியதில் எனக்கும் பலன் உண்டு. தீவிரமாக கடைக்காலப் பாண்டியர் சரித்திரத்தை ஆராயும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இதை எழுத முற்படும்வரை நான் அறியாத பல விஷயங் களை அறிந்தேன்.

இந்தக் கதையை எழுத என்னை விடாப்பிடி யாக வலியுறுத்தி எழுதவைத்த 'தினமணிக் கதிர்' ஆசிரியராக இருந்த திரு. நா. பார்த்தசாரதி அவர் களுக்கும், இதைப் புத்தக வடிவில் கொண்டுவரும் உயர்திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும், இதைத் தொடர்கதையாக ஆதரித்து புத்தக வடிவில் வாங்கச் சித்தமாயிருக்கும் தமிழ்ப் பெருமக்க ளுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சாண்டில்யன்

ராஜயோகம்

1. அப்துல்லா வாஸப்

பாரசீகத்தின் மங்கோலிய மன்னனான சுல்தான் உல்ஜாயிதுவால் *வாஸப்-உல்-ஹஸரத் (மன்னனை வாழ்த்திப் பாடுபவன்) என்ற இலக்கியச் சிறப்புப் பெயர் சூட்டப்பட்டவனும், ஸிராஸ் நகரத்தைச் சேர்ந்த பஸ்ருல்லாவின் குமாரனும், சரித்திர ஆசிரியனும், உலக யாத்திரையில் விருப்பமுள்ளவனுமான அப்துல்லா, கங்கையினும் புனிதமான காவிரியின் பசுமை நிற சமவெளியிலிருந்து பாண்டிய நாட்டுக்குள் பிரவேசிக்கும் மனோரம்மியமான மேட்டு நிலத்தையும், எட்ட இருந்த மலைப்பகுதியையும் ஏறெடுத்து நோக்கினான். சோழ நாட்டில் தன்னை வரவேற்ற அந்தப் பசும் நெற்பயிர் வயல்களும், தென்னஞ் சோலைகளும், வாழைக்காடுகளும் அந்தப் பகுதியில் இல்லாவிட்டாலும் பாண்டிய நாட்டுப் பகுதி பெரும் கம்பீரத்தைப் பெற்றிருந்ததைக் கவனித்த வாஸப், 'இயற்கையின் அழகுகள் பலவிதம், ஆண்டவனின் கை

---

* Taziyatu - L. Asar Wa Majriyatu - L. Asar of Abdullah, Waasaf - History of India by H.M. Elliot - Vol III Page 24.

வண்ணத்தை வர்ணிக்கவோ, எடை போடவோ நாம் யார்?' என்று தன்னைத்தைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு தனக்கெதிரே விரிந்த மேட்டுப் பகுதியைக் கவனித்தான்.

அவன் மனோநிலையை அவன் ஏறிவந்த அந்த அரபுப் புரவியும் உணர்ந்துகொண்டதாலோ என்னவோ, அது ஒருகணம் நின்று வாஸப்புக்கு இயற்கையை நன்றாக அனுபவிக்க இடங்கொடுத்தது மட்டுமல் லாமல், தானும் தலையை உயர நிமிர்த்தி மாலை நேர வெயிலில் பச்சை நிறம் சிறிதே மாற்றப்பட்டு பச்சையும் மஞ்சளும் கலந்த இயற்கையின் ரஸாயன விந்தையைக் கவனிக்கலாயிற்று.

தன் மனோபாவத்தை முன்கூட்டி அறிந்த அரபுப் புரவியின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்தி, அதன் கழுத்தை ஆசையுடன் தடவிக் கொடுத்த வாஸப், "சில வேளைகளில் மிருகங்கள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு மனிதர்கள் புரிந்துகொள்வதில்லை" என்று புரவியைப் பாராட்டிக்கொண்டே, எதிரே கண்களை ஓட்டி மேட்டுப் பகுதியை நன்றாக ஆராய முற்பட்டான். மேட்டுப் பகுதியில் இருந்த புல்தரை, முற்றும் பசுமை யில்லாமல் ஆங்காங்கு காய்ந்த புற்களால் தங்கநிறம் பெற்றிருந்தாலும், அதைத் தாண்டி இருந்த பெரிய தோப்பு ஒன்று நல்ல செழிப்புடனும், பசுமையுடனும் காணப்பட்டதன்றி, அதிலிருந்து வந்த நறுமணமும் அவன் உள்ளத்தை அள்ளியதால், அந்தத் தோப்பில் வாசனைப் பூக்களும் இருக்க வேண்டுமென்று வாஸப் முடிவுக்கு வந்தான். வாசனையிலிருந்து அந்த வாசமலர் சின்னஞ்சிறிய சோழநாட்டு மகிட மலராகத்தான்

இருக்க வேண்டுமென்றும், ஆகவே சோலையின் உட்பகுதியில் மகிட மரங்கள் நிரம்ப இருக்க வேண்டு மென்றும் ஊகித்தான், எதையும் நுண்ணிய அறிவுடன் ஆராயும் திறனுள்ள அந்தச் சரித்திர இலக்கிய ஆசிரியன்.

அந்தத் தோப்பிலிருந்து திடீரெனக் கிளம்பிய பட்சிகளின் கூட்டமொன்று அவன் தலைமீது பறந்து சென்றதால், அவை கிளம்பிய விதத்தையும் ஒற்றுமை யாகக் கூட்டமாகப் பறந்த அழகையும் வாஸப் கவனித்து, "இந்த ஒற்றுமை மனிதர்களுக்குள் ஏன் இல்லை?" என்று ஒரு வினாவையும் உள்ளத்தில் கிளப்பிக்கொண்டான். தலைக்கு மேலே பறந்த அந்தப் பட்சிக் கூட்டத்தை அண்ணாந்து பார்த்த அவன், 'இவற்றில் எத்தனை மனிதன் வயிற்றுக்குப் போகுமோ! மனிதன் ஏன் இப்படி அழகிய உயிரினங்களை ஆகார மாக்கிக் கொள்கிறான்!' என்றும் கேட்டுக்கொண்டான்.

அந்த மாலை நேரத்தில் அப்துல்லா வாஸப்பின் மனம், பாண்டிய நாட்டு இயற்கை வனப்பில் பெரிதும் லயித்து நின்றது. பாரசீகத்திலிருந்து கிளம்பி பஞ்ச நதி தீரத்தைக் கடந்து, ஆங்காங்கு சரித்திரக் குறிப்புகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்த வாஸப், இந்த நாட்டிடம் தனது எழுத்துக்கு இடமிருக்குமென்று சந்தேகமற நம்பினான். வாஸப் சிறிதே நடுவயதைத் தாண்டியிருந்ததால், அவன் நீண்ட தாடியிலும் மீசையிலும் ஓரிரு நரைகள் காணப்பட்டாலும் அவை அவன் முக கம்பீரத்தை அதிகப்படுத்தினவேயொழிய, சிறிதும் குறைக்கவில்லை. அவன் நீண்ட சிவந்த முகமும் ஆராய்ச்சியால்

பளபளத்த கூரிய கண்களும் அவன் முகத்துக்குக்
கம்பீரத்துடன் அழகையும் அளித்திருந்தன. அவன்
தலைமுடி அடியோடு வழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதை
அவன் தலைப்பாகைத் துணியும் குல்லாவும்
மறைத்திருந்ததால் அது வெளிக்குத் தெரியவில்லை.
அவனுடைய தேகத்தில் சதைப்பற்று அதிகம் இல்லை.
நீண்ட கைகள், புரவியின் சிறு வயிற்றைக் கவ்விப்
பிடித்த உறுதியான கால்கள், நீண்ட அலங்கார பாரசீக
நாட்டு பாதக்குறடுகள், இவற்றுடன் வலிமைக்கு அடை
யாளமாக விளங்கிய வாஸப்பின் உடலைப் பட்டாடை
ஏதும் மூடவில்லை. வெறும் பஞ்சாடைச் சொக்கா
யொன்றை வாஸப் அணிந்திருந்தான். காலின் சராய்கள்
நீண்ட பயணத்தாலும் அதிக உபயோகத்தாலும் இரண்
டொரு இடங்களில் இலேசாகத் தையல் விட்டிருந்தது.
ஆனால், இடைக்கச்சையை மட்டும் பலமான தங்கப்
பிடியுள்ள குறுவாளொன்று அலங்கரித்திருந்தது. பாது
காப்புக்கு நீண்ட வாளையோ வேறு எவ்வித ஆயுதத்
தையோ வாஸப் அணியவில்லை.

அவன் பக்கத்தில் புரவியில் அமர்ந்திருந்த வாலிபன்
வாஸப்புக்கு நேர் விரோதமாக படாடோபமாக உடை
களை அணிந்திருந்தான். அவன் அங்கியில் சரிகை
வேலைப்பாடு அழகாகச் செய்யப்பட்டிருந்ததல்லாமல்
ஓரிரு இடங்களில் விலை உயர்ந்த கற்களும் புதைக்கப்
பட்டிருந்தன. அந்த வாலிபனும் வாஸப்பைப் போலவே
ஒல்லியாயிருந்தான். அவன் வதனத்தில் சதா உலாவிய
சிரிப்பின் சாயை அவன் விளையாட்டுப் பிள்ளை
யென்பதைப் பறைசாற்றியது. ஆனால், கண்களில்
அவ்வப்பொழுது படர்ந்த ஓர் ஒளி, அந்த அழகிய

கண்களில் ஆபத்தும் கலந்திருந்ததைத் தெரியப்படுத்தியது. வாலிபன் பட்டுச் சராயின் பக்கமாகத் தொங்கிய நீண்ட வளைவு வாள், அவனிடம் விளையாடுவது உசிதமல்ல என்று எச்சரித்தது.

வாஸப் நின்றதும் அவனது கனவுக்கு சிறிது நேரம் இடங் கொடுத்த அந்த வாலிபன், மேல் திசையை நோக்கினான். சூரியன் மெள்ள மெள்ளக் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதன் விளைவாகத் தனது புரவியை வாஸப்பின் புரவிக்கு அருகில் கொண்டு நிறுத்தி "எஜமான்" என்று அழைத்தான்.

வாஸப் மெல்ல வாலிபனை நோக்கித் திரும்பி, "நீ அழைக்கும் காரணம் எனக்குத் தெரியும்" என்று கூறித் தனது புரவியிலிருந்து கீழே இறங்கினான். திரும்பிப் பின்னால் இரண்டு ஒட்டகங்களின் மீதிருந்த இரு அராபியரையும் நோக்கினான். அந்த ஒரு பார்வை இரு அராபியர்களையும் எச்சரிக்கவே, இருவரும் ஏதோ அரபு வார்த்தைகளைக் கூற, ஒட்டகங்கள் மேற்கு நோக்கிப் படுத்தன. இரு அராபியரும் கீழே இறங்கி, வாஸப்புக்கு அருகில் வரவே வாஸப் மேட்டு நிலத்தில் பத்தடி நடந்தான், இரு அராபியரும் பின்தொடர. பிறகு தலைப்பாகையை எடுத்துத் தரையில் விரித்து மேற்கு நோக்கி மாலைத் தொழுகையைத் துவங்கினான். மற்ற இரு அராபியரும் அவனது அடிமைகளென்றாலும், அவனைப் பாதுகாக்க நீண்ட வாள்களையும், குறுவாள் களையும் அணிந்திருந்தாலும் தொழுகை நேரத்தில் அவற்றைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தலைப் பாகைத் துணிகளை விரித்து வாஸப்பின் அருகில்

மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, "இஸ்லாம் சம்பந்தப்பட்ட வரை தொழுகை நேரத்தில் அரசனும் அடிமைகளும் ஒன்று" என்பதை நிரூபித்தார்கள்.

மூவரும் தலைசாய்த்து தொழுகையில் ஈடுபட்டார் கள். மூவரும் குர்ஆனை ஓதினார்கள். அல்லாஹ் (ஜல்)வின் அகண்டமான கருணையை எண்ணி உருகினார்கள். தொழுகையில் மனம் நிலைத்துவிட்ட மூவரும் இவ்வுலகை மறந்தனர். வாஸப்பின் கண்கள் மூடிக் கிடந்தன. வாய்மட்டும் குர்ஆனை ஓதிக் கொண்டிருந்தது.

இந்துவான அந்த வாலிபன் அந்தத் தொழுகையில் கலந்துகொள்ளாது எட்டவே நின்றுகொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் தொழுகையின் உறுதி, அதில் கண்ட பக்தி, இரண்டும் அவன் மனத்தை உருக்கியதால் அவன் அவர்களையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். எங்கும் அமைதி நிறைந்த மாலை நேரம். அத்துடன் தொழுகை தந்த அமைதி, அந்த இருவித அமைதி யிலும் இதயத்தைக் கொடுத்துவிட்ட வாஸப்போ, அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வாலிபனோ, திடீரென ஏற்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சியைக் கவனிக்க வில்லை.

எட்ட இருந்த தோப்பிலிருந்து மின்னல்போல் கிளம்பிய ஒரு பெண் வெகு வேகமாக ஓடிவந்தாள், மாலை வெயிலில் பொன்னிற மேனி பளபளக்க. அப்படி ஓடிவந்தவளை வாள்களை உருவிய மூன்று வீரர்கள் துரத்தி வந்தனர். ஆனால், அந்த மின்னல் கொடி மான் போல் ஓடிவந்ததால் துரத்தி வந்தவர்களுக்கும்

தனக்குமிருந்த இடைவெளியை அதிகப்படுத்தி மிக விரைவில் வந்து மாலைத் தொழுகையில் திளைத்திருந்த அப்துல்லா வாஸப்பின் முன்பு திடீரென விழுந்தாள்.

வானிலிருந்து இறங்கிய இந்திரத் துவஜம்போல் அவள் விழுந்ததன் விளைவாகத் தொழுகை கலைக்கப் பட்டதால் வாஸப் தனது கண்களைச் சிறிதே விரித்தான். விழித்த வாஸப்பின் கண்களில் அக்னி ஜொலித்தது. எதிரே சரண் எனக் கிடந்த அந்த மின்னல் கொடியையும் நோக்கி எட்ட வாள்களை உருவி நின்ற மூவரையும் நோக்கினான். மூவரும் வாள்களை உருவிக்கொண்டு மண்ணில் விழுந்து கிடந்த பொற் கொடியை அணுக முற்பட்டார்கள்.

2. மண்ணில் கிடந்த மாமலர்

தொழுகை நேரத்தில் தோப்பிலிருந்து கிளம்
தோகை மயிலாளைத் துரத்தி வந்து, அவள் துவ
விழுந்ததும் தூரத்தே நின்றுவிட்ட வீரர் மூவ
சரித்திர ஆசிரியரான அப்துல்லா வாஸப் க
விழித்துப் பார்த்ததும், பந்தலிலிருந்து சரிந்துவி
புஷ்பக் கொடிபோல் கிடந்த அந்தப் பெண்ணை நோ
உருவிய வாள்களுடன் மீண்டும் நெருங்க முற்ப
நேரத்திலும், அந்தப் பாரசீக யாத்ரிகன் இமை
கூட அசைக்கவோ, உதடுகளை அசைத்துச் சொற்க
உதிர்க்கவோ முற்படவில்லையென்றாலும் அ
தீட்சண்யமான கண்களில் சுடர்விட்ட அக்னி
கண்டு, வீரர் மூவரும் மீண்டும் ஒருமுறை நிற்க
செய்தார்கள். அப்துல்லா பேசாததால், அந்த மூவ
தலைவனாகக் காணப்பட்டவனே பேசத் தொட
"இவளை நாங்கள் அழைத்துச் செல்ல வேண்
என்று கூறினான் கடுமையான குரலில்.

அப்துல்லாவின் அக்னிக் கண்கள் அவ
ஒருமுறை ஏறெடுத்து நோக்கின. பிறகு பக்கவா
தொழுது நீங்கி நடப்பதைக் கவனிக்க முயன்ற த
பணியாட்களைப் பார்த்தன. பிறகு மிக மிருது
குரலில் கேட்டான் வாஸப், "நீங்கள் யார்?" என்

வீரர்கள் தலைவன் இதைக் கேட்டதும் பெரு வியப்பை முகத்தில் காட்டினான். "எங்களைப் பார்த்தால் தெரியவில்லை?" என்று வினவவும் செய்தான்.

"இந்த நாட்டுக்கு நான் புதிது" என்றான் வாஸப் மீண்டும் மெதுவான குரலில்.

வீரன் புரிந்ததற்கு அறிகுறியாகத் தலையை சிறிது அசைத்தான். "புரிகிறது. அதனால்தான் பாண்டிய வீரர்களான எங்களைக் கண்டுங்கூட எழுந்து வணக்கம் செலுத்தாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?" என்று கூறிய தன்றி, "சரி, சற்று பின்னடைந்து உட்கார். இவளை நாங்கள் தூக்கிச் செல்கிறோம்" என்றும் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுதும் அப்துல்லா அசையவில்லை. அக்னிக் கண்களை சிறிதே உயர்த்தினான். மீண்டும் ஒருமுறை, எதிரே விழுந்து கிடந்த புஷ்பக் கொடியை யும் பார்த்து, அந்த வீரர்களையும் பார்த்தான். "நீங்கள் செல்லலாம்" என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

"இவளில்லாமல் நாங்கள் இந்த இடத்தைவிட்டு அசையமாட்டோம்" என்ற வீரர்கள் தலைவன், தரையில் கிடந்த பெண்ணை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் அதுவரை கேட்காத கம்பீரமான ஆணைக்குரல், அவனைத் திகைக்க வைத்தது. அப்துல்லா வாஸப் சொன்னான் - கடுமையும் ஆணை யும் திட்டமும் ஒலித்த குரலில், "அவளைத் தொட முயல வேண்டாம்" என்று.

அந்தக் குரல் முன்னே வந்த வீரர் தலைவனை சட்டென்று தேக்கி நிற்க வைத்தது. "பாண்டிய வீரர்

களைக் கடமையிலிருந்து தடுப்பது பெருங்குற்ற
என்று சற்று கோபத்துடன் பேசினான் அந்த வீரன்.

அப்துல்லாவின் முகத்தில் அதுவரை காணப்பட்
சிறிது உணர்ச்சியும் மறைந்தது. அக்னி கொழுந்
விட்ட கண்கள் பஞ்சடைந்தது போல் காணப்பட்ட
"வீரர்களா!" என்ற அவன் கேள்வியில் வியப்புமிருந்த

"எங்களைப் பார்த்தால் வீரர்களாகத் தெரி
வில்லையா?" என்று வினவினான் வீரர் தலைவன்.

வாஸப்பின் இதழ்களில் சற்றுப் புன்னகை விரிந்த
"பார்ப்பதற்கு அப்படித்தான் தெரிகிறது. ஆனால்
அப்துல்லா வாசகத்தை முடிக்கவில்லை. ஆனா
மனப்போக்கு இதழ்களின் புன்னகையின் ஊடே விரி
இகழ்ச்சியிலிருந்து நன்றாகத் தெரிகிறது.

"நீ சொல்வதன் பொருள் புரியவில்லை" என்ற
வீரன். அவன் கோபம் முன்னைவிட சிறிது அதிகமா
தெரிந்தது குரலில்.

"உங்கள் செயல், வீரர்கள் செயலாகத் தெ
வில்லை. ஒரு பெண்ணைப் பிடிக்க மூன்று பேர்
திருக்கிறீர்கள்?" என்ற அப்துல்லாவின் சொற்கள
இகழ்ச்சி பெருகிற்று.

இதைக் கேட்ட பாண்டிய வீரன் சிறிது மலைத்
தனது சகாக்களை நோக்கினான். "இந்தப் பெண்ணை
இவருக்குத் தெரியாது" என்றும் சொன்னான். அவ
சொன்னதை ஆமோதிக்கும் வகையில் மற்ற இ
வீரர்களும் தலையாட்டினார்கள்.

"இந்தப் பெண் யார்?" என்று வாஸப் வினவினான், இம்முறை சற்றுக் கடுமையாக.

"சொல்ல முடியாது" என்றான் வீரர் தலைவன்.

"இவள் செய்த குற்றம் என்ன?" இரண்டாவது கேள்வியை வீசினான் வாஸப்.

"சொல்ல முடியாது!" வீரன் பதில் திட்டமாயிருந்தது.

அப்துல்லா தனது பணியாட்களை நோக்கித் திரும்பி, "இவர்கள் ஏதும் சொல்ல மறுக்கிறார்கள். நாம் மட்டும் இந்தப் பெண்ணை அனுப்ப முடியுமா?" என்று வினவினான்.

"முடியாது" என்பதற்கு அறிகுறியாக வாஸப்பின் பணியாளர் இருவரும் வெகு வேகமாகத் தலையை ஆட்டினார்கள். "பார்த்தாயா பாண்டிய வீரனே; உன்னிடமிருப்பதுபோல் என்னிடமும் இரு தலையாட்டி பொம்மைகள் இருக்கிறார்கள்" என்று கூறிவிட்டு, "சரி, நீங்கள் போகலாம். உங்களால் தொழுகை தடைப்பட்டு விட்டது. அதைவிடப் பெருங்குற்றம் உலகத்தில் கிடையாது" என்று உத்தரவும் இட்டான் வாஸப்.

பாண்டிய வீரர் தலைவன் மெள்ளக் கீழே கிடந்த பெண்ணைத் தொடக் குனிந்தான். "அவளைத் தொடாதே" என்றான் அப்துல்லா. அவன் குரலில் இகழ்ச்சி, நகைப்பு, தர்க்கம் எல்லாம் மறைந்து பழைய கம்பீரமும் கடுமையும் ஒலித்தன.

"என்ன தைரியத்தில் என்னைத் தடுக்கிறாய்?" என்று வினவினான் வீரர் தலைவன்.

அப்துல்லா வாஸப்பின் கண்கள் ஆகாயத்தை நோக்கின ஒருமுறை. மீண்டும் எதிரே கிடந்த பெண்ணை நோக்கின. "எனது தைரியம் இதில் ஏது மில்லை. கடமையைச் செய்கிறேன். என் பொறுமை மீறுமுன் போய்விடு" என்றான் வாஸப்.

"என்ன கடமை?" என்று சீறினான் வீரர் தலைவன்.

"இவளைக் காக்கும் கடமை" என்றான் வாஸப்.

அப்துல்லா சொற்களுக்கு அர்த்தம் புரியாமல் வீரன் விழிக்கவே, அப்துல்லா விளக்கினான். "என் தொழுகை யின் போது சரணடைந்தாள் இப்பெண். ஆகவே, இவள் சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹுின் (ஜல்) பாதுகாப்புக் குள் வந்துவிட்டாள். இனி இவளை நீயல்ல; உன்னை அனுப்பியவரே வந்தாலும் என் உயிர் இருக்கும் வரை தொட முடியாது" என்ற அப்துல்லா வாஸப், அல்லாஹுின் (ஜல்) பெயர் உச்சரிக்கப்பட்ட சமயத்தில் தலையால் மண்ணைத் தொட்டான்.

வீரன் சினம் தலைக்கேறியதால் நிதானமிழந்தான். "நீ இந்த நாட்டு மன்னனா எனக்கு உத்தரவிட?" என்று கேட்டான் சினம் உச்சஸ்தாயியை அடைய.

அப்துல்லா, வணங்கிய தலையை நிமிர்த்தினான். ஆனால், வீரனைப் பார்க்கவில்லை. ஆகாயத்தை நோக்கிய வண்ணம் சொன்னான். "உங்கள் அரசரை விடப் பெரிய அரசர் ஆணை என் வாயால் வருவது" என்றான். அத்துடன் முணுமுணுத்தான், 'அல்-மாலிக்' என்று வணக்கம் நிரம்பிய குரலில். அவனது இரு

பணியாளும் முணுமுணுத்தனர், 'அல்-மாலிக்' என்று. அடுத்தபடி அப்துல்லா விளக்கினான் அந்த சொற்களின் பொருளை, 'சகல உலகங்களையும் ஆள்பவர்' என்று.

அந்தச் சமயத்தில் வீரன் குனிந்து தொடவும் செய்தான், மண்ணில் கிடந்த பெண்ணை.

அப்துல்லாவின் குரல் அமைதியுடன் ஒலித்தது. "முட்டாள்! அல்லாஹ் (ஜல்) உலகையெல்லாம் ஆள்பவர். அதுமட்டுமல்ல, *அல் - முஹைமன் (பாதுகாப்பவர்). அல்பஸீர் (சகலத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்). அல்ஹாகிம்." (நீதி செலுத்துபவர்) என்ற அப்துல்லா வாஸப், "இவள் அல்லாஹின் (ஜல்) பாதுகாப்பில் இருக்கிறாள். உன் கையை அவள் மீதிருந்து எடு" என்றும் கூறினான்.

இந்தச் சொற்களையும், சொற்களில் தொனித்த ஆணையையும், ஆணையில் அடங்கிய அமைதியான கடுமையையும், பக்தியையும் கேட்டதால் நிமிர்ந்து நின்ற வீரர் தலைவன், "சாகிப்! கடமையை மீற வற்புறுத்துகிறாய். எங்களை மேலும் தடுத்தால் உன் உயிர் அரைக்காசு பெறாது" என்று கூறிய வண்ணம் வாளை ஓங்கினான்.

அப்துல்லா தொழுகை நிலையிலிருந்து சிறிதும் அசையவில்லை. ஓங்கிய வாளை அவன் கண்கள் பரிதாபத்துடன் பார்த்தன. அடுத்து பக்கத்திலிருந்த பணி

* These Attirbutes Constitute 'ASMA ELHUSNA' - They are 99 in Numbers - The Quaran Translated by E. H. Palmaer, Edited by F. Maxmuller.

யாட்களைப் பார்த்தன. அடுத்த வினாடி மின்னல் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்தன. வீரனின் ஓங்கிய வாள் கீழே இறங்கவில்லை. பேசவும் சக்தியில்லாமல் வீரன் மல்லாந்து விழுந்தான். அதே சமயத்தில் மரண உடன் படிக்கை செய்து கொண்டதுபோல் மற்ற இரு வீரர்களும் குப்புற விழுந்தார்கள். அதையும் வாஸப் பொருட் படுத்தவில்லை. தொழுகையை மீண்டும் துவங்கினான் தொழுகை முடிந்து எழுந்ததும் தனது அரபுப் பணியாட் களுடன் வீரர்கள் விழுந்த இடத்திற்குச் சென்று அவர்களை சற்று தூரத்தில் இழுத்துப் போடும்படியாக உத்தரவிட்டான். அரபு அடிமைகள் குப்புற விழுந்தவர் களை நிமிர்த்தி தலைவனுடன் சேர்த்துப் படுக்கும்படி கால்களைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக் கிடத்தினார்கள்.

"அல்லாஹின் (ஜல்) கட்டளை. நான் வெறும் ஆயுதம்" என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண் அப்துல்லா. அதுவரை சகலத்தையும் கவனித்துக் கொண்டு எட்டவே நின்றிருந்த ஹிந்து வாலிபனை நோக்கி, "இளம்பரிதி! இவர்களை வந்து பார்" என்று அழைத்தான்.

இளம்பரிதி மெள்ள நடந்து, மாண்டு கிடந்த வீரர் களைக் கவனித்தான். மூவர் இதயத்திலும் மூன்று குறுவாள்கள் பாய்ந்து, குருதியைக் குபுகுபுவென வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த மூன்று குருவாள்களும் வாஸுக்கும், அவன் அரபு அடிமை களுக்கும் சொந்தமானவை என உணர்ந்துகொண் இளம்பரிதி, அந்த மூன்றையும் பிடுங்கி வாஸப்பிடம்

கொடுக்க, வாஸப் ஒன்றின் குருதியைத் தனது அங்கியில் துடைத்துக் கச்சையில் செருகிக்கொண்டு, மற்ற இரண்டை தனது அடிமைகளிடம் விட்டெறிந்தான். அடிமைகளும் அவற்றை அனாயாசமாகக் கையில் பிடித்து எசமானனைப்போல், அவற்றின் இரத்தத்தைத் துடைத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டதும், வாஸப் இளம்பரிதியை நோக்கி, "இந்தப் பெண்ணைப் பார். யார் இவள்? உனக்குத் தெரிகிறதா?" என்று கேட்டான்.

இளம்பரிதி அடுத்து அந்தப் பெண்ணை நோக்கி நடந்து சென்றான். அவளருகில் உட்கார்ந்து ஒருக்களித்து விழுந்து கிடந்த அவள் உடலை மெள்ளத் திருப்பினான். திருப்பியவன் பிரமை பிடித்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், பல விநாடிகள். பிறகு மெள்ள கண்ணியம் குறையாமல் மார்புச் சேலையை சிறிது விலக்கினான். அடுத்து, தேள் கொட்டியவன் போல் சட்டென்று சீலையையும் நன்றாகப் போர்த்தி விட்டு வாஸப்பைத் திரும்பி நோக்கினான்.

அவன் செய்கை வாஸப்புக்குப் பெரும் வியப்பை அளித்தது. "இளம்பரிதி! என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டான் வாஸப்.

"எசமான்! வீண் வம்பை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!" என்று பிரமிப்பும் அதிர்ச்சியும் நிரம்பிய குரலில் கூறினான் இளம்பரிதி.

இளம்பரிதியின் போக்கு வாஸப்புக்கு வியப்பை அளிக்கவே, "என்ன இளம்பரிதி! விளக்கிச் சொல்" என்று வினவினான்.

"பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் நாம் இந்த இடத்தை விட்டு அகல வேண்டும்" என்ற அந்த வாலிபன் வாஸப்பின் புரவியிலிருந்த தோல் பையிலிருந்து சிறிது தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் அடித்தான். அவள் தன் மலர் விழிகளை மெள்ள விழித்தாள். ஏதோ பேசவும் முயன்றாள். அவள் வாயைத் தனது கையால் பொத்தி தடுத்த இளம்பரிதி 'ஏதும் பேச வேண்டாம்' என்பதைத் தனது பார்வையால் வலியுறுத்தினான்.

அவள் கண்கள் சில விநாடிகள் அந்த வாலிபனின் கண்களுடன் கலந்தன. நயன பாஷையில் இருவரும் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். அடுத்து நடந்தது அப்துல்லாவுக்கே பெரும் அதிர்ச்சியை அளித்தது. சாதாரணமாக எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாத அவன் முகத்தில் உணர்ச்சிகள் அளவுக்கு அதிகமாகவே தாண்டவமாடின. மண்ணில் கிடந்த மாமலர் இளம்பரிதி-யின் விபரீதச் செயலால் சிறிதும் சலித்தாளில்லை. அவள் இதழில் சிறிது இளநகையே விரிந்தது.

3. இணைந்த கைகள்

பாண்டிய வீரர்களால் துரத்தப்பட்டு, பாரசீக நாட்டவனான வாஸப்பின் முன்பாக விழுந்துவிட்ட பைங்கொடியின் பூவுடலை லேசாகத் திருப்பியதன்றி முகத்திலும் நீரைத் தெளித்த இளம்பரிதி, அவள் அழகிய உடலும் கண்களும் சொன்ன கதையால் கவலைக்கு அடிமையானாலும், அதைச் சிறிதும் வெளிக்குக் காட்டினானில்லை. விண்ணிலிருந்து வீசப்பட்ட அப்சரஸ்போல் மண்ணில் அரைவாசி குப்புறக் கிடந்த அந்தப் பருவமங்கையின் உடலைப் புரட்டியதும், பிறகு கண்ணியம் குறையாமல் அவள் மார்புச் சேலையைக் கொண்டு அவள் எழுச்சி, கவர்ச்சி அம்சங்களைப் போர்த்திக் காத்ததும் ஓரளவு நிலைகுலைந்த வாலிபனான இளம்பரிதி, நீரைத் தெளித்ததும் கண்மலர்களை அகல விரித்த அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் தெரிந்த ஆணையால் சிறிது எச்சரிக்கையும் அடைந்தான்.

சற்றே குப்புறக் கிடந்த அந்தப் பருவ மங்கையை மல்லாக்கப் புரட்டிய இளம்பரிதி அவளது இரண்டு நிலைகளையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அரைகுறையாக குப்புறக் கிடந்த சமயத்தில் இடைக்குக் கீழே அளவு மீறாமல் இரண்டு புஷ்பக் குவியல்கள்போல் எழுந்

திருந்த அவள் பின் லாவண்யங்களைக் கவனித்த அந்
வாலிபன், அவற்றின்மீது பிறர் கண்களை ஓட்டவிடுவது
சரியல்ல என்ற காரணத்தால் அவளைப் புரட்டினான்
மல்லாந்து படுக்க. ஆனால், அவளது இரண்டாவது
நிலை முன் நிலையைவிட அவள் அழகை முழுதும்
காட்டவே, அடியோடு நிலை குலைந்து போனான் அந்
வாலிப வீரன். அந்தச் சமயத்தில் மாலை கழிந்து
முழுமதியும் வான வீதியில் வலம் வரத் துவங்கவே
இளம்பரிதியின் மனநிலை விவரிக்க இயலாதத
யிருந்தது. விவரணத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட அந்
ஏந்திழையின் பூர்ண அழகை நன்றாக எடுத்துக் காட்டி
பூரண சந்திரனைப் பெரிதும் வெறுத்தான் அந்
வாலிபன். "சந்திரன் சுத்த அற்பன்! கண்ணியமில்ல
தவன்! இப்படித்தானே குருவின் மனைவியான தார
யிடமும் நடந்துகொண்டான்!" என்று சந்திரனை
பழித்தான் இளம்பரிதி.

மல்லாந்து கிடந்த நிலையில் அவள் கழுத்திலும்
கழுத்தையடுத்து கீழே எழுந்து நின்ற இரு தாமரை
மொட்டுக்கள் மீதும் கிரணங்களாகிற தனது கைகளை
பாய்ச்சினான் சந்திரன். இப்படித்தானே சந்தியாகா
ஸ்திரீயையும் சந்திரன் நிர்வாணப்படுத்தினான். சந்திய
காலத்தைப் பெண்ணாக வர்ணித்த வால்மீகி, சந்திர
கிளம்பியதும் சந்தியா தனது சிவந்த சேலையை
நெகிழவிட்டு நிர்வாணமாக நின்றாள். சந்திரனது
கிரணங்களாகிற கர ஸ்பர்சத்தால் என்று வர்ணித்தது
எத்தனை சரி என்று நினைத்தான் அந்த வாலிபன்
இவ்வளவு கண்ணியமாக அவன் எண்ணமிட்டாலும்
அவன் கண்கள் மட்டும் அவள் எழிலைப் பருகவு

எடை போடவும் தவறவில்லை. மண்ணில் விழுந்து கிடந்த அவள் முன் உச்சிமயிர்களில் சில மாசுபட்டிருந்தாலும் அந்த மாசுகூட அவளுடைய கலைந்த அடர்த்தியான கருங்குழலுக்கு அழகையே தந்ததைக் கவனித்தான் இளம்பரிதி. அந்தக் கலைந்த குழலை அடுத்த பிறைநுதலிலும் வழவழத்த கன்னங்களிலொன்றிலும் ஒட்டிக் கிடந்த மண், சந்தனத்தூளை லேசாகத் தூவிவிட்ட பிரமையையே அளித்தன. அம்பு தொடுக்க இழுக்கப்பட்ட விற்களைப்போல் காட்சியளித்த வளைந்த புருவங்கள், அவள் உள்ள வேதனையால் சிறிது சுருங்கிக் கிடந்தாலும் அதிலும் ஓர் அழகு இருக்கவே செய்ததை அந்த வீரன் அறிந்தான். கடலின் சிப்பிகளைப்போல் மூடிக்கிடந்த நிலையிலும் அவள் கண்மலர்களில் ஒரு கம்பீரம் இருந்தது. உதடுகள் கெம்புக் கற்கள்போல் ஈரம் படர்ந்து செக்கச் செவேலென்று தெரிந்தன. இவற்றுக்கெல்லாம் உவமை சொல்வதில் அர்த்தமில்லையென்றே இளம்பரிதி நினைத்தான். பல்லொக்கும் முத்தென்றாலும், பவளத்தை இதழென்றாலும் அந்த உவமை சொல்லளவில்தான் நிற்குமே தவிர, உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துக் கூறுவதாகாது என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட இளம்பரிதியின் கண்கள், அந்தப் பெண்ணின் சங்குக் கழுத்தையும், அடுத்து எழுந்த மார்பையும் கடந்து, வயிற்றுக்கும் சிறிது கீழே தெரிந்த கொடியிடையைக் கண்டதும் மயக்கம் அந்தப் பெண்ணுக்கல்ல, தனக்குத் தானென்று சொல்லிக் கொண்டான். இருப்பது பொய்யோ என்று மிகவும் சிறுத்துக் கிடந்த இடையைக் கண்ட இளம்பரிதி அதற்குக் கீழே சேலை நன்றாக

மூடியதன் காரணத்தாலேயே திண்மை அதிகமாகத் தெரிந்த இரு தொடைகளையும் இரண்டும் இணைந்த இடத்தில் சேலை சிறிது குறுகி புகுந்து சூசகமாக அறிவித்த இந்திர ஜாலத்தையும் கண்டு மெய்மறந்தான் பல விநாடிகள். மேலும் உணர்ச்சிகளைத் தாங்க முடியாததால் வேகமாக எழுந்து நடந்து சென்று நீர் கொண்டுவந்து அவள் முகத்தில் அடித்தான்.

நீர் தெளிக்கப்பட்டதால் திறந்த கருமணிக் கண்கள் அந்த வாலிபனைத் தைரியமாகவே பார்த்தன. தனது மார்புச் சேலை சிறிது நீக்கப்பட்டு மீண்டும் மூடப்பட்டிருந்ததையும் விநாடி நேரத்தில் புரிந்துகொண்டாள் அந்தக் கட்டழகி.

ஆண்களுக்கு ஆத்திரம் இருக்கிறதே தவிர, எதையும் ஒழுங்காக சுவடு தெரியாமல் செய்து முடிக்கத் தெரியவில்லை என்று தனக்குள் அவள் எண்ணமிட்டதால், அவள் கண்கள் அவன் கண்களைப் பார்த்து வெட்கநகை நகைத்தன. அவள் இடதுகை, சேலையை சிறிது நன்றாகப் போர்த்திக்கொண்டது. அந்தச் சமயத்தில் அவள் ஏதோ பேச முற்படவே, அவள் வாயை இறுகப் பொத்திய இளம்பரிதி அவள் கண்களுடன் கண்களைப் பூர்ணமாகக் கலந்தான். பூசலம்புகள் என்று கம்பன் கோசல நாட்டுப் பெண்களை வர்ணித்ததன் பொருளை அன்று புரிந்து கொண்டான் அந்த வாலிபன். அவள் கண்கள் அவன் கண்களை அம்புகள் போல் தைரியமாக ஊடுருவி நின்றன. அந்த அம்புக் கண்கள் தன் கண்களின் மூலமாக தனது உள்ளத்திலும் பாய்ந்துவிட்டதை

சந்தேகமற உணர்ந்தான் அந்த வாலிபன். அதனால் வாயைப் பொத்திய கையை எடுக்கவும் வலிமையற்றவனானான் அவன். அவன் உள்ளங்கையில் பதிந்து கிடந்த செம்பவள உதடுகள் சற்றே விரிந்து அசைந்தது. அவன் உடலை மின்சாரம் போல் ஊடுருவிச் சென்றது. அந்த உதடுகள் அசைந்து உதிர்க்கமுடியாத சொற்களை அவள் கருவிழிகள் சொல்லின. விழிகள் ஒரு முறை வாஸப்பின் பக்கம் சென்று மீண்டும் இளம்பரிதியை நோக்கின. பிறகு அவள் தனது பார்வையை தனது மார்புமீதே ஓடவிட்டாள்.

கண்கள் அலைந்த காரணத்தை உணர்ந்துகொண்ட இளம்பரிதி, மீண்டும் அவள் வாயிலிருந்த தனது வலது கையை அகற்றி அவளது மார்புச் சீலைக்குள் சிறிது தைரியமாகவே செலுத்தினான். அங்கு எதையோ தேடினான். பிறகு கிடைத்ததை ஒருமுறை தனது இரு விரல்களால் நெருடினான். பிறகு கையை எடுத்து அவள் சொன்னது சரி என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான். பிறகு திடீரென அவள் முதுகுப்புறத்தில் கைகளைக் கொடுத்து அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டான்.

எதிர்பாராத இந்த நிகழ்ச்சி வாஸப்பின் இரு அடிமைகளை வியப்புக்குள் ஆழ்த்தினாலும், அப்துல்லா வாஸப் எந்தவித வியப்பையோ உணர்ச்சிகளையோ காட்டவில்லை. தொழுகையை முடித்து எழுந்து நின்ற பாரசீகனான அப்துல்லா, தனது கண்களை மட்டும் பெண்ணைத் தூக்கி நின்ற தனது துணைவனான இளம்பரிதி மீது நிலைக்க விட்டான். அப்துல்லாவின்

கண்களில் புதைந்து கிடந்த கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட இளம்பரிதி, "இவள் அபாயம் இன்னும் தீர வில்லை; நமது அபாயமும் தீரவில்லை" என்று பதில் கூறினான்.

அவன் பதில் அத்தனை திருப்தியாகப் படாததால் வாஸப் வினவினான் வாலிபனை நோக்கி, "இவள் யார்?" என்று.

"சொல்ல இயலாத நிலைமையில் இருக்கிறேன்" என்றான் இளம்பரிதி.

"புரிகிறது. நீயும் பாண்டிய வீரனல்லவா?" என்று சொன்ன அப்துல்லா வாஸப், "ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல். இவளை நாம் காக்க வேண்டுமா?" என்று வினவினான்.

இளம்பரிதி புன்முறுவல் கொண்டான். "சற்று முன்பு நீங்களே சொன்னீர்கள். தொழுகை நேரத்தில் சரணடைந்தவர்கள் சர்வ வல்லமையுள்ள ஆண்டவன் பாதுகாப்புக்குள் வந்துவிடுகிறார்கள் என்று" என வாஸப்பின் பழைய சொற்களை அவன் மீதே திருப்பினான் இளம்பரிதி.

அப்துல்லா இளம்பரிதியை விஷமப் பார்வையாகப் பார்த்தான். "இனி ஆண்டவன் பாதுகாப்பு இவளுக்கு அவசியமில்லை" என்றும் கூறினான், விஷமம் சொற்களிலும் உதிர்க்க.

"ஏன்?" வாலிபன் கேள்வியில் சலனமிருந்தது.

"நீ அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு விட்டாய். ஆகையால் உன் பாதுகாப்பு அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது" என்றான் வாஸப்.

"நாம் ஆண்டவனின் கரங்கள். நாம் செய்வது என்பது ஏதுமில்லை. இதுவும் நீங்கள் சொன்னது" என்று குறிப்பிட்டான் இளம்பரிதி.

அப்துல்லா சிறிது வாய்விட்டே நகைத்தான். "இளம்பரிதி! நீ மிகவும் கெட்டிக்காரன். சரி, இவள் யார் என்பதைச் சொல்" என்று வினவினான்.

"திட்டமாகத் தெரியாது எனக்கு" என்று சிறிது பொய்யைச் சொன்னான் வாலிபன்.

அப்துல்லாவின் குரல் நகைப்புடன் ஒலித்தது. "அவள் மார்புச் சேலைக்குள் கைவிட்டாய், அங்கு எதையோ நெருடினாய்" என்று சொன்னான் அப்துல்லா.

இதைக் கேட்டதும் அந்த அழகியின் விழிகளில் சீற்றம் தெரிந்தது. ஆனால் அதை தன் பார்வையால் அடக்கினான் இளம்பரிதி. "ஆம். ஆனால் முறைகேடாக எதையும் செய்யவில்லை" என்றான் பாண்டிய நாட்டு வாலிபன்.

"அது எனக்குத் தெரியும். சரி, நீ சொல்லாவிட்டால் நான் சொல்கிறேன். நீ நெருடிய பொருளின் கனம் எவ்வளவு?' என்றொரு கேள்வியை - அல்ல - பெரிய அஸ்திரத்தை வீசினான் அப்துல்லா.

அதுவரை வாளாவிருந்த அந்த வனிதை தன் விந்தை இதழ்களில் முறுவல் கூட்டினாள். அதுவரை

பொறுமை காட்டிய இளம்பரிதி பொறுமையை இழக்க
துவங்கிவிட்டதை அவன் முகம் காட்டியது. இத்தனை
கும் அப்துல்லா சிறிதளவும் சினம் கொள்ளவில்லை
"நீ நெருடியதை நானே பார்த்தேன். இவள் யாரென்பதை
நீ சொல்ல வேண்டாம். நானே சொல்கிறேன், கேள்
என்றும் கூறினான்.

அந்தச் சமயத்தில் மீண்டும் இளம்பரிதியின் கண்
களை, அந்த இளமங்கையின் கண்கள் சந்தித்தன
பிறகு அவை அப்துல்லாவை நோக்கின. அந்
நோக்கில் ஏதோ அழைப்பு இருந்தது. அப்துல்ல
அவளை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

4. அழகைத் தொடர்ந்த ஆபத்து

முன்பின் தெரியாத அந்தக் கட்டழகியின் முழு மதியையும் பழிக்கும் முகத்தில் முளைத்திருந்த பங்கய விழிகள் சொன்ன செய்தியால் அவள் முதுகில் இரு கைகளையும் கொடுத்து, அந்தப் புஷ்பக்கொடியை அப்படியே அள்ளித் தூக்கிக்கொண்ட இளம்பரிதியின் திடீர்ச் செய்கையாலோ, அதற்கு முன்பு அவன் அந்தப் பெண்ணின் மார்புச் சீலைக்குள் கையைவிட்டு நெருடிப் பார்த்த விபரீதச் செய்கையாலோ சிறிதளவும் குழப்பமோ கோபமோ அடையாத அப்துல்லா வாஸப், உடனடியாக அவர்களை நெருங்கினானில்லை. சிறிது நேரம் அவ்விருவரையும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். இளம்பரிதி அந்தப் பெண்ணை அளவுக்கு அதிகமாக இறுக்கிப் பிடித்திருப்பதாகப் பட்டதால் வாஸப் தனது பெரிய வலுவான சிவந்த முரட்டு இதழ்களில் புன்முறுவலையே படரவிட்டுக் கொண்டான்.

அப்துல்லாவின் புன்முறுவல் ஏற்கெனவே பலவித இன்ப வேதனைகளால் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த இளம்பரிதிக்கு சற்றே சினம் ஊட்டினாலும், அந்தச் சினப்பொறிகளை அணைக்கும் பல சாதனங்கள் அவன் கைகளில் கிடந்ததால் அவன் கோபத்தை வெளியே காட்ட வலுவற்றவனானான். அவன் கைகளில்

தூக்கிய கட்டழகியின் வலப்புறத் தாமரை மொட்டின் முகப்பு கருவண்டு ஒன்று அவன் மார்பில் பட்டும், அவள் உடல் அசைந்தபோது அசைந்தும், அவன் உணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் தூண்டிவிட்டதால் அவன் நின்ற இடத்திலேயே சிறிது அசைந்தான். அப்பொழுதும் அவன் கண்களால் கருவண்டைக் காண முடியவில்லையே தவிர, காவிய நினைப்பால் ஊகிக்க முடிந்தது. ரகுவம்ச மகாகாவியத்தில் சுதக்ஷிணையின் மார்பின் அழகை எடுத்துரைத்த காளிதாஸன், தாமரை மொட்டின்மீது வண்டு உட்கார்ந்ததாக உவமை காட்டினானே, அது எப்படிப் பொய்யாக இருக்க முடியும் என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான். அப்படியும் ஒரு சந்தேகம் அவனை விடவில்லை. தாமரையின் மென்மை இதில் இருப்பதற்குப் பதிலாக திண்மை இருக்கிறதே! ஆகவே உவமை சரிதானா என்றும் சிந்தித்தான் இளம்பரிதி.

அந்த ஆண்மகன் தான் யார் என்று அறிவதற்காக மார்புப் பகுதியில் கையை விட்டுப் பார்த்ததுமே, உணர்ச்சிகளால் தூண்டப்பட்டு கடினப்பட்டுவிட்ட அவள் கடிமலர்ப் பகுதிகள், அவன் கைகளில் தூக்கிக் கொண்ட பிறகு பெரும் வேதனைக்கு உள்ளானதால், அவன் தூக்கிக்கொண்டதன் காரணமும், அவள் மார்பில் சோதனை செய்த காரணமுங்கூட கண்ணியமான எண்ணத்தினால் ஏற்பட்ட செய்கைகள் என்பதை அவள் உணர்ந்திருந்தும் அந்த உணர்ச்சியும் அவளைக் காப்பாற்ற இயலாததாயிற்று. போதாக்குறைக்கு அவள் இடையைத் தாங்கிய வலது கையில் அவள் பின்னழகு ஒன்றும் லேசாகப் பட்டதால் அவள் மட்டுமின்றி,

இளம்பரிதியும் பெரும் சங்கடத்தில் இருந்தான். இத்தனையையும் மறக்கத்தானோ என்னவோ, அவள் அவன் வலிய கரங்களில் ஒருமுறை அசைந்தாள். கொழுகொம்பை எட்டிப் பிடிக்க முயலும் கொடிபோல் தனது கையொன்றாலும் அவன் தோளைப் பற்றினாள்.

அந்தப் பிடிக்கு அவசியமில்லையென்பது அவளுக்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. இரும்புபோல் திடமாகத் தன்னைத் தூக்கிப் பிடித்த கைகளின் வலுவை அவள் அனுபவித்துக் கொண்டுதானிருந்தாள். இருப்பினும் பெண்மையின் வீண் பயமோ, சபலமோ, பலவீனமோ, அவள் கை அவன் தோளைப் பிடிக்கத் தூண்டியது. ஆனால் அச்செய்கை இளம்பரிதியின் உடலைக் கனலாக அடித்தது. கீழே போட்டுவிடுவானோ என்று அவள் அஞ்சுகிறாளோ என்ற எண்ணத்தால் அவன் அவளை அதிகமாகவே தூக்கிப் பிடித்தான். அதன் விளைவால் அவள் பூவுடலின் இதழ்கள் பல அவன் வாலிப உடலில் இழைந்தன. அதனால் அவன் மனம் குழைந்தது. அவன் இதயம் மட்டும் திடமெனக் கடுமைப்பட்டது.

பண்பிற்கே இருப்பிடமான பாண்டிய வம்சத்தில் பிறந்த இளம்பரிதி அத்தனை மோகனாஸ்திரங்களையும் தன் மன உறுதியால் தடுத்தான். முன்பின் அறியாத அந்தப் பெண்ணிடம் தனக்குக் கடமை உணர்ச்சிகள் இருக்க முடியுமே தவிர, வேறு உணர்ச்சிகள் இருக்க முடியாது என்று அவன் சித்தம் திடமாகச் சொல்லியது. அதனால் அவன் வேறு உணர்ச்சிகளிலிருந்து மீள முயன்ற சமயத்தில் அப்துல்லா வாஸ்பும் தனது கேள்விக்

கணைகளை வீசியதால் அவன் மனம் இன்ப எண்ணங்கள் பின்னிய வலையிலிருந்து விடுபடவே, அப்துல்லாவை அவன் தைரியமாகவே ஏறெடுத்து நோக்கினான். அப்துல்லாவின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல மறுத்தான். அந்தப்பெண் யாரென்பதை ஓரளவு அவன் ஊகித்திருந்தாலும் அதைச் சொல்ல முயலவில்லை.

"நீ நெருடிய பொருளின் கனம் எவ்வளவு?" என்று அப்துல்லா கேட்டபோது நிதானத்தையே இழந்தான் இளம்பரிதி. இவள் யாரென்பதைத் தானே சொல்வதாக அப்துல்லா கூறியதும் அதைக் கேட்ட அந்த இள மங்கை தன் கண்களால் அழைப்பு விடுத்ததும், பெரும் குழப்பத்தை அளித்தன இளம்பரிதிக்கு. எந்த ஒரு இரகசியத்தைத் தான் பாதுகாக்க முயன்றானோ, அது அம்பலமாகும் நிலை வந்துவிட்டதை எண்ணி செய்வது என்னவென்று தெரியாமல் திகைத்தான். அவன் கண்களுடன் இணைந்த அவள் கண்கள் ஏதோ தூது விடுத்திருக்க வேண்டும். அதனால் ஏதும் பேசாமல் எச்செய்கையிலும் இறங்காமல் சிலையென நின்றான் இளம்பரிதி.

அப்துல்லா வாஸப் இளம்பரிதியின் கைகளில் கிடந்த அந்தப் பெண்ணை நோக்கி நிதானமாக நடந்து வந்தான். அப்படி வந்ததும் அவளை மிகவும் நெருங்காமல் கண்ணியமாக சிறிது விலகியே நின்றான். அப்படி நின்ற நிலையில் அவளை நோக்கி அழைத்தான், "பாண்டிய ராஜகுமாரி" என்று.

இந்த அழைப்பு இளம்பரிதிக்கு வியப்பை அளித்தாலும், அந்தப் பைங்கிளிக்கு எந்த வியப்பையும்

அளிக்காததால், "நீங்கள்தான் அந்தப் பயணியாயிருக்க வேண்டும்?" என்று வினவினாள் அந்த அரச மகள்.

பதிலுக்கு தனது தலையைத் தரையை நோக்கி நன்றாகச் சாய்த்து வணங்கினான் அப்துல்லா. "பிறரைப் பற்றிய கண்காணிப்பு பாண்டிய நாட்டில் சிறப்பாயிருக்கிறது." - சிலாகிக்கவும் செய்தான்.

பதிலுக்கு இளநகை கூட்டினாள் பாண்டிய நாட்டுப் பைங்கிளி. "ஆம், பாண்டிய நாடு செல்வம் மிகுந்தது. அதைப் பார்க்கப் பலர் வருகிறார்கள்" என்றாள் அவள், பவள உதடுகளை அதிகமாகவே விரித்து.

அப்துல்லா ஒருகணம் அவள்மீது தன் கண்களை நிலைக்கவிட்டான். "பாண்டிய நாட்டு முத்துக்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பாண்டிய மன்னன் கருமித்தனத்தையும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று மெதுவாகக் கூறினான் வாஸப், அவள்மீது நிலைக்க விட்ட கண்களை எடுக்காமலே.

அவள் விழிகள் பெரிதாக மலர்ந்தன. "கருமித் தனமா?" என்று வினவினாள் அவள் வியப்புடன்.

அப்துல்லா தனது கருத்தை நிலைநாட்டும் முறையில் தலையை அசைத்தான். "ஆம், முத்து விஷயத்தில் மட்டும், *அரை ஸாகியோ எடைக்கு மேற்பட்ட முத்துக்களை வெளிநாட்டுக்கு விற்பனை செய்யக்கூடாது என்ற தடை விதிக்கவில்லையா உங்கள்

* Saggio A Veniee Weight Equal to 1/16 oz Pandyan Rings prohibited sale of pearls weighing more than half a saggio - Foreign Notices of South India - by Sastry- Page 164.

மன்னன்?" என்ற வாஸப், "அந்தத் தடையும் ஒ
விதத்தில் நல்லது. உங்களை இளம்பரிதி அடையாள
கண்டுகொள்ள முடிந்தது. அவன் நெருடியதிலிருந்
உங்கள் மார்பின் தங்க ஆரத்தின் நடுவில் ஆடு
பெருமுத்தின் எடையை ஊகித்துக்கொண்டேன். நா
தூரத்திலிருந்தே ஊகித்துக்கொண்டேன். பாண்டி
அரசகுலத்தாரைத் தவிர பெரும் முத்துக்களை வே
யாரும் அணிய முடியாதென்று எங்கள் நாட்டிலே
கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இன்று அதற்கு அத்தாட்சிய
கிடைத்தது. பாண்டிய அரசகுல மகளுக்கு உதவ
பெரும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது" என்
விளக்கிய அப்துல்லா, மீண்டும் அந்தப் பெண்ணுக்கு
தலை வணங்கினான்.

அவன் விளக்கமும் வணக்கமும் அரசகுமாரிக்
எந்த வியப்பையும் அளிக்கவில்லை. வாஸப்பைப் பற்
செய்தி ஏற்கெனவே பாண்டிய நாட்டில் எட்டியிருந்த
ஆகையால் அவள் கேட்டாள்: "வாஸப்! நீங்க
என்னைப் பாதுகாப்பதாக உறுதி கூறியிருக்கிறீர்கள்
நினைப்பிருக்கிறதா?" என்று.

"நினைப்பை அத்தனை எளிதில் மறக்கும் நிலைக்
இன்னும் வாஸப் வரவில்லை" என்று மிகுந்த வணக்க
தொனித்த குரலில் கூறினான் அப்துல்லா. பிற
இளம்பரிதியை நோக்கி, "நீ இனிமேல் அரசகுமாரியை
சுமக்க வேண்டிய அவசியமில்லை; கீழே விட்டுவ
லாம்" என்று கூறிப் புன்முறுவலும் கொண்டான்.

இளம்பரிதியின் முகம் சிறிதே சிவந்தது காரணமி
லாமல். மெள்ள அரசகுமாரியைக் கீழே இறக்கினா

தனது கைகளிலிருந்து. அரசகுமாரியும் பூமியில் கால் பட்டவுடன் சிறிது அசைந்து கலைந்த தனது ஆடைகளை சீர்திருத்திக் கொண்டாள். அவள் ஒரு நிலைக்கு வந்தபிறகு இளம்பரிதியை நோக்கினாள். "உங்கள் நண்பரிடமிருந்து நாம் எதையும் மறைக்க முடியாது" என்றும் சொன்னாள்.

இளம்பரிதியின் கண்களில் சினம் துளிர்த்தது. "மறைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான் சினம் குரலில் ஒலிக்க.

"பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நான் அரச குலத்தவள் என்பதை முத்திலிருந்து இருவரும் ஊகித்துக்கொண்டீர்கள். ஆனால் அரசருக்கு நான் என்ன சொந்தம் என்பது தெரியாது உங்களுக்கு. பாண்டிய ராஜகுமாரி என்ற பட்டம் பாண்டிய ராஜவம்சப் பெண்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தும். ஆகவே, நான் திட்டமாக யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. இரண்டாவது, என்னைத் துரத்தி வந்தவர்களைத் தூண்டியது யாரென்பது தெரியாது. மூன்றாவது, இனிமேல் எதிர்ப்படவிருக்கும் அபாயம் இப்பொழுது நிகழ்ந்ததைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமானது என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியாது" என்று விவரித்தாள் அந்தப் பெண்.

"அப்படியானால் உன் பெயரென்ன?" என்று வினவினான் இளம்பரிதி.

"அவளை எதுவும் கேட்க வேண்டாம்" என்று இளம்பரிதியை அடக்கிய வாஸப், தனது புரவியை

நோக்கிச் சென்று, அதில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தோற்பையிலிருந்து பெரிய படுதாவொன்றை எடுத்து வந்து இளம்பரிதியிடம் நீட்டி, "இளம்பரிதி! இதைக் கொண்டு அரசகுமாரிமீது போர்த்திவிடு. அவள் பர்தா அணிந்தவளாக நம்முடன் வரட்டும். யாரும் அவளை அபகரிக்கவோ அவளுக்குத் தீங்கிழைக்கவோ முன்வரமாட்டார்கள்" என்றான்.

அந்தப் படுதாவை அரசகுமாரியே கைநீட்டி வாஸப்பிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டாள். அதைத் தன்மீது தலையிலிருந்து கால்வரை போர்த்திக் கொண்டாள். அடுத்து அப்துல்லாவின் ஆணை எழுந்தது. "இளம்பரிதி! அவளை உன் புரவிமேல் ஏற்றிவிடு. நீ கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்து வா" என்றார். பிறகு அப்துல்லா தனது இரு அடிமை களுக்கும் கண்களால் ஏதோ ஜாடை காட்டினான். அதைத் தொடர்ந்து இரு அடிமைகளும் சற்று எட்டக் கிடந்த பாண்டிய வீரர் சடலங்களை அணுகி, தங்கள் வாள்களால் அவர்கள் தலைகளைத் துண்டித்து எடுத்து உருட்டிவிட்டார்கள். பிறகு தங்கள் ஒட்டகங்களில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

இளம்பரிதி அரசமகளைத் தனது புரவிமேல் ஏற்றி உட்கார வைத்தான். புரவியின் கடிவாளங்களையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டான். அப்துல்லா வாஸப் சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தித்துவிட்டுத் தன் புரவியில் ஏறிக்கொண்டு அரசகுமாரியின் புரவிக்கருகே வந்தான். "அரசகுமாரி! அப்துல்லா ஆபத்தைக் கண்டு அஞ்சு பவன் அல்லன்; அதனால் நீங்கள் ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

அரசகுமாரியின் குரல் படுதாவுக்குள்ளிருந்து வந்தது. "சிவந்த பெரும் புரவிமீது வீரன் யாராவது வந்தால் எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்" என்று கூறினாள் அரசகுமாரி.

"சரி அரசகுமாரி" என்ற அப்துல்லா, பயணத்தைத் துவங்கலாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையால் சைகை செய்தான். இரு புரவிகளும் இரு ஒட்டகங்களும் நகர்ந்தன மெதுவாக. அடுத்து இரண்டு நாள்கள் எந்தவிதத் தொல்லையுமில்லை அவர்களுக்கு. யாரும் தென்படவும் இல்லை. ஆனால் மூன்றாவது நாள் தோன்றினான் சிவந்த பெரும் புரவிமீது ஆரோகணித்து வந்த ஒரு பெரிய வீரன். அவன் உடல் முழுவதையும் இரும்புக் கவசம் மறைத்திருந்தது. புரவியை மிக மெதுவாக செலுத்திக்கொண்டு வந்தான். அவர்களை நோக்கி நேராக வந்தவன், சிறிது தூரத்திலேயே புரவியை நிறுத்தி, "அவளை அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறி புரவியிலிருந்த வண்ணம் தனது வலதுகையை உயர்த்திப் படுதாவுக்குள் இருந்த அரசகுமாரியைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

தரையில் உட்கார்ந்திருந்த நால்வரில் அப்துல்லா வாஸப் அசையவில்லை. "அழகுடன் எப்பொழுதும் ஆபத்தும் வருகிறது" என்று மெதுவாகச் சொன்னான். இளம்பரிதியின் கை அவன் வாளை நோக்கிச் சென்றது.

5. அரசகுமாரியின் தந்தை

முதல் இரண்டு நாள்களில் மிக இன்பமாக நடந்த பயணம் மூன்றாவது நாள் மாலையில் அத்தனை திடீரென்று ஓர் ஆபத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்று வாஸப் நினைக்காததால், அந்த சிவப்புக்குதிரை வீரனை உற்றுப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான் நீண்ட நேரம். இளம்பரிதியின் கை, வாளை நோக்கிச் சென்றதும் அதையும் தனது பக்கப் பார்வையால் அடக்கிவிட்டு, பார்வையை மீண்டும் புரவி வீரன் மீது நிலைக்கவிட்டான். அந்தப் புரவியின் நெருப்புப்போல் சிவந்த நிறத்தைக் கண்டதும் அது எந்த ஊரிலிருந்து வந்தது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அந்தப் பாரசீக சரித்திர ஆசிரியன், 'இது பஹ்ரீனிலிருந்து வந்தது. அங்குதான் இந்த சிவப்புஜாதி இருக்கிறது' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். அதுமட்டுமின்றி அந்தப் புரவிமீது அமர்ந்திருந்தவனுக்கு புரவிகளை வளர்க்கும் வழியும் தெரியுமென்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

இந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக நேரம் அதிகமாக ஓடவே புரவிமீது உட்கார்ந்திருந்தவன் மெள்ள தனது நிதானத்தை இழந்து, "நான் சொன்னது உன் காதில் விழவில்லை?" என்று வினவினான் மீண்டும் ஒருமுறை.

அப்துல்லா வாஸப் மெள்ள தனது மௌன நிலையிலிருந்து மீண்டான். நிதானமாகப் பதிலையும் உதிர்த்தான், "வாஸப்பின் காது இன்னும் செவிடாக வில்லை" என்று. அத்துடன் நிற்கவில்லை அந்த யாத்ரிகன். "கண்ணும் குருடாகவில்லை, உணர்ச்சி களும் சீர்கெட்டுப் போகவில்லை" என்றும் கூறினான்.

சிலைபோல் சிறிதும் அசையாமல் சிவந்த புரவியின் மீதிருந்த வீரன் அப்துல்லாவின் பதிலைக் கேட்டதால் சிறிது சினமடைந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. "உன் காதில் எனது கட்டளை விழுந்தவரையில் திருப்தி. உனது கண்களைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை" என்று கூறினான்.

அப்துல்லா வாஸப் புன்முறுவல் கொண்டான். "எனக்குக் கவலையிருக்கிறது" என்றான்.

"ஏன்?" சிவப்புப் புரவி வீரன் வினவினான் சினத்தைக் குரலில் காட்டி.

"கண்கள் என்னுடையவை" - வாஸப்பின் பதிலில் இகழ்ச்சியிருந்தது.

"எனது கட்டளைக்கும் உன் கண்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று வினவினான் அவன்.

அப்துல்லா வாஸப் இருந்த நிலையிலிருந்து சிறிதும் அசையாமலே அந்த வீரனை உற்றுநோக்கி, "நீ வருவதை நீண்ட நேரத்துக்கு முன்பே என் கண்கள் பார்த்துவிட்டன. பஹ்ரீனில் பிறந்த இந்தப் புரவி, மாலை நேர வெயிலில் நீ அந்தக் கோடி மேட்டில் ஏறும்போதே சின்னஞ்சிறிய நெருப்புபோல் தெரிந்தது. போதாக்

குறைக்கு நீ தரித்த இரும்புக் கவசத்தையும் வர்ணம் பூசி சிவப்பாக அடித்திருக்கிறாய், புரவியின் நிறத்துக்கு ஈடு கொடுக்க. ஆனால் அது இயற்கைச் சிவப்பு - உன் கவசம் செயற்கைச் சிவப்பு. இயற்கையை செயற்கை வெற்றிகொள்ள முடியுமா?" என்று வினவினான் வாஸப். மேலும் சொன்னான், "பஹ்ரீன் குழந்தையின் நெருப்பு நிறத்தை, நெருப்பின் கதிர்கள் போல் காற்றி லாடும் அதன் பிடரி மயிரை உன் கவசம் ஒருநாளும் தோற்கடிக்க முடியாது. உன் கவசம் பெரிய பாதுகாப்பு அல்ல உனக்கு. ஆனால் புரவி பாதுகாப்பு" என்று.

புரவி வீரன் சிறிது அசைந்தான் புரவி மீதிருந்த வண்ணம். "இதையெல்லாம் எதற்காகச் சொல்கிறாய்?" என்று வினவவும் செய்தான் அதிகாரக் குரலில்.

"புரவியைத் திருப்பி நீ ஓடினால் எங்களால் உன்னைப் பிடிக்க முடியாது" என்றான் வாஸப்.

அப்துல்லா வாஸப்பின் அந்தத் துணிகரப் பேச்சு, அதில் விளக்கமாகவே தெரிந்த அபவாதம், இரண்டை யும் கவனிக்கத் தவறவில்லை புரவி வீரன். ஆகவே சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நகைத்தான் மெதுவாக. "சரித்திர ஆசிரியனே! உனக்கு உயிரின் மேல் ஆசையில்லையா?" என்று கேட்டான் நகைப்பின் ஊடே.

"வேறு எதிலும் எனக்கு ஆசையில்லை" என்றான் வாஸப்.

"உன்னை நான் இப்பொழுதே அழித்துவிட முடியும்" என்றான் அந்த வீரன்.

"யாரும் யாரையும் அழிக்க முடியாது. உயிரைத் தருபவன் ஆண்டவன். அவன் இஷ்டப்பட்டபோது

அதை எடுத்துக் கொள்கிறான்" என்று கூறிய வாஸப், உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலிருந்து எழுந்தான். "மாலை தொழுகைக்கு நேரமாகிவிட்டது. மேலும் பேச வேண்டுமானால் சிறிதுநேரம் பொறுத்திரு" என்று கூறிவிட்டுத் துணியைத் தரையில் விரித்து மண்டியிட்டு தலையைத் தரையில் வைத்தான். அவன் பணிமக்கள் இருவரும் அவனைத் தொடர்ந்து தொழ ஆரம்பித்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் சிவப்புப் புரவி வீரன் தனது புரவியைத் தட்டி வாஸப் தொழுதுகொண்டிருந்த இடத்தை அணுக முற்பட்டான்.

அதுவரை வாஸப்பின் பார்வைக்கு அடங்கி, உள்ளத்தே கொதித்த உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த இளம்பரிதி, "அங்கேயே நில். புரவியை இன்னும் ஓர் அடிகூட நகர்த்தாதே" என்று எச்சரித்த வண்ணம் தனது வாளின் பிடியில் கையைப் பொருத்தியபடி எழுந்திருந்தான்.

சிவப்புப் புரவி வீரன் இளம்பரிதியின் எச்சரிக்கையைப் புறக்கணித்துப் புரவியின் வயிற்றில் தனது காலால் உதைத்தான். ஆனால் புரவி அந்த இடத்துக்கு மேல் நகர மறுத்தது. நகர்ந்தபோது பின்னோக்கி நகர்ந்தது. அதைக் கண்ட இளம்பரிதி நகைத்தான். "உன்னைவிட புரவிக்கு அறிவு அதிகம் இருக்கிறது" என்றும் கூறினான் நகைப்பின் ஊடே.

அதைக் கேட்டதால் அதிகக் கோபம் கொண்ட புரவி வீரன் அதன் கடிவாளத்தைப் பலமாக ஒருமுறை இழுத்துவிட்டான். அப்பொழுதும் புரவி பின்னடைந்த இடத்திலிருந்து நகரவில்லை. அதனால் மேலும்

வெகுண்ட புரவி வீரன், "அவர்கள் முஸல்மான்கள்" என்று சீறினான் இளம்பரிதியை நோக்கி.

"அதை விளக்க அவசியமில்லை. வேறு யாரும் மாலையில் மேல் திசை நோக்கி தொழுவதில்லை" என்று பதில் கூறினான் இளம்பரிதி.

"நீ முஸ்லிமா?"- புரவி வீரன் கேள்வியில் இகழ்ச்சி யிருந்தது.

"இல்லை." - வாலிபன் பதிலில் எந்த உணர்ச்சியு மில்லை.

"அப்படியானால் அவர்கள் தொழுகையை நீ காக்க வேண்டிய அவசியமென்ன?"

"தொழுகை ஆண்டவனைப் பற்றியது. அவனுக்குப் பெயர்கள் பல இருக்கலாம். ஆனால் அவன் ஒருவன் தான். நதிகள் பல உற்பத்தியானாலும் கடைசியில் கடலைச் சேருவதுபோல, தொழுகையை யார் எந்தப் பெயரில் செய்தாலும் அது ஒருவனான ஆண்டவனைச் சேருகிறது. இது இந்து மதம் சொல்லும் தத்துவம். ஆகையால் தொழுகையை - அதை யார் செய்தாலும் காப்பது இந்துவின் கடமை."

இதைக் கேட்டதும் அந்த வீரன் பலமாகவே நகைத்தான். "நீ வேதாந்தி போலிருக்கிறதே!" என்றும் கேட்டான், நகைப்பின் ஊடே.

"ஆம்." வாலிபன் பதிலில் உற்சாகமிருந்தது.

"அப்பொழுது வாளெதற்கு உனக்கு?" என்று அந்த வீரன் வினவினான்.

இளம்பரிதி புன்முறுவல் கொண்டான். "தர்மத்தைக் காக்க" என்றான் புன்முறுவலின் ஊடே.

"யார் தர்மத்தை?"

"தர்மம் கடவுளைப்போல் ஒன்றானது. ஆளுக்கொரு தர்மம், சாதிக்கு ஒரு தர்மம் கிடையாது. எது தர்மமோ அதை இந்த வாள் காக்கும்" என்று கூறிய அவன், வாள் பிடியிலிருந்த கையை அகற்றித் தனது வாளின் உறையை ஒருமுறை தட்டிக் காட்டினான்.

சிவப்புப் புரவி வீரன் அடுத்து இளம்பரிதியை நோக்கிப் புரவியை நடக்கவிட்டான். "அப்படியானால் வாளை எடுத்துக்கொள். நீ இத்தனை நேரம் உபதேசித்த ஆண்டவனிடம் உன்னை அனுப்பி வைக்கிறேன்" என்று கூறி, தனது பெருவாளை உருவினான்.

இளம்பரிதி வாளை உருவவில்லை. "சிறிது நேரம் பொறுத்தால் வாளை எடுக்கிறேன்" என்று கூறினான். கூறியதன்றி மற்றவர் தொழுவதையும் சுட்டிக் காட்டி, "நமது வாள் சத்தம் அவர்கள் தொழுகையைக் கலைக்கும்" என்றும் சொன்னான்.

அவன் சொல்லி முடிப்பதற்கும், வாஸப்பும் அவனது பணியாட்களும் தொழுகை முடிந்து எழுந் திருப்பதற்கும் சமயம் சரியாகவே இருக்க, இளம்பரிதி தனது வாளை உருவினான். வாஸப் அவர்கள் சண்டையை தனது கையசைப்பால் தடுத்தான். "சண்டைக்கு அவசியமில்லை, இதைச் சுலபமாகத் தீர்க்கலாம்" என்று கூறினான், புரவி வீரனை நோக்கி.

புரவி வீரன் வாஸப் பயந்துவிட்டதாக நினைத்து உற்சாகத்தைக் காட்டினான். "வாஸப்! உன் தலையில் மூளை இருக்கிறது" என்று பாராட்டவும் செய்தான்.

"சிலபேரிடம் அது இல்லாதிருப்பதால்தான் சங்க
டங்கள் விளைகின்றன" என்று பொதுப்படையாகச்
சொன்னாலும், புரவி வீரனை உற்றுநோக்கிய வாஸப்
"இந்தப் பெண்ணை நீ அழைத்துப் போகலாம் - எனது
மூன்று கேள்விகளில் இரண்டுக்காவது பதில்
சொன்னால்" என்று கூறினான்.

புரவி வீரன் திகைத்தான் ஒரு வினாடி. "சரி, கேள்"
என்று பதில் சொன்னான் முடிவில்.

"உன் பெயர் என்ன?" என்று எழுந்தது முதல்
கேள்வி.

"சொல்ல முடியாது". வீரன் பதில் திட்டமாயிருந்தது

அடுத்து வாஸப் கேட்டான் இரண்டாவது
கேள்வியை, "நீ அமர்ந்திருப்பது போன்ற புரவிகளை
வரவழைக்க உங்கள் மன்னர் ஓராண்டுக்கு எத்தனை
பணம் செலவழிக்கிறார்?" என்று.

"தெரியாது. அதை அறிவது என் வேலையுமில்லை"
என்றான் வீரன்.

"நல்லது. இந்தப் புரவிகளுக்குச் செலவழிக்கப்படும்
பணம் எங்கிருந்து வருகிறது?" என்று மூன்றாவது
கேள்வி கேட்டான் வாஸப்.

"எனக்குத் தெரியாது. உன்னிடம் பரீட்சைக்கு நான்
வரவில்லை" என்றான் வீரன்.

வாஸப் இகழ்ச்சி நிறைந்த தனது விழிகளை அவன்
மீது நிலைக்க விட்டான்.

"நீ உட்கார்ந்திருக்கும் புரவியைப் போல் எத்தனைப்
புரவிகள் - எத்தனை விலையில் ஆண்டுதோறும் வரு

கின்றன என்பது உனக்குத் தெரியாது. பணம் எங்கிருந்து வருகிறது என்பதும் உனக்குத் தெரியாது. அப்படியிருக்க உனக்கும் இந்த நாட்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று இகழ்ச்சியுடன் பேசிய வாஸப், "நான் சொல்கிறேன் கேள், *ஆண்டுதோறும் இப்புரவி களை வாங்க இருபத்திரண்டு லட்சம் தினார்கள் (நல்ல பத்தரை மாற்றுத் தங்கப் பவுன்கள்) பாண்டிய நாடு செலவழிக்கிறது. இந்தப் பணம் அரசர்கள் கஜானா விலிருந்து வரவில்லை. உங்கள் கோயில்களின் நிலபு லன்களிலிருந்து கிடைக்கும் ஏராளமான வருமானத்தி லிருந்தும் தேவதாஸிகள்மீது விதிக்கப்படும் வரியி லிருந்தும் கிடைக்கிறது" என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

சிவப்புப் புரவி வீரன் இதைக் கேட்டதும் அசந்து போனான். "இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவவும் செய்தான்.

அப்துல்லா பெருமைப் புன்முறுவல் கொண்டான். "உள்ளதை உள்ளபடி ஆராய்வது சரித்திர ஆசிரியன் கடமை" என்றான் அப்துல்லா.

அதுவரை பொறுமையாயிருந்த சிவப்புப் புரவி வீரன், "இந்த வீண்கதை எனக்கு அவசியமில்லை. அவளை நான் அழைத்துப் போக வேண்டும். என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டான் உஷ்ணத்துடன்.

அப்துல்லா அவன் புரவிக்கு எதிரில் போய் நின்று கொண்டான். "வீரனே! நீ யாராயிருந்தாலும் சரி. என்

* History of India - By Sir H.M. Elliot and Professor John Dowson M.R.A.S. Vol III TAZIYATU-1 AMSAR OF WASSAF - Page 33.

பரீட்சையில் தேறவில்லை. உனது நாட்டு சரித்தி
உனக்கு வீண் கதையாயிருக்கிறது. அது போகட்டு
அந்தப் பெண் அல்லாஹின் (ஜல்) பாதுகாப்பில் இரு
கிறாள். அவளை யாரும் இஷ்டவிரோதமாக அழைத்து
செல்ல முடியாது. அவள் வந்தால் அழைத்துப் போ
என்று உறுதியான குரலில் கூறினான். பிறகு பர்தாவ
குள்ளிருந்த அரசகுமாரியை நோக்கி, "இவனுடன்
செல்ல விரும்புகிறாயா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை." அரசகுமாரியின் பதில் திட்டவட்டம
வந்தது பர்தாவுக்குள்ளிருந்து.

"அப்படியானால் நான் ஏதும் செய்வதற்கில்லை
என்ற அப்துல்லா திரும்பினான் புரவி வீரனிடமிருந்
அந்தச் சமயத்தில் புரவி வீரன் தனது பெரிய வாள
ஓங்கி வாஸப்பின் கழுத்தின்மீது அதை வேகம
இறக்க முயன்றான். அந்த வாள் இறங்கியிருந்தா
வாஸப்பின் ஆயுள் அங்கேயே முடிந்திருக்கும்.

ஆனால் அந்த வாளை இளம்பரிதியின் வா
தடுத்தது மிக வேகமாக. வாஸப் சிவப்புப் புரவிவ
நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தவுடனேயே எச்சரிக்க
அடைந்துவிட்ட இளம்பரிதி, பக்கவாட்டில் மெதுவ
நடந்து வாஸப்பை அணுகினான். எதிரியின் வா
இறங்குமென்று முன்னமேயே எதிர்பார்த்ததால் தன
வாளையும் உருவித் தயாராக வைத்திருந்தானாதலா
மின்னல் வேகத்தில் அந்த வீரனின் வாளை
தடுத்தான்.

இதனால் சினமடைந்த புரவி வீரன் புரவின
இளம்பரிதியின் மீது பாயவிட்டு வாளையும் இரண்ட

முறை ஓங்கினான். இளம்பரிதி பக்கவாட்டில் நகர்ந்து தனது அருகில் பாய்ந்த அந்தப் புரவியின் மீதிருந்த வீரனின் வாள் கரத்தைப் பிடித்துக் கீழே அவனை உருட்டிவிட்டு விட்டான். விழுந்த வீரனும் விநாடி நேரத்தில் எழுந்திருக்கவே, இருவருக்கும் பயங்கரமான வாள்போர் நிகழலாயிற்று. "அடே மகம்மதியன் அடிமையே! உன் ஆயுள் இன்றுடன் முடிந்துவிட்டது" என்று கூறி தனது பெருவாளால் இளம்பரிதியை வெட்ட முயன்றான் மும்முறை. மும்முறையும் இளம்பரிதியின் வாள் அவன் வாளைத் தடுத்தது, இழுத்தது வேகமாக. இழுத்த வேகத்தில் நெருப்புப் பொறிகள் இரண்டு பறந்தன இரும்புச் சலாகைகளில் உராய்ந்த காரணத்தால், அதேசமயத்தில் புரவி வீரன் கண்களிலும் நெருப்புப் பொறிகள் பறந்தன. அவன் வாளும் திரும்பத் திரும்பச் சுழன்றது.

வெறும் மாமிச பலமும் வாளின் பரிமாணமும் சண்டையை வென்றிருக்க முடியுமானால் அன்று இளம்பரிதி மாண்டிருப்பான். ஆனால் வாஸப்பிடம் பாரசீகப் புதுப்போர் முறைகளைக் கற்றதால் புதுப்புது விதமாகத் தனது வாளைச் சுழற்றி எதிரியின் வாளை இளம்பரிதி பலவிதத்தில் தடுத்தான். சில விநாடி களுக்குப் போரை நீடிக்கவிட இஷ்டப்படாத இளம்பரிதி தனது வாளை ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றிவிட்டு எதிரியின் வாளை நிலத்தில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான். பிறகு அவன் கையின் கவச உறையைத் திருகி கீழே போட வைத்தான்.

ஆனால் சிவப்புப் புரவி வீரன் வாளை எடுக்க வில்லை. தனது கையைத் தூக்கி ஏதோ சைகை

செய்தான். அடுத்த விநாடி எதிர்மேட்டின் மறை
லிருந்து பதினைந்து புரவி வீரர்கள் வாள்களை
சுழற்றிக்கொண்டு அங்கு விரைந்து வந்தார்க
அதுவரை வாளாவிருந்த வாஸப், "இளம்பரிதி! நீ அ
குமாரியைப் பார்த்துக்கொள். இவர்களை நாங்க
கவனித்துக் கொள்கிறோம்" என்று கூறி தனது புரவியி
ஒரு பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தனது வளை
வாளை எடுத்துக் கொண்டான். இரு அடிமைகளுங்க
போருக்குத் தயாரானார்கள்.

அதனால் நிராயுதபாணியாகிவிட்ட சிவப்புப் பு
வீரன் இளம்பரிதியை எரித்து விடுவதுபோல் நோக
னான். அப்பொழுது இளம்பரிதி சொன்னான், "திரு
வாளை எடுத்துக்கொள். ஆனால் ஒன்று நினைவிரு
கட்டும். அடுத்த முறை எனது வாள், உன் தலை
கவசத்துக்கு இடையில் தெரியும் கழுத்தில் பாய்ந்
விடும்" என்று. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, எதிரி வாள
எடுத்துக்கொள்ள இடம் விட்டு சிறிது விலகிய
நின்றான்.

ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் நேர்ந்தது அவர்க
யாரும் எதிர்பாராத ஓர் அற்புதம். விரைந்து வந்த பு
வீரர்கள் சற்று எட்டவே சட்டென்று நின்றார்க
அவர்களில் ஒருவன் சிவப்புப் புரவி வீரனிட
தூரத்திலிருந்த ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். அடு
விநாடி அந்த வீரன் தூரத்திலிருந்த அந்த இடத்தை
கவனித்தான். பிறகு அவனும் தனது புரவியை
திருப்பிக் கொண்டான். அப்துல்லாவையும், இளம்பரி
யையும் நோக்கி, "இது இத்துடன் முடியவில்லை" என்
எச்சரித்துவிட்டு அவனும் பறந்துவிட்டான்.

இந்த நிகழ்ச்சி, எதற்கும் அசையாத அப்துல்லா வாஸப்பையே அசைய வைத்தது. அந்த வீரர்கள் கவனித்த இடத்தை அவனும் கவனித்தான். அந்த இடத்தில் விசேஷமாக எதுவும் தெரியவில்லை. ஒரு கிழ முஸ்லிம் நமாஸ் செய்துகொண்டிருந்தார். வாஸப் அவரைப் பார்த்த சமயத்தில் அவரும் வாஸப்பைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். மெள்ள எழுந்திருந்து வாஸப் இருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்து வந்தார். அவருக்குப் பின்னால் அவரைப் போலவே தளர்ந்த நடையுடன் ஒரு புரவி நடந்து வந்தது.

அவரைக் கண்டதுதான் தாமதம், அரசகுமாரி தனது முக்காட்டைக் களைந்து எறிந்தாள். "அப்பா!" என்று கூவிக்கொண்டு அந்தக் கிழவரை நோக்கி ஓடினாள். 'அரச மகள் ஆவலுக்கும் சிவப்புப் புரவி வீரன் அச்சத்துக்கும் பாத்திரமான இந்த முதியவர் யாராயிருக்க முடியும்?' என்று வாஸப் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

ஓடிவந்த அரசகுமாரியை அணைத்துக்கொண்ட அந்த முதியவர், வாஸப்பையும், அவர் நண்பர்களையும் அணுகி சலாம் செய்தார். வாஸப்பும் பதில் சலாம் செய்தான். "யாத்ரிகரே! இவரை மண்டியிட்டு வணங் குங்கள்" என்று ஒலித்தது அரசகுமாரியின் ஆக்ஞை.

6. முத்து மோதிரம்

அரசகுல மகளை அணைத்தவண்ணம் அத்த
வயோதிக தசையிலும் அலட்சிய நடை நடந்து தன்
அணுகிய அந்த முஸ்லிம் முதியவரை வணங்கும்
அரசகுமாரி உத்தரவிட்டதும், உடனடியாக மண்டியி
அவரை வணங்கவே செய்த வாஸப், தன்னு
வந்திருந்த மற்ற மூவரையும் வணங்க தலையசை
சைகையும் செய்யவே, அவர்களும் வணங்கி
அவர்கள் வணக்கங்களைச் சிறிது தலை தாழ்
ஏற்றுக்கொண்ட அந்தப் பெரியவர், மற்றவர்களை வி
வாஸப்பை நோக்கி, "அரசகுமாரிக்கு நீங்கள் பாதுகா
அளித்தது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இந்
செயலை மன்னர் காதில் போட்டு வைக்கிறேன். தகு
பரிசு உங்களுக்குக் கிடைக்காமல் போகாது" எ
கூறினார்.

முதியவர் சொல் கேட்ட வாஸப் அதிர்ச்சியன
தான். 'இரண்டு நாள்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்
எங்கிருந்தோ வந்த இவருக்கு எப்படித் தெரிந்த
என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு வியப்
அடைந்தான். அதன் விளைவாக மண்டியிட்ட நிலை
விருந்து எழுந்திருந்து, "இரண்டு நாள்களுக்கு மு

நடந்தது தங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று வினவினான் வாஸப்.

முதியவர் தமது கூரிய விழிகளைச் சற்றே உயர்த்தி வாஸப்பை நோக்கினார். "வாஸப்! இந்த நாட்டில் நடக்கும் சகல விஷயங்களையும் அறியும் பொறுப்பை எல்லாம்வல்ல அல்லாஹ் (ஜல்) இந்தக் கிழவன் தலையில் சுமத்தியிருக்கிறார்" என்று சர்வ சாதாரண மாக அவர் கூறினாலும் அவர் சொற்களின் உச்சரிப்பில் பெரும் பொறுப்பின் சுமை நன்றாக ஒலித்தது.

வாஸப்பின் வியப்பு முன்னைவிட அதிகமாகியது. "என் பெயர் தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான்.

முதியவரின் இதழ்களில் இளநகை விரிந்தது. அதன் விளைவாக சுருக்கம் சிறிதே விழுந்த உதடுகளின் கோடிகளைச் சற்று அசைத்து, "அப்துல்லா வாஸப்பை அறியாதவர்கள் இப்பொழுது பாரதத்தில் யாருமில்லை. பாரசீகத்திலிருந்து *மாபாருக்கு வரும் வியாபாரிகள் உங்கள் கவித்திறனைப் பற்றியும், சரித்திர ஆராய்ச்சித் திறனைப் பற்றியும் அதிகம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதிலும் ஆபத்திருக்கிறது..." என்ற அந்தப் பெரியவர் பேச்சை முடிக்காமல் விட்டார்.

"என்ன ஆபத்து?" வாஸப் வினவினான்.

"பிரசித்தி தரும் ஆபத்து. அந்தப் பிரசித்தி இல்லா விட்டால் இவள் எதிரிகள் தங்களைத் தாக்கியிருக்க

* Mabur is The Old Historical Name for the Coramandal Coast.

மாட்டார்கள்" என்று பெரியவர் கூறினார். அத்துட நிறுத்தவில்லை அவர். "அது கிடக்கட்டும். அர மகளைத் துரத்திவந்த மூவரின் தலைகளை ஏ துண்டிக்கச் செய்தீர்கள்?" என்றும் வினவினார்.

அதைக் கேட்ட வாஸப் மீண்டும் அவருக்குச் சலா செய்துவிட்டு, "அந்தத் தலைகளில் நல்லது ஏ மில்லை. பாவிகளின் தலைகள்" என்று காரணம் சொ னான் வாஸப்.

முதியவர் லேசாக நகைத்தார். "இந்துக்கள் என்பது காக வெறுப்பினால் வெட்டவில்லையே?" என் முதியவர் வினவினார்.

"இல்லை. அவர்கள் மதத்தைப் பற்றி எனக்கென் கவலை? அந்த மாதிரி ஒரு பெண்ணை மூவ துரத்தினால் அவர்கள் முஸ்லிம்களாயிருந்தாலு வெட்டியிருப்பேன். நான் தொழும்போது என் காலடியி விழுந்து அல்லாஹின் (ஜல்) பாதுகாப்பிற்குள் வந் விட்ட ஒரு பெண்ணைத் தொட முயன்றவர் நம ஆண்டவனின் விரோதிகள்; அவர்களை நாம் எப்ப மன்னிக்க முடியும்?" என்று வாஸப் தெளிவாகவு சாதாரணமாகவும் சொன்னான்.

முதியவரின் முகத்தில் திருப்தி தெரிந்தது. "சரித்தி ஆசிரியரே! இஸ்லாத்தின் தத்துவத்தை நன்றா உணர்ந்திருக்கிறீர். சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹ் (ஜல்) இடம் அபசாரப்பட்டவர்களை நாம் மன்னிப்ப தவறுதான். அங்கு குறுக்கிடுவது ஜாதி அல் ஆண்டவன், குற்றவாளி என்ற பிரிவுதான் குறுக்கி கிறது" என்று திருப்தியுடன் பேசிய அந்த முதியவ

"தாங்கள் உத்தரவளித்தால் அரசகுமாரியை நான் அழைத்துச் செல்கிறேன். மதுரைக்கு இன்னும் ஒருநாள் பயணம்தான் இருக்கிறது. அங்கு நாம் சந்திப்போம்" என்றார்.

வாஸப் சிறிது சிந்தித்தான். "பெரியவரே! நீர் தன்னந்தனியாக வந்திருக்கிறீர். அரசகுமாரியை எப்படிக் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்ல முடியும்?" என்று வினவிய அவன் சொற்களிலும் சிந்தனையின் சாயை படர்ந்து கிடந்தது.

அதுவரை மௌனமாயிருந்த அரசகுமாரி நகைத்தாள். "ஐயா, ஆசிரியரே! நீர் யாருடன் பேசுகிறீர் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள் நகைப்பின் ஊடே.

"தெரியாது. மிகவும் பெரியவர் என்று தெரிந்து கொண்டேன்" என்றான் வாஸப்.

"இவரைக் கண்டதும் என்னைப் பிடிக்க வந்த அந்த சிவப்புக் குதிரை வீரனும் மற்றோரும் பறந்துவிட்டனர்."

"ஆம்."

"ஆகவே இவரை யார் அணுக முடியும்? இவர் கண்ணசைந்தால் நாடசையும்!"

"இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் தனியாகச் செல்லும் சமயங்களில் பத்துப்பேர் தாக்கினால்?"

"அடுத்த இரு தினங்களுக்குள் பிடித்து அழிக்கப்படுவார்கள். இவர்மீது யாராவது கையை வைத்தால் வெட்டுப்பாறைக்கு அனுப்பும்படி சுந்தரபாண்டியத் தேவர் ஆணையிட்டிருக்கிறார்."

இதற்குமேல் வாஸப் ஏதும் கேட்கவில்லை. சிறிது யோசித்துவிட்டு, "அரசகுமாரியைத் தங்களுடன் அனுப்புமுன்பு தாங்கள் யார் என்பதை நான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்" என்று மட்டும் கூறினான்.

அப்பொழுது அரசகுமாரியின் பதில் ஒலித்தது— கம்பீரமாகவும் மரியாதையுடனும். "யாத்ரிகரே, இவர் அனுமதியில்லாமல் இந்தப் பாண்டிய நாட்டுச் சரித்திரத் தையோ பூகோளத்தையோ நீர் எழுத முடியாது. இவர் இந்த நாட்டின் உதவி மந்திரி; பாண்டிய மன்னரின் நம்பிக்கைக்கும் அபிமானத்துக்கும் நூற்றுக்கு நூறு பாத்திரமானவர்.

* "இவர்தான் தகியுதீன் அப்துல் ரஹ்மான். முகமது திபியின் புதல்வர்" என்ற அரசகுமாரியின் விவரணத் தைக் கேட்டதும் வாஸப் அசந்து நின்றுவிட்டான் பல வினாடிகள். பிறகு மீண்டும் தலை தரையில் இடிக்கும் படி சலாம் செய்தான். "உதவி அமைச்சரே! தங்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஒரு ஹிந்து ராஜ்யத்தில் முஸ்லிம் அமைச்சராக முடியுமாவென்று நான் வியந்த காலமும் உண்டு. ஆனால் பிரத்தியட்சம் உண்மையை விளக்குகிறது. நீதிக்கும் பட்சபாத மின்மைக்கும் தாங்கள் ஓர் எடுத்துக்காட்டு என்று சொல்கிறார்கள். தங்களைக் கண்டது என் பாக்கியம்" என்று சொன்னான்.

---

* "History of India by its own Historians by Ellio and Dowson- Vol. III. Page 32- year of Publication 1871 - Connemara Public Library Research Section.

அவன் பாராட்டுதலை ஏற்றுக்கொண்ட அப்துல் ரஹ்மான் சொன்னார்: "சரித்திர ஆசிரியரே! பாண்டிய நாடு எல்லா இனத்தவரையும் வரவேற்கிறது. மதிக் கிறது. சுந்தரபாண்டியத் தேவருக்கு மத வித்தியாசம் எள்ளளவும் மனத்தில் கிடையாது. அவரைப் போன்ற மகானைக் காண்பது துர்லபம். அவரது நாட்டில் சகல நாட்டு மனிதர்களையும் பார்க்கலாம். சகல நாட்டு வணிகர்களும் இங்கு அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கு கொஞ்சநாள் தங்குங்கள். இந்தப் பாண்டிய பூமி புண்ணிய பூமி என்பதைப் புரிந்துகொள்வீர்கள்" என்று.

அத்துடன், "வா அரசகுமாரி" என்று அழைத்து, "வருகிறோம் யாத்ரிகரே! மதுரையில் சந்திப்போம். தங் களுக்கு ஏதாவது சங்கடம் ஏற்பட்டால் இதைக் காட்டுங் கள்" என்று வாஸப்பிடம் கூறிவிட்டுத் தனது மடியிலிருந்து ஒரு முத்து மோதிரத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அதைப் பணிவுடன் வாங்கிக்கொண்ட வாஸப், "அமைச்சர் பெருமானே! தங்களுக்குத் துணையாக இளம்பரிதியையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று சொன்னான்.

"எங்களுக்குத் துணையா?" என்ற மந்திரி, அரச குமாரியைத் திரும்பி நோக்கி, "அரசகுமாரி! நமக்குத் துணை தேவையா?" என்று வினவினார்.

அரசகுமாரி புன்முறுவல் கொண்டாள். "உங்களை விடப் பெரிய துணை ஏது?" என்று வினவினாள்.

வாஸப் விடவில்லை. "நம்மைக் காத்துக்கொள்ள அதிகாரம் மட்டும் போதாது. வீரர்களும் தேவை.

மந்திரியார் முதியவர், பத்துபேர் சூழ்ந்துகொண்டால்" என்று கூறிய வாஸப், சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான். அவன் கண்ணில் திடீரென விரிந்த காட்சி அவனை பெரும் வியப்புக்குள்ளாக்கியது. முதலில் முதியவர் நமாஸ் செய்த மேட்டின் அப்புறத்திலிருந்த சரிவிலிருந்து ஒரு பல்லக்கு தெரிந்தது. பல்லக்கு முன்னே வரவர அதன் பின்புறத்தில் இருபது புரவி வீரர்கள் பூர்ண ஆயுதபாணிகளாய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு புரவியும் அராபியப் புரவி. ஒவ்வொன்றும் காற்றைவிட வேகமாகப் பறக்கும் உடல் அமைப்பைக் கொண்டது. அதன்மீது அமர்ந்திருந்தோரின் நிமிர்ந்த நிலையும் கையில் பிடித்திருந்த பெரிய ஈட்டிகளும் அவர்களை அணுகுவதைப் போல் முட்டாள்தனம் வேறு எதுவுமில்லை என்பதை நிரூபித்தன. அப்படி வந்த பல்லக்குத் தூக்கிகளும், வீரர்களும் அமைச்சரிருந்த இடத்திலிருந்து பத்தடிக்கு முன்பே நின்றுவிட்டார்கள். பல்லக்கு மட்டும் இறக்கப்பட்டது.

அடுத்த விநாடி அப்துல்ரஹ்மான் கண்ஜாடையைக் கண்ட அரகுமாரி பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டாள். அவள் ஏறியதும் பல்லக்கின் பட்டுச் சீலைகள் தொங்கவிடப்பட்டன. அந்தச் சீலைக்குள் அரசகுமாரியின் பூவுடல் மறைந்தது.

"வருகிறேன் வாஸப்" என்று அமைச்சர் கூறியதும் ஒரு தனிக்குதிரை அவர் முன்பு கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்டது. முதியவர் அதன்மீது வெகு லாவகமாகத் தாவி ஏறினார். அவர் ஏறிய தோரணை ஏதோ இருபது வயது

வாலிபன் ஏறுவதைப் போல் இருந்தது. சரேலென்று அவர் புரவியைத் திருப்பவே, அவரைப் பின்பற்றி பல்லக்கும் மற்ற புரவிகளும் நகர்ந்தன.

இளம்பரிதி, வாஸப், இரண்டு அடிமைகள் ஆகியவர் அந்தப் பவனியைப் பார்த்துக்கொண்டே நீண்டநேரம் நின்றார்கள். வாஸப் மட்டும் தீர்க்கசிந்தனையுடன் தனது கையிலிருந்த முத்துமோதிரத்தை உருட்டினான். பிறகு அதைக் கச்சையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். மீண்டும் வாஸப் பயணத்தைத் துவங்கினான். ஒருநாள் கழித்து மதுரையை அடைந்தான். அடைந்தபோது அவன் எதிர்பார்த்த நிலை வேறு; நிகழ்ந்த நிலை வேறு. தயை தாட்சண்யமின்றி வாஸப் மதுரையின் வடக்கு வாயிலில் நிறுத்தப்பட்டான். உதவி மந்திரி கொடுத்த முத்துமோதிரம் கூட அவனுக்கு மதுரையின் கதவு களைத் திறந்துவிடவில்லை.

7. அந்தரத்தில் வாஸப்

மறுநாள் மாலையில் விளக்கு வைக்கும் நேரத்துக்கு முன்பே மதுரையின் வடக்கு வாயிலின் சமீபத்தை அடைந்துவிட்ட வாஸப், அன்றும் அந்த வாயிலுக்கு எதிரிலேயே தனது மாலை தொழுகையை நடத்தினான். அப்படி அவனும் அவன் அடிமைகளும் தொழுத சமயத்தில் அதை யாரும் தடை செய்தார் களில்லை. அம்மாநகருக்குள் புகுந்துகொண்டிருந்த சாதாரண மக்களும், வணிகரும், அம்மூவரையும் சுற்றியே சென்றார்கள். எங்கிருந்தோ வந்த புரவி வீரர் கூட்டம்கூட இரண்டாகப் பிரிந்து அவர்களைச் சுற்றிச் சென்றது. இதையெல்லாம் தொழுகையின் ஆரம் பத்திலும் முடிவிலும் கவனித்த வாஸப் பிற மதங் களுக்கு பாண்டிய ராஜ்யத்தில் காட்டப்படும் மரியா தையைக் கண்டு வியப்பெய்தினான். இதுவே பாரசீக மாயிருந்து வேறு மதப் பிரார்த்தனை நடந்தால் விளைவு என்ன ஆகியிருக்குமென்று நினைத்துப் பார்த்தான் சரித்திர ஆசிரியன். இப்படி வழியை அடைத்ததற்கு சம்பந்தப்பட்ட யாராயிருந்தாலும் சிறையில் தள்ளப்படு வார்கள் என்று எண்ணி, “பாண்டிய நாடு ஒரு தனிச் சிறப்புள்ள நாடுதான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். ‘இது ஒருவேளை உதவி மந்திரி

முஸ்லிமாயிருப்பதால் காட்டப்படும் மரியாதையாயிருக்குமோ?' என்று ஒருவிநாடி நினைத்துப் பார்த்து, "இருக்காது! இருக்காது. அதோ பல முஸ்லிம்கள் தொழுகை நடத்துகிறார்களே; அதைத்தவிர கிறிஸ்தவர்கள் மெழுகுவர்த்திகளைக் கொளுத்திக்கொண்டு பாடிக்கொண்டு வருகிறார்களே" என்றும் சொல்லிக்கொண்டான். இந்த யோசனைகளால் திருப்தியடைந்த மனத்துடன் தனது தொழுகையிலிருந்து எழுந்திருந்த அப்துல்லா வாஸப், தனது புரவியை இழுத்துக்கொண்டு மற்ற அடிமைகளுடனும் இளம்பரிதியுடனும் வடபெரும் வாயிலை அடைந்தான். அவன் கதவை அணுகுவதற்கும் கதவுகள் சாத்தப்படுவதற்கும் சமயம் சரியாயிருந்தது.

மதுரையின் கதவுகளுக்கு முன்பு நின்ற பாரசீக யாத்ரிகன் அங்கு காவல் புரிந்த இரண்டு புரவி வீரர்களை அணுகி, "ஏன் கதவுகளை திடீரென மூடிவிட்டீர்கள்" என்று வினவினான்.

"மன்னர் வரும் நேரம்" என்றான் ஒரு புரவி வீரன்.

"எப்பொழுது வருவார்?" என்று வினவினான் சரித்திர ஆசிரியன்.

"எந்த நிமிஷத்திலும் வரலாம்." திட்டமாயிருந்தது வீரன் பதில்.

"மன்னர் வருவதானால் கதவைத் திறக்கவல்லவா வேண்டும்? மூடி வைத்திருக்கிறீர்களே!" என்று வியப்பு குரலில் துவங்க, மீண்டும் கேள்வியைத் தொடுத்தான் வாஸப்.

வீரன் முகத்தில் சிறிது சினம் துளிர்த்தது. "சிறிது விலகி நில் உன் ஆட்களுடன்" என்று அதிகார தோரணையில் பதில் வந்தது.

அவனை அசரவைக்கத் தீர்மானித்த வாஸப், இளம் பரிதியை அருகில் அழைத்து, "வீரனே! நாம் யாரென் பதை இவனுக்குத் தெரிவி" என்று உத்தரவிட்டான்.

இளம்பரிதியும் வீரன் அருகில் தனது புரவியை நடத்தி, "வீரனே! இவர்தான் பிரசித்தி பெற்ற யாத்ரீகர் வாஸப்" என்று சொன்னான்.

வீரனுக்கு வாஸப்பின் பிரசித்தி தெரிந்ததாகக் காணோம். "அதனாலென்ன" என்று எரிந்து விழுந்தான்.

இளம்பரிதியின் முகத்தில் முறுவல் விரிந்தது. "இவர் உதவி மந்திரியின் நண்பர்" என்று அறிவித்தான் இளம்பரிதி.

இதைக் கேட்டதும் இன்னொரு காவல் வீரனும் புரவியை நடத்திக்கொண்டு முதல் வீரன் புரவிக்கருகில் வந்தான். "உதவி மந்திரியின் நண்பரா?" என்று விசாரித்தான் அந்த வீரன்.

"ஆம்" இளம்பரிதி புன்முறுவலைச் சிறிதும் கலைக் காமலே பதில் சொன்னான்.

அந்தச் சமயத்தில் வாஸப் அந்த இரு வீரர்களையும் அணுகி தமது கச்சையிலிருந்து முத்து மோதிரத்தை எடுத்து அவர்கள் கண்களுக்கு எதிரே நீட்டினான். அதைக் கண்ட இரு வீரர்களும் சிறிது நேரம் சிந்தனை யில் ஆழ்ந்தார்கள். பிறகு, "மன்னிக்க வேண்டும்.

கதவுகளைத் திறக்க முடியாது" என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டான்.

அதற்குமேல் ஏதும் பேசுவதால் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்த வாஸப், "இளம்பரிதி! வா போகலாம்; இன்றிரவு நகருக்கு வெளியிலே தங்குவோம்" என்று கூறிக்கொண்டே தனது புரவியில் ஏறி, சற்று எட்ட முஸ்லிம்கள் நமாஸ் செய்துகொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கிப் புரவியை நடக்கவிட்டான். அதற்குள் அந்த முஸ்லிம் கூட்டத்தின் தொழுகையும் முடிந்து விட்டதால் அவர்கள் அனைவரும் எழுந்திருக்கவே, வாஸப் அவர்களில் பெரியவராகத் தெரிந்த ஒருவரை அணுகி சலாம் செய்து, "பெரியவரே! நாங்கள் யாத்ரிகர்கள். இன்றிரவு எங்கு தங்கலாம்?" என்று விசாரித்தான்.

பெரியவர் வாஸப்பை ஏற இறங்கப் பார்த்தார், சில விநாடிகள். பிறகு அவனுக்குப் பின்னாலிருந்த ஒட்டக வீரர்களையும் கவனித்தார். பிறகு "உங்களைப் போன்ற யாத்ரிகர்கள் தங்க மேற்கு வாயிலுக்கு எதிரில் சத்திரமிருக்கிறது. அங்கு செல்லுங்கள். சௌகரியமாயிருக்கும்" என்று சொல்லி, செல்லும் வழியையும் காட்டினார். "மதிலோரமாகச் சென்றால் நாழியாகும். ஆகவே அதோ இருக்கும் தோப்பில் நுழைந்தால் குறுக்கே ஒற்றையடிப் பாதை போகிறது; அது உங்களை நேரே சத்திரத்தின் பின்புற வாயிலுக்குக் கொண்டுவிடும்" என்று அருகிலிருந்த தோப்பையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

வாஸப் அந்தப் பெரியவர் சொன்னபடி தோப்பில் நுழைய புரவியைத் திருப்பினான். அதை இளம்பரிதி

தடுத்தான். "அந்த வழி வேண்டாம். மதிலைச் சுற்றி நேர் வழியாகவே போவோம்" என்று யோசனை சொன்னான்.

"ஏன்?" வாஸப் தனது தலையை லேசாகத் திருப்பிக் காரணம் கேட்டான்.

"அந்த வழியில் யாரும் போவதில்லை" என்றான் இளம்பரிதி.

"பெரியவர் சொன்னாரே!" சந்தேகத்துடன் கேட்டான் வாஸப்.

"பெரியவரைப் பற்றி சந்தேகமாயிருக்கிறது எனக்கு" என்றான் இளம்பரிதி.

"என்ன சந்தேகம்?"

"பெரியவர் நாம் மதுரைக்குள் வருவதை விரும்பவில்லை."

"நம்மைப் பற்றி அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"சிவப்புப் புரவி வீரனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அடுத்தபடி உதவி மந்திரிக்கு எப்படித் தெரிந்தது?"

இதைக் கேட்ட வாஸப் சிந்தித்தான். இருப்பினும் ஆசிரியனுக்கு இயற்கையாகவுள்ள ஆராய்ச்சி மனோ பாவத்தால், "அந்த வழியில் என்னதானிருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போமே" என்று சொன்னான் சிந்தனைக்குப் பிறகு.

இளம்பரிதியின் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது. "பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நானே சொல்ல முடியும்" என்றான் கவலை குரலிலும் தெரிய.

வாஸப்பின் முகத்தில் பிடிவாதம் துளிர்த்தது. "சொல் பார்ப்போம்" என்று வாஸப் கேட்டான்.

"அந்த வழியில் மரணம் காத்திருக்கிறது" என்று மெதுவாகச் சொன்னான் இளம்பரிதி.

"வாஸப் மரணத்துக்கு அஞ்சுவதில்லை" என்றான் வாஸப்.

"அதற்காக மரணத்தை வேண்டுமென்று அழைக்கவும் தேவையில்லை" என்றான் இளம்பரிதி.

"அது உண்மை. ஆனால், இந்த நாட்டு விஷயங்களை ஆராயவும் எழுதவும் நான் வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் அவ்வழியிலேயே செல்வோம்" என்ற வாஸப், புரவியைத் தட்டிவிட்டான் தோப்பை நோக்கி. அடிமைகளும் வாஸப்பைத் தொடர்ந்தார்கள். வேறு வழியில்லாமல் கடைசியில் இளம்பரிதியும் தனது புரவியை அவர்களுடன் நடக்கவிட்டான்.

அவர்கள் நுழைந்த தோப்பு அடர்த்தியாக இருந்தபடியால் புரவியும் ஒட்டகங்களும் ஒற்றை வரிசையிலேயே செல்ல வேண்டியிருந்தது. முதலில் சென்ற வாஸப்பை சற்று சிரமப்பட்டு அணுகிய இளம்பரிதி, "நான் முன்னால் செல்கிறேன். நீங்கள் என்னைப் பின்பற்றி வாருங்கள்" என்றான்.

வாஸப் இளம்பரிதியை நோக்கினான் உற்று. புரவியையும் கடிவாளத்தையும் இழுத்து நிறுத்தினான். "இளம்பரிதி! நீ வீரன்; அச்சத்துக்கும் வீரத்துக்கும் பொருத்தம் கிடையாது. இரண்டும் வெவ்வேறு" என்று

கூறிவிட்டு, "நானே முன்னால் போகிறேன். நீ தொடர்ந்து வா" என்று கூறி புரவியை நடத்தவும் முயன்றான்.

"வாஸப்!" என்று பெயரைச் சொல்லி அதிகாரத் தோரணையில் அழைத்து, வாஸப்பின் புரவிக் கடிவாளத்தையும் இறுகப் பிடித்துப் புரவியை நிறுத்தினான்.

அதுவரை எஜமான் என்று அழைத்து வந்த இளம்பரிதி, தனது பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததும் அதிகார தோரணையைக் காட்டியதும் வாஸப்புக்குப் பெருவியப்பாகவே, ஒரு விநாடி அவனை நோக்கினான். மறுவிநாடி, "விடு கடிவாளத்தை" என்று சீறி, புரவியின் வயிற்றில் உதைக்கவும் செய்தான்.

எப்பேர்ப்பட்டவரையும் இடித்தோ வேகமாக உதைத்தோ தள்ளிவிட்டுப் பறக்கும் சக்தி வாய்ந்த அந்தப் புரவி, இளம்பரிதியின் இரும்புப் பிடியில் அசைய முடியாமல் நின்றது. இளம்பரிதி மீண்டும் சொன்னான் அதிகார தோரணையில், "வாஸப்! சொல்வதைக் கேள். உன் புரவியைப் பின்னால் நகர்த்து. என்னை முன்னால் செல்லவிடு" என்று.

வாஸப் ஒருமுறை ஏதாவது ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தால் அதை யாரும் மாற்ற முடியாதாகையால் இடித்த புளியென தனது புரவிமேல் உட்கார்ந்திருந்தான். "சொல்வதைக் கேள். உன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றிருக்கிறேன்" என்றான் இளம்பரிதி கண்டிப்பு பெரிதும் நிறைந்த குரலில். பிறகு வாஸப்பின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் அவன் புரவியைக் கடி வாளத்தைப் பிடித்தே பின்னால் தள்ளிவிட்டு தனது புரவியை முன்னால் செலுத்தினான். அப்படியும் வாஸப்

இருந்த இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. "சரி. நீ போ. நான் அப்புறம் வருகிறேன்" என்றான் முன்னே சென்ற இளம்பரிதியை நோக்கி.

இளம்பரிதி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. விண்ணை நோக்கினான். இருள் நன்றாகச் சூழ்ந்துவிட்டது. அதைச் சந்திர கிரணங்கள் ஆங்காங்கு சிறிது உடைத்துத் தோப்பின் இடைவெளிகளுக்கு வெளிச்சத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. தோப்பின் அழகையும், இடைவெளி சந்திர கிரணங்களின் கவர்ச்சியையும் கவனித்தான் வாஸப். எதிரே தெரிந்த ஒற்றையடிப் பாதைக்கு மேலேயிருந்த கிளைகள் வெட்டப்பட்டிருந்த தால் அந்தப் பாதை மட்டும் பளீரென தனியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்த வாஸப்பை முன்னால் சென்ற இளம்பரிதி நோக்கி, "வாஸப்! சீக்கிரம் வந்துவிடுங்கள். தாமதிக்க வேண்டாம்" என்று கூறினான் சற்று இரைந்து. அப்படியும் வாஸப் அசைய வில்லை. முன்னே செல்ல என்ன காரணத்தாலோ துடித்தும் அணைத்தும் கால்களை உதைத்தும் எச்சரிக்கை செய்த புரவியின் சேஷ்டைகளையும் புறக்கணித்தான். இரண்டாம் முறை எச்சரிக்கைக் குரல் கொடுக்கவில்லை இளம்பரிதி. புரவியைத் திருப்பி சரேலென்று வாஸப்பை நோக்கி நகர்த்த முயன்றான். அவன் புரவி ஓர் அடி எடுத்து வைக்கு முன்பு துரித நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. புரவியில் உட்கார்ந்த வாஸப்பின் மீது மரமொன்றின் மேல் கிளையிலிருந்து வீசப்பட்ட வலிய கயிறு ஒன்று வாஸப்பின் தலைமீது விழுந்து

கழுத்தில் இறங்கியது. அடுத்த விநாடி கயிறு இறுகியது. வாஸப்பின் உடல் புரவியிலிருந்து அந்தரத்தில் தூக்கப்பட்டது. வாஸப்பின் மூச்சு திணறலாயிற்று. பின்னால் வந்த ஒட்டகங்கள் அவனைக் காக்க நகர்ந்தன. ஆனால் அந்த முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. ஒட்டக வீரர்கள் மார்பைச் சுற்றிலும் கயிறுகள் மடமடவென வீழ்ந்தன. அவர்கள் தரையில் இழுத்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். வாஸப்பின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுதுதான் அந்தப் பயங்கரச் சிரிப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் எழுந்த சிரிப்பு திடீரென மறைந்தது. அதன் இடத்தை 'ஐயோ' என்ற பெரும் அலறல் ஆட்கொண்டது.

8. மேற்கு வாசல் சத்திரம்

மனித வாழ்க்கையில் சிற்சில விநாடிகள்கூட அவன் பிற்காலத்தை நிர்ணயித்து விடுகின்றன. வாஸப் திடீரென அந்தரத்தில் தூக்கப்பட்டதும், அவன் உயிர் வானுலகை நோக்கிப் பறந்திருக்க வேண்டும். அவன் இன்னும் இந்த நாட்டு சரித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருந்ததால் அவன் பிழைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் மின்னல் வேகத்தில் ஏற்பட்டன. வாஸப் அந்தரத்தில் தூக்கப்பட்டதற்கும் இளம்பரிதி தனது புரவியைத் திருப்பி வாஸப்பை நோக்கி நகருவதற்கும் சமயம் சரியாயிருந்ததால் புரவியிலிருந்தே இளம்பரிதி வீசிய அவன் குறுவாள் வாஸப்பைத் தூக்கியிருந்த கயிற்றை சரேலென அறுத்தெறிந்தது. அதேசமயத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கரச் சிரிப்பு வந்த திசையை நோக்கி அவன் வீசிய மற்றொரு குறுவாள், பயங்கரச் சிரிப்புக்குப் பதில், 'ஐயோ' என்ற அலறலை அந்தத் தோப்புக்குள் பரவவிட்டது. அது போதாதென்றோ என்னவோ, இளம்பரிதி தனது புரவியில் தொங்கிய தோற்பையிலிருந்து எடுத்து ஊதிய சிறு குழலின் ஒலியைத் தொடர்ந்து எங்கிருந்தோ பலர் ஓடிவரும் ஒலிகள் கேட்டன. அந்த ஒலிகளைத் தொடர்ந்து 'சர் சர்' என்று பறந்த பல அம்புகளால் தாக்கப்பட்ட பல வீரர்கள்

மரக்கிளைகளிலிருந்து தொப் தொப்பென்று தரையில் வீழ்ந்தார்கள். திடீரெனப் பந்தங்களை ஏந்தி வந்தவர்கள் அம்புகளால் தாக்கப்பட்டு கீழே கிடந்த நாலைந்து பேரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஆனால் அந்த நான்கு பேரும் பேசும் நிலையில் இல்லாததால் பந்தங்களை ஏந்தி வந்தவர்களின் தலைவன் இளம்பரிதியை நோக்கித் தலைவணங்கி, "தங்களையும் எதிர்க்கத் துணிவுள்ளவர்கள் மதுரையில் இருக்கிறார்களே," என்று வியப்பைத் தெரிவித்தான்.

இளம்பரிதி அவனுக்கு உடனடியாக பதில் சொல் லாமல் வாஸப்பின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவன் கழுத்துக் கயிற்றை அவிழ்த்துவிட்டு அவனது புரவியின் தோற்பையிலிருந்து சிறிது நீரையும் எடுத்து அவன் முகத்தில் அடித்தான். வாஸப் மெள்ளக் கண்விழித்து இளம்பரிதியை நோக்கினான். "நீ சொன்னதை நான் கேட்டிருக்க வேண்டும்" என்று வருத்தத்துடன் கூறவும் செய்தான்.

"அநேகருக்கு புத்தி தாமதமாகத்தான் வேலை செய்கிறது" என்ற இளம்பரிதி, "வாஸப்! இவர்கள்தான் மதுரையின் வில்லவர். இவர்கள் அம்பு, குறி தவறாது. வேண்டுமானால் கீழே விழுந்திருப்பவர்களை உற்றுப் பாருங்கள்" என்று கூறி வாஸப்பைப் பிடித்து எழுந்து நிற்கச் செய்தான்.

மரணத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்த வாஸப்பின் கால்கள் அப்பொழுதும் சிறிது நடுங்கிக்கொண் டிருந்தன. மெள்ள தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட சரித்திர ஆசிரியன், மரங்களிலிருந்து விழுந்தவர்களில்

ஒருவர்கூட பிழைக்க முடியாதென்பதை உணர்ந்து கொண்டான். "ஆம், ஆம். குறி தவறாத அம்புகள்" என்று சிலாகித்த வாஸப், "இவர்கள் எப்படி திடீரென வந்தார்கள்?" என்று வினவினான்.

வில்லவரின் முதன்மையானவன் வாஸப்பை வியப்புடன் நோக்கினான். "குழலூதல் உங்கள் காதில் விழவில்லையா?" என்று வினவினான் வியப்பு குரலிலும் விரிய.

"குழலா!" வாஸப்புக்கு ஏதும் புரியவில்லை.

"ஓகோ! நீங்கள் மயக்கத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். கயிறு சட்டென்று இறுகி விட்டதல்லவா?" என்று தனக்குத்தானே விளக்கம் சொல்லிக் கொண்ட வில்லவர் தலைவன் இளம்பரிதியை நோக்கி, "அடுத்து என்ன உத்தரவு?" என்று வினவினான்.

பதிலுக்கு இளம்பரிதி வில்லவர் தலைவனை தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு வேறொருவன் பந்தம் ஏந்தி வர தோப்புக்குள் சில அடிகள் நடந்து சென்றான். பந்த வெளிச்சத்தில் சற்று தூரத்தில் ஒரு உடல் கிடப்பது தெரிந்தது. அதன் மார்பில் குறுவாள் பாய்ந் திருப்பது புலனாயிற்று. அதன் அருகில் சென்று உடலைக் கவனித்த இளம்பரிதி, "நினைத்தேன் இவனாகத் தானிருக்கும் என்று" என வில்லவர் தலை வனிடம் கூறினான். அத்துடன், "இவன் மடியைச் சோதித்துப் பார்" என்றான்.

வில்லவர் தலைவன் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து மடியைச் சோதித்தான். அதில் இரண்டு ஓலைகள், இரு

வளையங்கள் ஆகியவை இருந்ததால் அவற்றையெல் லாம் இளம்பரிதியிடம் கொடுக்க, இளம்பரிதி அவற்றைத் தன் மடியில் செருகிக்கொண்டு, "இவன் உடலையும் மற்றவர் உடலையும் புதைத்துவிடுங்கள். நாளை சந்திப்போம். யாத்ரிகர்களுக்கு ஏதும் தெரிய வேண்டாம்" என்றான்.

இளம்பரிதி இப்படி உத்தரவிட்டிருக்கும்போதே அவனுக்குப் பின்னால் மெதுவாக வந்து நின்ற வாஸப் தரையில் கிடந்த சடலத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்று, "இந்த வழியில் நம்மை வரத் தூண்டிய முஸ்லிம் பெரியவரல்லவா இவர்?" என்று வியப்பும் அதிர்ச்சியும் கலந்த குரலில் கேட்டான்.

இளம்பரிதி வாஸப்பை நோக்கித் திரும்பாமலே சொன்னான். "ஆம் அவரேதான்" என்று.

"இவருக்கு என்னிடம் என்ன விரோதமிருக்க முடியும்?" என்று கேட்டான் வாஸப்.

இளம்பரிதி வாஸப்பை நோக்கித் திரும்பினான். "வாஸப்! உங்களிடம் நேர்முகமான விரோதம் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படியே இருந்தாலும் காரணத்தை அவரைத்தான் கேட்க வேண்டும். கேட் டால் பதில் சொல்லும் நிலையில் அவர் இல்லை" என்று கூறிவிட்டு வில்லவர் தலைவனை நோக்கி, "வீரனே, நான் முன்னால் செல்கிறேன். இவரையும் இவரது இரண்டு அடிமைகளையும் மேற்கு வாயில் சத்திரத்துக்கு அழைத்துவா" என்று கூறிவிட்டு வேகமாகத் தோப்புக்குள் நடந்துவிட்டான்.

வாஸப் ஏதும் புரியாமல் நின்றான் பல விநாடிகள். கடைசியாக வில்லவர் தலைவனை நோக்கி, "இங்கு நடப்பதெல்லாம் விசித்திரமாயிருக்கிறது" என்றான்.

பதிலுக்குத் தலையை மட்டும் ஆட்டிய தலைவன் "வாருங்கள்" என்று ஒற்றைச் சொல்லை உதிர்த்துவிட்டு முன்னே நடந்தான். வாஸப் மௌனமாகப் பின்தொடர்ந்தான். சற்று முன்பு திடீர் நிகழ்ச்சிகள் நடந்த இடத்தை அணுகியதும் தனது அரபு அடிமைகள் விடுவிக்கப்பட்டிருப்பதையும் ஒட்டகங்களும் பயணத்துக்குத் தயாராயிருப்பதையும் கவனித்தான் வாஸப். "நீங்களும் புரவியில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள், போகலாம்" என்று கூறினான் வில்லவர் தலைவன். பிறகு தனது வீரர்களை நோக்கி, "இந்தப் பிணங்களைப் புதைத்துவிடுங்கள். சற்று தூரத்தில் ஒரு கிழப்பிணம் இருக்கிறது. அதையும் புதைக்கலாம்" என்று கூறிவிட்டு நடக்க முயன்றான்.

ஆனால் வாஸப் அசையவில்லை. புரவியிலும் ஏறவில்லை. "எங்களை இவர்கள் ஏன் கொல்ல முயல வேண்டும்!" என்று வினவினான் வில்லவர் தலைவனை நோக்கி.

"அதைத் தலைவரிடம் கேளுங்கள்" என்றான் வில்லவர் தலைவன்.

"யாரது தலைவர்?" வாஸப் வியப்புடன் கேட்டான்.

"உங்களை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றியவர்."

"யார் காப்பாற்றியது என்னை?"

"வேறு யார் தலைவர்தான். அவர் குறுவாள் வீச்சுதான் உங்களைத் தூக்கிய கயிற்றை அறுத்தது."

"யார், இளம்பரிதியா?"

"ஆம்."

"அவர் எப்பொழுது தலைவரானார்? என்னிட
வேலை செய்பவரல்லவா?"

வாஸப்பின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டது
திகைத்தான் வில்லவர் தலைவன். ஒரு விநா
சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு தானாகத் தலை
ஆட்டிவிட்டு, "வாருங்கள், போகலாம். எல்லா சந்
கங்களையும் அவரையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்" என்
சற்றுக் கடுமையாகவே பேசினான்.

"இளம்பரிதியிடம் சொல்கிறேன் உன்னைப் பற்
என்றான் வாஸப்.

"யாரைப்பற்றியும் சொல்லலாம். உயிர் இருக்கி
தல்லவா? தாராளமாகப் பேச முடியும்" என்ற வில்ல
தலைவன் நடக்க முற்பட்டான்.

வேறு வழியின்றி வாஸப் அவனைப் பின்பற்றினா
தோப்பில் சிறிது தூரம் நடந்த பின்பு, தோப்பு முனை
லிருந்த ஒரு பெரிய கட்டடத்தின் பின்புற வாயின
அடைந்ததும், வாயிற்கதவை இருமுறை தட்டி, "தி
கதவை" என்றான் வில்லவர் தலைவன்.

"யார்?"- உள்ளிருந்து எழுந்தது கடுமையான குர

"குரல் புரியவில்லை?" - கடுமையாக எழுந்த
வில்லவன் பதிலும்.

அடுத்த சில விநாடிகளில் பெரும் சத்தத்துட
பின்புறக் கதவின் தாழ்ப்பாள்கள் அகற்றப்பட்ட

சத்திரத்துக் காவலனொருவன் கதவை அரைவாசி திறந்து தலையை வெளியே நீட்டினான். பிறகு கையை நீட்டினான். அவன் கையில் ஒரு அம்பைத் திணித்த வில்லவர் தலைவன், "இவர் தங்க சகல வசதிகளும் செய்து கொடு. இவர் பணியாட்கள், ஒட்டகங்கள் எல்லாவற்றையும் பராமரிக்க ஏற்பாடு செய்" என்று உத்தரவிட்டான்.

"உத்தரவு" என்று பணிந்த குரலில் கூறிய சத்திரக் காவலன், "வாஸப்! தாங்கள் மட்டும் உள்ளே வாருங்கள். தங்கள் பணியாட்களை மறுபடியும் அழைத்து வருகிறேன்" என்று பணிவுடன் கூறவே வாஸப் உள்ளே நுழைந்தான். சத்திரத்தில் யாரு மில்லை. அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. கூடத்தில் தூரத்தே ஒரு சிறு விளக்கு மட்டும் எரிந்துகொண் டிருந்தது. மிகுந்த சந்தேகத்துடன் வாஸப் உட்புறத்தை நோக்கினான். வாஸப்பின் முகத்தில் விரிந்த சந்தே கத்தைக் காவலனும் கவனித்திருக்க வேண்டும்.

"கவலை வேண்டாம். இந்தச் சத்திரத்துக்குள் இன்னும் மூன்று நாள்களுக்கு யாரும் வரமாட்டார்கள். அதோ அந்த அறையில் தலைவர் இருக்கிறார். செல்லுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு வாஸப்பின் பணி ஆட்களைக் கவனிக்க வெளியே சென்றான்.

காவலன் காட்டிய அறையை நோக்கி வாஸப் நடந் தான். அறைக் கதவையும் திறந்தான். அங்கு அவன் கண்ட காட்சி! எதற்கும் அசையாத வாஸப்பையே அசர வைத்தது.

9. தலைவர்

சிறு விளக்கு ஒன்றினால் மட்டும் சற்று வெளிச் சத்தைப் பெற்று, மற்றபடி பல அறைகளுடனும் பெரும் கூடத்துடனும் அகண்டு இருண்டு கிடந்த அந்தச் சத்திரத்தின் ஊடே நடந்து சத்திரக்காரன் காட்டிய அறையை அடைந்ததும் பிரமை பிடித்து பல விநாடிகள் நின்றுவிட்டான் யாத்ரிகனான வாஸப். அறை நடுவேயிருந்த பெரும் மஞ்சத்தில் கால்களை நன்றாக நீட்டிக்கொண்டு மல்லாந்து பின்னாலிருந்த பெரும் தலையணையில் சாய்ந்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந் தான் இளம்பரிதி. அவனுக்கு எதிரில் பூர்ண ஆயுதம் தரித்த ஒருவரும் வணிகராகத் தோற்றமளித்த ஒருவரும் கைகளை மார்பில் கட்டிக்கொண்டு மிகுந்த மரியாதை யுடனும் நின்றிருந்தார்கள். அறைக்கதவு திறக்கப்பட் டதுமே இருவரும் சரேலென்று வாயிற்படியை நோக்கித் திரும்பினார்கள். அவர்களில் ஆயுதம் அணிந்திருந் தவன் கச்சையிலிருந்த குறுவாளின் மீது கையை வைத்தான். அப்பொழுது ஒலித்தது இளம்பரிதியின் இன்பக் குரல், “பாண்டியா! இவர் எனது எசமான் கையைக் கீழே போடு” என்று.

வாஸப் தனது இயற்கையாகவுள்ள துணிவினாலும் நிதானத்தாலும் முதலில் ஏற்பட்ட திகைப்பை உதறிக்

கொண்டான். மூவரையும் அவன் கண்கள் சாதாரண மாகவே நோக்கின. அவன் மீண்டும் அந்த அறையி லிருந்தவர்களைக் கவனித்தானே தவிர, இளம்பரிதியை சரியாக ஏறெடுத்து நோக்கவில்லை. அப்படி நோக்கிய போதும் அவன் கண்களில் சலனமில்லை. "இளம்பரிதி!" என்று நிதானமான பழங்குரலில் அழைத் தான், எதிரே அமர்ந்திருந்த இளம்பரிதியை நோக்கி.

இளம்பரிதியின் இதழ்களில் குறுநகை விரிந்தது. "எசமான்! உள்ளே வாருங்கள். உங்களைக் கயிறு கட்டித் தொங்கவிட இங்கு யாரும் இல்லை" என்று கூறிய இளம்பரிதி, "ஜமாலுதீன்! எசமானுக்கு ஓர் ஆசனம் போடு" என்று உத்தரவும் இட்டான் . வணி கனைப்போல் நின்றிருந்தவனை நோக்கி.

ராட்சஸனைப் போல் காட்சியளித்த ஜமாலுதீனும் அறையின் ஒரு மூலையிலிருந்த ஆசனமொன்றை சரசரவென்று மட்டுமரியாதையின்றி இழுத்து வந்து இளம்பரிதியின் மஞ்சத்துக்கு சற்று எட்டவே போட்டான். "எசமான் உட்காரலாம்" என்று கேலியாகவும் கையால் ஆசனத்தைக் காட்டினான் சரித்திர ஆசிரியனுக்கு.

அடுத்து இளம்பரிதியின் குரல் அதிகாரத்துடன் ஒலித்தது - "ஜமாலுதீன்! வாஸப் சரித்திர ஆசிரியர். பிற்கால சமுதாயத்துக்கு வழிகாட்டுபவர். அவருக்கு சலாம் செய்" என்று.

இளம்பரிதியின் அதிகாரக் குரல் ஜமாலுதீனின் முகத்தில் பெரும் பணிவை வரவழைத்தது. அவன் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி வலது கையால்

சலாமும் செய்தான் மும்முறை. வாஸப்பும் பதில் சலாம் செய்துவிட்டு தனக்களிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். "இளம்பரிதி!" என்று தொடங்கினான் பேச்சை.

"தலைவர் என்று அழைப்பது நலம்" என்றான் ஆயுதந் தரித்து நின்றவன்.

இளம்பரிதி தனது கையை உயர்த்தி, "பாண்டியா உன்னைக் கேட்கும்போது நீ பேசலாம்" என்று கண்டிப்பான குரலில் அடக்கிவிட்டு வாஸப்பை நோக்கி "சொல்லுங்கள், எசமான்" என்றான்.

வாஸப் சிறிது சிரித்தான். "இளம்பரிதி! எனக்கு எல்லாம் விசித்திரமாயிருக்கின்றன" என்று கூறினான்.

"உலகமே விசித்திர மயம்" என்று பதில் சொன்னான் இளம்பரிதி.

"உண்மை. ஆனால் இத்தனை விசித்திரத்தை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றான் வாஸப்.

இளம்பரிதி ஒருவிநாடி பேசவில்லை. "எதிர்பார்க்கிற படி எல்லாம் நடப்பதில்லை" என்றான்.

வாஸப் தனது ஆராய்ச்சிக் கண்களை இளம்பரிதியின்மீது நாட்டினான். "நான் பாரசீகத்திலிருந்து கப்பலில் வந்து பாஸீனில் இறங்கினேன்..." என்று வாஸப் தொடங்கினான்.

"ஆம்" ஆமோதித்தான் இளம்பரிதி.

"துறைமுகத்தில் நீ நின்றிருந்தாய்" என்று குற்றம் சாட்டுவதுபோல் சொன்னான் வாஸப்.

இளம்பரிதியின் இமைகூட அசையவில்லை. "நின் றிருந்தேன்" என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

"ஒட்டகங்களும் எனது பணியாட்களும் கப்பலில் இருந்து இறக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் வந்ததும் நான் அந்த ஊர்ப் பயணிகள் தங்குமிடம் சென்றேன். நீயும் எங்களைத் தொடர்ந்தாய்..."

"ஆம்."

"நீயாகவே எங்களை விசாரித்தாய், எங்கு போகிறீர் களென்று. நான் போகுமிடங்களைச் சொன்னேன். ஒரு வழிகாட்டி வேண்டுமென்றும் சொன்னேன். நீயே வழிகாட்ட ஒப்புக்கொண்டாய். சம்பளம் பேசினேன். சம்பளம் அதிகமாகக் கேட்டாய். இருப்பினும் ஒப்புக் கொண்டேன்..." இங்கு சிறிது நிதானித்தான் வாஸப்.

"ஏன்?" ஒற்றைச்சொல் கேள்வி எழுந்தது இளம் பரிதியிடமிருந்து.

"முதல் காரணம், உன் முகம் நீ வீரன் என்பதை உணர்த்தியது. உன் உடையிலிருந்த வாள், அந்த உணர் வுக்கு அத்தாட்சி கூட்டியது. எங்கும் ஊழலும் சண்டை யும், வழிகளில் திருட்டு பயமும் நிரம்பிய இந்நாட்டில் பயணம் செய்யும்போது நல்ல துணை இருப்பது நலம் என்ற எண்ணத்தில் உன்னை அமர்த்திக்கொண்டேன். எனது நம்பிக்கை தவறாகவில்லை. கண்களை இமை காப்பதுபோல் என்னைப் பல இடங்களில் காப்பாற்றி அழைத்து வந்தாய். சென்ற ஆறு மாதங்களில் உனக்குக் கொடுத்த சம்பளம் வீணில்லை. ஆனால் ஒரு தவறு செய்தேன்" என்றான் வாஸப்.

"என்ன தவறு, ஆசிரியரே?" என்று வினவினான்

"பாண்டிய நாட்டில் நீ இத்தனை பெரியவன் என்ப எனக்குத் தெரியாது. அதைத் தோப்பில்தா தெரிந்துகொண்டேன். அங்கு நீ உன்னைக் காட் கொடுத்துக் கொண்டாய்" என்ற வாஸப், இதழ்களி புன்முறுவலைப் படரவிட்டுக் கொண்டான்.

இதைக் கேட்டதும் சிறிது சிந்தனை வசப்பட்டா இளம்பரிதி. "எப்பொழுது எசமான்?" என்றும் கேட்டா விளையாட்டாக.

"எசமான், எசமான் என்று என்னை அழைத்து வந் நீ திடீரென வாஸப் என்று அழைக்க முற்பட்டாய். என புரவியையும் பலாத்காரமாக இழுக்க முற்பட்டாய், என்ன ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்ற. அப்பொழுது புரிந் கொண்டேன், நீ சாதாரண வழிகாட்டி அல்லவென்ற ஆனால் என் சிந்தனை நிலைப்பதற்குள் தூக்கி ஏறிவிட்டேன்" என்ற வாஸப் நகைத்தான் மெதுவாக

மரணத்தை அத்தனை அல்பமாக நினைத் நகைக்கும் வாஸப்பை மரியாதை நிரம்பிய கண்களுட பார்த்தான், இளம்பரிதி. மேலும், "வாஸப்! மரண நகைப்புக்கு இடமானதா?" என்றும் கேட்டான்.

"ஆம், இளம்பரிதி, நிரந்தரமானது அது ஒன்றுதான் நிச்சயமாய் எந்த மனிதனுக்கும் இன வித்தியாசமின் வருவது மரணம் ஒன்றுதான். அது எப்பொழுது வ கிறது? ஏன் வருகிறது? எப்படி வருகிறது? என்ப யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அதை நினைத்து மனித

நடுங்குகிறான். நடுங்குவதற்காக அது விடுவதில்லை. ஆகவே, அதை அலட்சியப்படுத்துவதுதான் விவேகம். நகைப்பதுதான் அறிவின் அடையாளம்." இதை சீரிய குரலில் கூறினான் சரித்திர ஆசிரியனான வாஸப்.

இளம்பரிதி, அதுவரையிலிருந்த சாய்ந்த நிலை விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான் மஞ்சத்தில். தனது இரு கைகளையும் உட்கார்ந்த நிலையில் தொடையில் ஊன்றிக்கொண்டான். அதுகூட அவனுக்கு அழகையும் ஒரு கம்பீரத்தையும் அளித்தது. "வாஸப்!" என்று மெதுவாக அழைத்தான் இளம்பரிதி.

"என்ன இளம்பரிதி?" என்று கேட்டான் வாஸப்.

"நீங்கள் என்ன சரித்திர ஆசிரியரா தத்துவ ஆசிரியரா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டான் இளம்பரிதி.

"இரண்டும் ஒன்றுதான்" என்றான் வாஸப்.

"எப்படி ஒன்றாகும்?"

"ஒன்று, நிகழ்கால உண்மையைச் சொல்கிறது. இன்னொன்று, எல்லா காலத்துக்கும் பொதுவான உண்மையைச் சொல்லுகிறது. எல்லா காலமும் என்றால் நிகழ்காலம் அதில் சேரத்தானே செய்யும்?"

"ஆம், ஆம்."

"இந்த தர்க்கம் கிடக்கட்டும். நீ உண்மையில் யார்?"

இந்தக் கேள்விக்கு இளம்பரிதி பதில் ஏதும் சொல்ல வில்லை. பாண்டியனே பதில் சொன்னான், "இந்த நாட்டுத் தளபதி" என்று.

வாஸப் இளம்பரிதிக்கு எந்த அந்தஸ்தை எதிர்பார்த் திருந்தாலும் தளபதிப் பதவியை சொப்பனத்தில் கூட எதிர்பார்க்காததால் வாயடைத்து உட்கார்ந்து விட்டான் பல விநாடிகள். "இளம்பரிதி! இது உண்மையா?" என்று வினவவும் செய்தான், சில விநாடிகளின் திகைப்புக்குப் பிறகு.

இளம்பரிதியின் முகத்தில் துன்பத்தின் சாயை படர்ந்தது. "பாண்டியன் பொய் சொல்லமாட்டான். அந்த அபாக்கிய அந்தஸ்தை உடையவன் நான்தான் என்று."

வாஸப்புக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. "இதில் அபாக்கியமென்ன இருக்கிறது? தளபதிப் பதவி பெரும் பதவி அல்லவா?" என்று வினவினான்.

பெரும் பதவிகளில்தான் ஆபத்திருக்கிறது. பதவி பெரிதாகப் பெரிதாக ஆபத்து அதிகமாகிறது. முக்கிய மாக முடிதரிக்கும் தலை, நீண்ட நாளிருப்பதுதான் அதிசயம்" என்றான் இளம்பரிதி.

ஏதோ சுற்றி வளைத்து இளம்பரிதி பேசுகிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் வாஸப். அது தவிர சென்ற நாட்களில் நடந்த சம்பவங்களையும் நினைத்து சிறிது குழப்பமும் அடைந்தான். அவன் குழப்பத்தைப் போக்க இளம்பரிதி ஜமாலுதீனை நோக்கி, "ஜமாலுதீன்! ஆசிரியருக்குக் கதையைச் சொல்" என்று ஆணை யிட்டான்.

ஜமாலுதீன் கதையைத் தொடங்கினான். அதைக் கேட்கக் கேட்க தான் எத்தகைய அபாயத்தில், சரித்திர விபரீதத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது

புலனாயிற்று வாஸப்புக்கு. பிரமை தட்டிய அவன் கண்கள் முடிவில் இளம்பரிதியை நோக்கின. இளம்பரிதியின் விழிகளில் எவ்வித உணர்ச்சியுமில்லை. "இதில் சம்பந்தப்படுவதா அல்லவா, என்பதைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வர உங்களுக்கு விடியும்வரை அவகாசம் தருகிறேன். விருப்பமில்லையேல் உங்களைப் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து அனுப்ப வழி செய்கிறேன்" என்று உணர்ச்சி அற்ற வறண்ட குரலில் கூறிவிட்டு, சரேலென தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான் இளம்பரிதி.

10. வைத்தியர் வாஸப்

பாண்டிய நாட்டு தளபதியென்று திடீரெ
அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இளம்பரிதியின் உத்தரவுப்
கதையைச் சொல்லத் தொடங்கிய ஜமாலுதீன் தன
முழுப் பெயரையும் வாஸப்புக்குத் தெரிவித்து
கொண்டான்.

“நான் மாலுகுல் இஸ்லாம் ஜமாலுதீன், கெய்
தீவைச் சேர்ந்தவன். அங்கிருந்து ஆண்டுதோறும் 1
ஜாதிப் புரவிகளைக் கொண்டுவந்து பாண்டி
மன்னரிடம் விற்கும் பொறுப்பு எனக்கு அளிக்கப்
டிருக்கிறது. நான் புரவி வணிகனாயிருந்தும் பாண்ட
அரசகுலம் என்னைத் தங்கள் குலத்தவனாகப் பா
கிறது. மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் புதல்வர்
இருவரில் சிறுவரான வீரபாண்டியர் என்னா
வளர்க்கப்பட்டவர். புரவி லக்ஷணம்பற்றி எனக்
எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவு அவருக்கும் தெரிய
ஆனால் அவருடைய மூத்த மகன் சுந்தரபாண்டி
தேவர் முரடர். முன்கோபி. இருவருக்கும் சதா விரோத
இருந்து வருகிறது. குலசேகர பாண்டியத் தேவர்
வயோதிகத்தின் காரணமாக தமது தம்பி சுந்
பாண்டியத் தேவரிடம் அரசாட்சியை ஒப்படைத்த
இரு பிள்ளைகளுக்கும் பிடிக்கவில்லை. இப்பொழு

அரசாளும் தம்பி சுந்தரபாண்டியத் தேவருக்கும் அரசாளத் துடிக்கும் குலசேகரர் மூத்த மகன் சுந்தரபாண்டியருக்கும் விரோதம் இருந்து வருகிறது. போதாக்குறைக்கு தமது ஆயுள் காலத்திற்குப் பிறகு இளைய மகன் வீரபாண்டியனே பாண்டிய மகுடத்தை ஏற்க வேண்டுமென குலசேகரர் அறிவித்திருக்கிறார். இது அண்ணன் தம்பிகளிடையே பெரும் பகையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இதனால் மூன்றாம் நாடுகள் பாண்டிய அரசைக் கவிழ்க்கவும் சூழ்ச்சி செய்கின்றன..." என்ற ஜமாலுதீன் "சரித்திர ஆசிரியரே! இந்த சிக்கல் உமக்குப் புரிகிறதா?" என்று வினவினான்.

புரிகிறது என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டிய வாஸப், "ஒரு பெரிய மன்னனுக்கு அடுத்தபடி இத்தகைய விபரீதங்கள் எந்த நாட்டிலும் நிகழ்கின்றன. இப்பொழுது பாண்டிய நாட்டை நிர்வகிக்கும் மூன்று பாண்டியர்களுள் தம்பி சுந்தர பாண்டியனிடம் குலசேகரர் ஆட்சியை ஒப்படைத்திருக்கிறார். தவிர, குலசேகரரின் இரு பிள்ளைகளும் ஆட்சி பீடத்தைக் கைப்பற்றப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் குலசேகரரின் இன்னொரு தம்பி விக்ரம பாண்டியரைப் பற்றி நீங்கள் ஏதும் சொல்லவில்லையே!" என்று கேட்டான் ஆசிரியன்.

இதைக் கேட்டதும் ஜமாலுதீன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். "உமக்கு பாண்டிய ராஜ்ய சிக்கல் முழுவதும் தெரிந்திருக்கிறது. அப்படியிருக்க நான் கதையைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமா?" என்று வினவினான் ஜமாலுதீன்.

"அவசியம். நான் அறிந்ததெல்லாம் வடநாட்டில் பிறர் வாயிலாக. ஆனால் இங்குள்ள நிலைமையை உங்கள் வாயிலாக அறிய முயல்கிறேன். அப்பொழுது தான் நான் சரித்திரத்தை ஒழுங்காக எழுத முடியும்" என்றான் வாஸப்.

"சரி, சொல்கிறேன், கேளுங்கள். விக்ரம பாண்டியனுக்கும் அரசு ஆசை இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அரசாளும் சுந்தரபாண்டியத்தேவரை மீறி அவர் ஏதும் செய்ய முடியாது. தவிர குலசேகரர் இருக்கும் வரை அவரை மீறி யாரும் இந்த அரசை அசைக்க முடியாது. இப்பொழுது பாண்டிய அரசில் வீற்றிருக்கும் சுந்தரபாண்டியத் தேவர் மகாவீரர். நிதர்சனமுடையவர். குலசேகரரின் இதயம் அவர்தான். அவரை மீறி எதுவும் நடக்க முடியாது. நடைபெறச் செய்ய முயற்சிகள், சதிகள் நடக்கின்றன. ஆகவே, பாண்டிய நாட்டு அரியணை பெரும் எரிமலை மீது இருக்கிறது. என்றும் எரிமலை வெடிக்கலாம். அதைத் தவிர்க்க தளபதி முயலுகிறார். அதில் உங்கள் உதவியை எதிர்பார்க்கிறார்" என்று விளக்கினான் ஜமாலுதீன்.

வாஸப் தீர்க்கசிந்தனையில் இறங்கினான். பாண்டிய அரியணைப் போட்டிச் சிக்கலில் தானும் ஓர் அங்கமாகி விட்டதைப் புரிந்துகொண்டான். பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "ஜமாலுதீன், இப்பொழுது புரிகிறது எனக்கு, பாண்டிய நாட்டில் ஐந்து பாண்டியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற வதந்திக்குக் காரணம். அண்ணன் தம்பிகள் மூவர், இரண்டு பிள்ளைகள்; அனைவரையும் சேர்த்தால் வதந்தி உண்மையாகிறது

இத்தனையையும் சமாளிக்கத்தான் சுந்தரபாண்டியத் தேவர் இருக்கிறாரே! என்னைப் போன்றவர் இதில் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று வினவினான்.

ஜமாலுதீன் இளம்பரிதியை நோக்கினான். இளம் பரிதி தலையை அசைக்கவே மேற்கொண்டு பேசினான்: "வாஸப்! உங்களைப் பற்றிய புகழ் பாரத நாட்டில் ஏற்கெனவே பிரசித்தம். நீங்கள் சரித்திர ஆசிரியர் மட்டுமல்ல; பெரிய கவி. கவி மட்டுமல்ல..." என்று ஜமாலுதீன் சிறிது தயங்கினான்.

"வேறு பட்டங்கள் இருந்தாலும் கொடுக்கலாம்" என்றான் வாஸப் நிதானமாக.

"பட்டமல்ல நாங்கள் கொடுக்க முயல்வது. நீங்கள் வைத்தியரென்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும்" என்றான் ஜமாலுதீன்.

அப்துல்லா வாஸப்பின் ஆராய்ச்சிக் கண்கள் ஜமாலுதீனையும், ராட்சதன் போல் நின்றிருந்த பாண்டி யனையும், மஞ்சத்தில் சிந்தனையிலிருந்த இளம்பரிதி யையும் மாறி மாறி நோக்கின. "நான் வைத்தியனென்று உங்களுக்கு யார் சொன்னது?" என்று வினவினான் வாஸப் முடிவில்.

"உங்களை யார் காப்பாற்றியது - சிவப்புப் புரவி வீரனிடமிருந்து?"

"துணை மந்திரி."

"அவர்தான் சொன்னார்."

"அவருக்கு என்னைப் பற்றி எப்படித் தெரியும்?"

"அவருக்குத் தெரியாதது ஏதுமில்லை. உங்களை அழைத்துவர தளபதியை அனுப்பியதே அவர்தான்."

இதைக் கேட்ட வாஸப் அசந்து போனாலும் அ வெளிக்குக் காட்டவில்லை. "புரிகிறது. முழுக்கதையு புரிகிறது. இப்பொழுது நான் யாருக்கு வைத்திய செய்ய வேண்டும்?" என்று வினவினான் வாஸப் பர நிதானத்துடன்.

ஜமாலுதீன் சற்றுத் தயங்கினான். "நீங்கள் ஒப் கொண்டதும் நோயாளியிடம் அழைத்துச் செல்லப் வீர்கள்" என்று கூறினான் முடிவில்.

"பெயரைச் சொல்ல மாட்டீர்களாக்கும்?" வாஸப்பின் கேள்வியில் இகழ்ச்சியிருந்தது.

"சொல்வதற்கில்லை" - ஜமாலுதீன் பதில் திட்ட யிருந்தது.

"அது கிடக்கட்டும். எனது சந்தேகங்கள் சி வற்றுக்குப் பதில் சொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்டா வாஸப்.

"கேளுங்கள். முடிந்தால் சொல்கிறேன்." ஜமாலுதீ பதில் இரண்டுங் கெட்டானாயிருந்தது.

"நான் வரும்போது மதுரையின் வடக்கு வாயி மூடி இருந்தது" என்று தொடங்கினான் வாஸப்.

"ஆம்!" என்றான் ஜமாலுதீன்.

"மன்னர் வரும் சமயமென்று காவலர் சொன்ன கள்... கதவை மூடியிருந்ததற்குக் காரணமாக."

"இருக்கும்."

"மன்னர் வந்தால் கதவை மூடுவானேன்?"

"மற்றவர் நுழையாதிருக்க."

"மற்றவர் நுழைந்தாலென்ன?"

"நுழையும் நிலையில் மதுரை இல்லை தற்சமயம்."

"துணை மந்திரி கொடுத்த மோதிரத்தை யாரும் மதிக்கவில்லையே, ஏன்?"

"மன்னர் மந்திரிக்கு மேற்பட்டவர் என்பதுதான். மன்னர் வரும் சமயத்தில் மந்திரி உத்தரவு செல்லாது."

இதிலெல்லாம் ஏதோ பெரும் மர்மமிருப்பதையும், பல விஷயங்களுக்கு மேல்பூச்சான காரணமே சொல்லப்படுகிறதென்பதையும் வாஸப் புரிந்துகொண்டான். இந்தச் சமயத்தில்தான் இளம்பரிதி சரேலென ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, "நீங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வர விடியும் வரை அவகாசம் தருகிறேன்" என்று கூறினான் வறண்ட குரலில்.

அப்பொழுது வாஸப் நன்றாக நிமிர்ந்து நின்றான். "இளம்பரிதி! அறிவுள்ளவன் அவகாசம் கேட்பதில்லை. இப்பொழுதே நான் புறப்படத் தயார். நோயாளி இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்றான்.

இம்முறை அதிர்ச்சியடைந்தவன் இளம்பரிதி. அதிர்ச்சி நீங்கியவுடன் இரண்டு எட்டில் வாஸப்பை அணுகி அவன் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, "வாஸப்! உங்களின் இந்த உதவியை பாண்டியநாடு மறக்காது" என்று நன்றி கூறினான்.

அப்துல்லா வாஸப்பின் முகத்தில் உணர்ச்சி ஏதுமே இல்லை. "நோயாளியிடம் எப்பொழுது போகலாம்?" என்று கேட்டான்.

"மூன்றாம் ஜாமத்தில்" என்றான் இளம்பரிதி. "அதுவரை இங்கு படுத்து இளைப்பாருங்கள்" என்றும் கூறிவிட்டு, வாஸப்புக்கு சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க ஜமாலுதீனுக்குக் கட்டளையிட்டு பாண்டிய னுடன் வெளியேறினான் இளம்பரிதி.

அவன் உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்தில் வாஸப் உட்கார்ந்து நன்றாக சாய்ந்துகொண்டான். எதிரே ஜமாலுதீன் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றான். "இப்பொழுது எனக்கு எதுவும் தேவையில்லை, நீ போகலாம்" என்றான் வாஸப், ஜமாலுதீனைப் பார்த்து. அவன் சென்றதும் அறைக்கதவை நன்றாகத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கொண்டான். பிறகு அறையில் சுற்றத் தொடங்கிய வாஸப் ஓர் இடத்தில் சட்டென்று நின்றான். அவன் முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. பிறகு சென்று மஞ்சத்தில் படுத்து நித்திரையின் வசப்பட்டான்.

11. மது மருத்துவம்

மூன்றாம் ஜாமம் மெள்ள மெள்ள அணுகிக் கொண்டிருந்ததால் மேற்கு வாசல் சத்திரத்தின் பின்புறத் தோப்பில், நிசப்தம் நிலவலாயிற்று. சாதாரணமாக இரவில் குரல் கொடுக்கும் ஆந்தைகள்கூட, அன்று ஏனோ மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்தன. கோடை இரவின் மென்மைக் காற்றுகூட அன்று வீசாததால், இலைகள் அசையும் சலசலப்பு சப்தங்களும் கேட்கவில்லை. இந்த நிலையில் கேட்ட ஒரே ஒரு சப்தம் சத்திரத்து அறையில் படுத்துக் கிடந்த வாஸப் விட்ட, ஒரே சீரான நிதானமான மூச்சுக் காற்றுதான். எந்தவித சிந்தனையோ கலக்கமோ இல்லாமல் சுக நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த வாஸப்பின் இதழ்களில் மட்டும் ஒரு புன்னகை விரிந்து கிடந்தது.

அந்த சமயம், அதாவது மூன்றாவது ஜாமம் நுழைந்துவிட்ட சமயம் மெதுவாக வாஸப்பின் மஞ்சத்துக்கருகில் கேட்ட காலடி சத்தம் அவனை விழிக்க வைத்ததோ என்னவோ தெரியாது. அவன் இதழ்களில் அதுவரை குடிகொண்டிருந்த புன்னகை சற்றுப் பெரிதாக விரிந்தது. காலடிச் சத்தத்துக்குக் காரணமான உருவமும் அதைக் கவனித்திருந்தாலும் கவனிக்காதது போலவே நடந்து கொண்டது. மெள்ள

வாஸப்பின் மஞ்சத்தை அணுகி, அவன் தோள்மீது தனது கையால் இருமுறை தட்டியது. வாஸப் லேசாக அசைந்து மெதுவாகக் கண்களை விழித்து எதிரே நின்ற உருவத்தைக் கவனித்தான். உருவத்தின் உடல் பூராவும் உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை கெட்டியான கறுப்பு உடையால் மூடப்பட்டிருந்தது. கைவிரல்கள்கூட அந்த உடையால் மூடப்பட்டிருந்தன. அந்த உருவத்தின் கண்கள் மட்டும் இரு துளைகளுக்குள் பளிச்சென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அந்த உருவம் ஏதும் பேசாமல் வாஸப்பை மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்காரும்படி சைகை செய்தது.

சரித்திர ஆசிரியன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். அந்த உருவம் அவனுக்குத் தலைவணங்கி தனது கையில் இருந்த கறுப்புத் துணியொன்றால் அவன் கண்களைக் கட்டியது; பிறகு அவன் கையைப் பிடித்து எழுப்பி தன்னுடன் வரும்படி கையைச் சிறிது அழுத்திக் கொடுத்து சைகை செய்தது. வாஸப் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் எழுந்திருந்தான். அந்த உருவம் இழுத்த இழுப்புக்கு இணங்கிச் சென்றான். சில விநாடிகளுக் கெல்லாம் நிலவறைப் படிகளில் தான் இறங்குவது வாஸப்புக்குத் தெரிந்ததால், அவன் புன்னகை, முகம் பூராவும் விரிந்ததன்றி இகழ்ச்சியும் படர்ந்தது. அவனைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச்சென்ற முறையும், வாஸப்புக்குத் தெரிந்தது. மூன்று படிகள் இறங்கியதும், ஒரு கதவு மூடி, இன்னொரு கதவு திறக்கும் ஒலியும் அவன் காதுகளில் விழுந்தது. பிறகு சிறிது தூரம் சமதரையில் வாஸப் அழைத்துச் செல்லப் பட்டான். நீண்டதூரம் சமதரையில் நடந்ததும், மீண்டும்

படிகளில் ஏறினான். ஏறுபடிகள் இரண்டு மாடிகளின் அளவுக்கிருந்தாலும், ஒரு மாடி முடிந்ததும் தங்கும் தளமும் இருந்ததாலும் ஏதோ ஒரு முதல் உப்பரி கைக்குத் தான் அழைத்துச் செல்வதை உணர்ந்த வாஸப் சிறிதளவும் சிந்தனை வசப்பட்டானில்லை. பிறகு அவன் அந்த உப்பரிகையின் வழவழத்த பெரிய தாழ்வறையில் நடந்தான். பிறகு பெரும் கதவு ஒன்று திறக்கப்பட்டு ஓர் அறைக்குள்ளே அழைத்துச் செல்வதை உணர்ந்த வாஸப் திடீரென்று நின்றான். தன்னை அழைத்து வந்த உருவத்தின் கையிலிருந்து தனது கையை விடுவித்துக் கொண்டான். பிறகு கண் கட்டை அவிழ்க்காமலே தலை குனிந்து வணங்கி வலது கையால் சலாமும் செய்தான்.

இதைக் கண்டதும் அந்த அறையிலிருந்த இருவர் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொள்ளும் சத்தமும் ஈரொரு சொற்கள் ரகசியமாகப் பேசப்படும் ஒலியும் வாஸப்பின் காதுகளில் விழுந்தன. அடுத்து வாஸப்பின் கண்களைக் கட்டியிருந்த துணி அவிழ்க்கப்பட்டது. வாஸப் அந்த அறைமீது ஒருமுறை கண்களை ஓட்டினான். தூரத்தே ஒரு பஞ்சணையில் ஒரு நோயாளி படுத்திருந்தார். அவர் உடல்மீது தங்கத் தகடியொன்று போர்த்துப்பட்டிருந்ததால், பஞ்சணை அருகிலிருந்த இரு வெண்கலக் குத்துவிளக்குகளின் ஒளியில் அது பெரிதாகப் பிரகாசித்தது.

அந்த மஞ்சத்தின் முகப்புகளில் இரு அழகிய பெண்கள் உட்கார்ந்துகொண்டு தகடிக்குள்ளிருந்த கால்தளை வருடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மஞ்சத் திலிருந்து நான்கு அடி தள்ளி இளம்பரிதியும் உதவி

மந்திரி தகியுதீன் அப்துல் ரஹ்மானும் நின்றிருந்தார்கள். இருவர் முகத்திலும் கவலை நிரம்பிக் கிடந்தது. வாஸப்பை அழைத்து வந்த உருவமும் மேற்கொண்டு தன் உடலை மூடிய உடை தேவையில்லை யென்ற காரணத்தால் அதைக் கழற்ற முற்பட்டதும் வாஸப் பேசினான் மெதுவாக, "அரசகுமாரி, உன் உடல் மறைக்கப்பட்டாலும் மற்றவரால் துரத்தப்பட்டாலும் அதன் மென்மையைக் குறைக்க முடியாது" என்று.

உடலை மூடியிருந்த உடையை மேலே எடுத்துக் கையில் சுருட்ட முயன்ற அரச மகள் ஒரு விநாடி தன் செயலை நிறுத்தினாள். அடுத்து கறுப்பு உடையைக் களைந்து உள்ளிருந்த பட்டுச் சேலையுடனும் தலையில் சூடியிருந்த முல்லை மலர்ச் சரத்துடனும் காட்சியளித் தாள். அந்த அறையின் மங்கலான குத்துவிளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் அவள் மோகனாகரமாக விளங்கினாள். அவள் கழுத்தில் இருந்த பெரும் முத்து முதல் நாள் சம்பவத்தை வாஸப்பின் நினைவுக்கு மீண்டும் கொண்டு வந்தது. முதல் நாளைக்கும் அன்றைக்கும் சில வித்தியாசங்களிருந்தன. அவள் தோற்றத்தில் முகத்தில் அன்றிருந்த கிலிக்குப் பதில் துணிவு நிரம்பி நின்றது. பார்வையில் கம்பீரமிருந்தது. அவள் உடை, விலை உயர்ந்ததாகவும், அழகாகவும் காட்சியளித்தது. அவள் முகம் மட்டும் சற்றே சிவந்து கிடந்தது. வாஸப்பைத் தன்னால் ஏமாற்ற முடியவில்லையே என்ற காரணத்தில் சிவந்த உதடுகள் சிறிதே துடித்தன.

"என்னை முன்னமே உணர்ந்திருந்தும் ஏதும் தெரியாத பூனைபோல் ஏன் நடித்தீர்கள்?" என்று கேட் டாள் அரசகுமாரி, குரலில் சினம் லேசாகத் துளிர்க்க.

வாஸப் சற்றே மறைந்திருந்த புன்முறுவலை மீண்டும் வெளிப்படுத்தினான் உதடுகளில். “பெண்கள் மறைவாக இருக்க விரும்பினால் அதை வெளிப்படுத்த முயல்வது பண்பல்ல. தவிர எங்கள் முக்காடு உங்களுக்கு அழகாகவும் இருந்தது. அழகை மறைப்பதாகவும் இருந்தது. இது முஸ்லிம் உடையின் பிரத்தியேகமான அமைப்பு. அதில் நான் பெருமைப்படுகிறேன்” என்றான் வாஸப்.

இதைக் கேட்ட அரசகுமாரியும் புன்முறுவல் செய்தாள். “சரித்திர ஆசிரியரே! இனப்பற்று அதிகமாக வைத்திருக்கிறீர்கள். அதன் உடை பற்றிக்கூடப் பெருமைப்படுகிறீர்கள்!” என்றாள் அரசகுமாரி.

“இனப்பற்று, மொழிப்பற்று இல்லாத சமுதாயம் சக்தியுடன் வளர முடியாது” என்ற வாஸப், “அரசகுமாரி, இனி நான் அரசரைப் பார்க்கலாமா?” என்று வினவினான்.

இந்தக் கேள்வி அரசகுமாரிக்கு மட்டுமன்றி அறையிலிருந்த இளம்பரிதிக்கும், தகியுதீனுக்கும் திகைப்பை அளிக்கவே, இருவரும் திடீரெனத் திரும்பி வாஸப்பை நோக்கினார்கள். அவர்கள் புருவம் கேள்விக்குறிக்கு அடையாளமாக உயர்ந்ததைக் கவனித்த வாஸப், “இதில் ஊகத்துக்கு அதிக இடமில்லை. வேறு எந்த நோயாளியைப் பார்க்கவும் இத்தனை ரகசிய ஏற்பாடு தேவையில்லை” என்ற வாஸப் சற்று எட்ட இருந்த பஞ்சணையை நோக்கி நடந்து சென்றான். சென்றது மட்டுமல்லாமல் அதனருகில் நின்று நெடுநேரம் படுக்கையிலிருந்த நோயாளியின் முகத்தை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ராஜ நோயாளியின் முகம் வெளுத்துக் கிடந்தது. அப்பொழுதும் அடித்துக் கொண்டிருந்த காய்ச்சலுக்கு அடையாளமாக நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் தெரிந்தன. இத்தனையிலும் முகம் கம்பீரமாக இருந்தது. மூடியிருந்த கண்களின் இரப்பைகள் சிறிது உயர்ந்து தெரிந்ததால் மன்னனின் கண்கள் பெரியவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் வாஸப். இப்படி நீண்ட நேரம் மன்னன் நிலையை ஆராய்ந்த பின்பு மன்னன் கால்களை வருடிக் கொண்டிருந்த இரு பெண்களையும் எழுந்திருக்கச் சொன்ன வாஸப், பஞ்சணைக்கருகில் தனக்கொரு மஞ்சத்தைப் போடச் சொல்லி அமர்ந்து தனது வலது கையை மன்னன் நெற்றி மீது வைத்தான். பிறகு கண்களை விரித்துப் பார்த்தான். அடுத்து உதடுகளைத் தனது இரு விரல்களால் தடவினான். ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன்போல் தலையை அசைத்துக் கொண்டான். அடுத்து அரசகுமாரியை அருகில் அழைத்து, "அரசகுமாரி! மன்னர் வாயில் புகட்ட பானம் ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்று விசாரித்தான்.

"எந்த மாதிரி பானம்?"- அரசகுமாரி மெள்ளக் கேட்டாள்.

"நல்ல மது."

"இருக்கிறது."

"கொண்டு வா."

"கொண்டு வந்து பயனில்லை."

"ஏன்?"

"ஒரு துளிக்கூட மன்னரால் அருந்த முடியாது."

"எதற்கும் எடுத்துவா" என்றான் வாஸப்.

அரசகுமாரி பக்கத்தறைக்குச் சென்று ஒரு தங்கக் கிண்ணத்தில் மது எடுத்து வந்தாள். அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட வாஸப் அறையிலிருந்த இரு பெண்களை வெளியே செல்லப் பணித்தான்.

"அவர்கள் இருக்கலாம்" என்றாள் அரசகுமாரி.

"யார் இருக்கலாம் யார் இருக்கக் கூடாது என்பதை நான்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும்" என்று கூறிய வாஸப் அவர்களைச் செல்லும்படி சைகை செய்தான். அரசகுமாரி மதுவைக் கொண்டுவந்த அறைக்கு பணிப் பெண்கள் சென்றதும் மதுவை உற்றுநோக்கிய வாஸப் அதில் இரண்டொரு துளிகளை தனது வலது உள்ளங் கையில் ஊற்றிப் பார்த்தான். பிறகு மெல்ல தனது அங்கிப் பையில் கையை விட்டு சின்னஞ்சிறிய தோற் பையை எடுத்தான். அதை நீளப் பிரித்து அதிலிருந்து சிறு குப்பி ஒன்றிலிருந்து ஒரு பொடியை சிறிது அளவு மதுக்கிண்ணத்தில் தூவினான். மீண்டும் மதுவை நோக்கினான். அதனால் திருப்தியடைந்த முகத்துடன் தங்கக் கிண்ணத்திலிருந்த மதுவை தனது விரலால் தோய்த்து மன்னன் உதடுகளில் தடவினான். உதடுகள் நன்றாகத் திறந்தன. வாஸப் மதுக் கிண்ணத்தை மன்னன் வாயில் வைத்து சிறிது சாய்த்தான். மன்னன் உதடுகள் மதுவைச் சுவைத்தன. கண் இரப்பைகள் மெதுவாகத் திறந்தன. சுரவேகக் கண்கள் வாஸப்பை நோக்கின. வாஸப்பின் இதழ்களில் மகிழ்ச்சிப் புன் முறுவல் தவழ்ந்தது.

12. வாஸப் ஓதிய ரகசியம்

அதுவரை அரசன் பஞ்சணையிலிருந்து சற்று எட்டவே நின்றிருந்த துணை மந்திரி தகியுதீனும், பாண்டியர் படைத்தலைவன் இளம்பரிதியும் வாஸப் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை அணுகினர். இளம்பரிதி மட்டும் நன்றாகக் குனிந்து, "எஜமான்! அரசர் நிலை எப்படியிருக்கிறது?" என்று வினவினான்.

வாஸப் உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. அரசருடைய கையை எடுத்து நாடிகளை நீண்ட நேரம் பரிசோதித்தான். பிறகு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தது போல் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு இளம்பரிதியை நோக்கி, "படைத்தலைவரே! மன்னருக்கு பணிவிடை செய்கிறவர்கள் யார் யார்?" என்று வினவினான்.

இந்தக் கேள்வியின் உட்பொருளை இளம்பரிதியும், தகியுதீனும் புரிந்துகொண்டாலும் புரியாததுபோலவே நடித்தனர். "எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான் இளம்பரிதி.

"அதிகமாக யாரும் இல்லை. அந்தரங்கமானவர்கள் தான் மன்னருக்குப் பணிவிடை செய்ய முடியும்" என்று பொதுவாகப் பேசினார் துணை மந்திரி.

வாஸப்பின் கண்களில் சினம் தெரிந்தது. "இளம் பரிதி!" சற்று சூடாகவே அழைத்தான் சரித்திர ஆசிரியன்.

"எஜமான்!" - இளம்பரிதியின் பதிலில் தயக்கம் இருந்தது.

"நான் ஒரு திட்டமான கேள்வி கேட்டேன்"— வாஸப்பின் பேச்சில் உஷ்ணம் தெரிந்தது.

"ஆம், கேட்டீர்கள்."

"அதற்கு திட்டமான பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்."

"நியாயந்தான்."

"நியாயம் மட்டுமல்ல; அவசியமுங்கூட."

உரையாடலில் அதுவரை சம்பந்தப்படாத தகியுதீன் மீண்டும் தலையிட்டு, "ஆசிரியரே! நானும் ஒரு திட்ட மான கேள்வி கேட்கிறேன்" என்றார்.

"கேளுங்கள்." வாஸப்பின் பதிலில் வெறுப்பிருந்தது.

"அரசரின் உடல்நிலை எப்படியிருக்கிறது? உம்மால் அவரைக் குணப்படுத்த முடியுமா, முடியாதா?" என்று வினவினார் துணை மந்திரி.

வாஸப்பின் இதழ்களில் குரூர நகை விரிந்தது. தனது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்திருந்து திரும்பி, இளம்பரிதி, தகியுதீன் இருவரையும் தனது கண்களால் ஆராய்ந்தான். "கேள்வி கேட்பது யாருக்கும் எளிது. சரி, நானும் கேட்கிறேன். இதற்காவது பதில் சொல்லுங்கள். மன்னன் உடலில் நாள் தவறாமல் என்ன விஷம் ஏற்றப்படுகிறது? யாரால்?" என்று வினவினான். அத்

துடன் நில்லாமல், "இதற்கு உங்களால் பதில் சொல்ல முடியாவிட்டால் என்னால் மருத்துவம் செய்ய முடியாது" என்றான் திட்டவட்டமாக.

"விஷமா?" என்று வாயைப் பிளந்தான் இளம்பரிதி.

"இங்குள்ள வைத்தியர்கள் இரத்தசோகை மித மிஞ்சிவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்களே!" என்றார் தகியுதீனும் அதிர்ச்சியடைந்து.

வாஸப் அத்தனை இக்கட்டான நிலைமையிலும் இகழ்ச்சியைக் கண்களிலிருந்து உதிர்த்தான். "உங்கள் வைத்தியர்கள் சொல்வதை நீங்கள் நம்பவில்லை. ஏதோ சந்தேகப்பட்டுத்தான் என்னை இத்தனை மர்மமாக அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பில்லாவிட்டால் நான் மன்னனைக் காப்பாற்ற முடியாது. மன்னர், சென்ற ஆறு மாத காலமாகப் படுத்திருக்கிறார். பிரதி தினம் மிகத் திறமையுடன் அவரது உடலில் விஷம் ஏற்றப்பட்டு வருகிறது. மன்னர் இறந்தாலும் காரணத்தை எந்த வைத்திய நிபுணனும் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் ஏற்றப்பட்டு வருகிறது. இதில் சிறிதளவும் சந்தேகம் வேண்டாம். இப்பொழுது மன்னனைக் காப்பாற்றக் கூடியது நம்மில் யாராவது ஒருவர். மன்னரின் பக்கத்தில் யாராவது ஒருவர் இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். அவருக்கு அளிக்கப் படும் பானம் எதுவும் நம்மால் தயார் செய்யப்பட்டு நம்மாலேயே கொடுக்கப்பட வேண்டும். இது முடியுமா?" என்று வாஸப் விளக்கினான், கேட்டான்.

அதுவரை மௌனமாய் மன்னன் தலைப்பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அரசமகள், "முடியத்தான் வேண்டும்"

என்றாள். "நானே இரவும் பகலும் அரசர் பக்கத்தில் இருக்கிறேன்" என்றும் சொன்னாள்.

"யாராலும் ஒரு நோயாளியின் பக்கத்தில் இரவும் பகலும் உட்கார முடியாது. நாம் மூவரும் மாறி மாறி அரசரைக் காவல் புரிவோம். துணை மந்திரி மட்டும் விலகியிருக்கட்டும். அவ்வப்பொழுது வந்து போகட்டும்" என்றான் வாஸப்.

துணை மந்திரி முகம் சுளித்தார். "ஏன், என்மீது நம்பிக்கையில்லையா உங்களுக்கு?" என்று வினவினார் சிறிது துக்கத்துடன்.

"நம்பிக்கை இருக்கிறது துணை அமைச்சரே! ஆனால் இங்கு ஏதோ மர்மமாக நடக்கிறது என்பதை எதிரிகள் ஊகிக்காதிருக்க நீங்கள் வெளியிலிருப்பது நல்லது. மன்னர் உடல்நிலை மோசமாயிருப்பதாகவும், யாரும் அவரைப் பார்க்கக் கூடாதென்றும் உத்தரவு போடுங்கள். அப்படி உத்தரவு போட்டுவிட்டு நீங்கள் மட்டும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தால், எல்லோரும் அதை நம்புவார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பிப் போகும்போது முகத்தில் கவலையையும் அதிகமாகக் காட்டுங்கள்" என்ற வாஸப் அரசகுமாரியை நோக்கி, "அரசகுமாரி! இந்த விநாடி முதல் நீங்களும் இளம்பரிதியும் மாறி மாறி காவல் இருங்கள். நான் கொடுக்கும் மருந்தை காலையில் ஒருமுறையும் மாலையில் ஒரு முறையும் சிறிது மதுவில் கலந்து கொடுங்கள். அரசர் பசி என்று கேட்டாலோ ஜாடை காட்டினாலோ நான் கொடுக்கும் தேனில், பத்து துளி நீரில் கலந்து கொடுங்கள். வேறு எதுவும் கொடுக்க வேண்டாம்"

என்று தெரிவித்தான். மேலும் சொன்னான், "நான் வந்த வழியே சத்திரத்துக்குப் போகிறேன். நாளை நள்ளிரவில் என்னை இங்கு அழைத்து வாருங்கள். தவிர இந்த ஊரிலுள்ள வயதான வைத்தியர் ஒருவரையும் ரகசியமாக வரவழையுங்கள்" என்று.

இதைக் கேட்ட தகியுதீனும் இளம்பரிதியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். "எல்லா வைத்தியர்களும் மன்னரைப் பார்த்தாகிவிட்டதே!" என்றான் இளம்பரிதி.

"பிரபல வைத்தியர் யாரும் இனி மதுரையில் கிடையாது" என்றான் தகியுதீன்.

"பிரபல வைத்தியர் என்று நான் சொல்லவில்லை. வயதான வைத்தியர் என்று சொன்னேன்" என்று சுட்டிக் காட்டினான் வாஸப்.

இதைக் கேட்ட இளம்பரிதி, தகியுதீன் இருவருமே குழம்பினர். அரசகுமாரி மட்டும் மெள்ளக் கேட்டாள், "குருட்டு வைத்தியருக்கென்ன?" என்று.

"சே! சே! கண் தெரியாதது மட்டுமல்ல, புத்தி ஸ்வாதீனமும் இல்லை" என்றார் தகியுதீன்.

"அவர் வந்து செய்யக்கூடியது எதுவுமில்லை" என்றான் இளம்பரிதி.

வாஸப், "எதற்கும் அந்த வைத்தியரை வரவழையுங்கள்" என்றான். "தவிர, சத்திரத்தை எனக்காக மூடி வைப்பது இனி அவசியமில்லை. வழக்கப்படி எல்லோருக்கும் திறந்தே விடுங்கள். நான் தங்கிய அறை

மட்டும் எனது பொறுப்பில் இருக்கட்டும். நாளை இதே சமயத்தில் இங்கு வருகிறேன்" என்றும் கூறினான். பிறகு அரசகுமாரியை நோக்கித் திரும்பி, "வாருங்கள், போகலாம்" என்றான். அரசகுமாரி இம்முறை வாஸப்பின் கண்களைக் கட்டவில்லை. நிலவறை மூலமாக சத்திரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

பழைய அறைக்கு வந்ததும், "அரசகுமாரி! கவலை வேண்டாம். உங்கள் தந்தை பிழைத்துக் கொள்வார். ஆனால் நாளைக்கு மறுநாளும் இந்த நகரத்தில் பல அற்புதங்கள் விளையும்" என்று கூறினான் வாஸப்.

"என்ன அற்புதங்களை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள் அரசகுமாரி.

"இரண்டு நாள்களில் புரியும்" என்ற வாஸப், மேலும் பதில் சொல்ல மறுத்தான். "போய் வாருங்கள் அரசகுமாரி" என்று அவளை அனுப்பிவிட்டு நிலவறைக் கதவைப் பழையபடி மறைத்துவிட்டு மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்டான்.

அரசகுமாரி தீவிர சிந்தனையுடன் திரும்பினாள் மன்னர் அறைக்கு. 'வாஸப் என்ன விளைவுகளை இரண்டு நாள்களில் எதிர்பார்க்கிறார்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். மறுநாளைக்கு மறுநாளே விளைந்த அந்த அற்புதம் பயங்கரமாயிருந்தது - யாரும் எதிர்பாராதது; ஆனால் வாஸப் எதிர்பார்த்தது. அதிலிருந்து தகியுதீன், இளம்பரிதி இருவருமே புரிந்து கொண்டார்கள், தங்களைவிட வாஸப்புக்குப் பல விஷயங்கள் புரிந்திருப்பதை. இத்தனைக்கும் வாஸப்

நிதானத்தைக் கைவிடவில்லை. மறுநாள் அரச குமாரியைச் சந்தித்தபோது வாஸப் சொன்னான்: "அரசகுமாரி! உங்கள் எச்சரிக்கையிலும் பராமரிப்பிலும் தான் மன்னர் பிழைக்க வேண்டும். ஒருவனை மட்டும் மன்னரை அணுகவிடாதீர்கள்" என்று அந்தப் பெயரை அரசகுமாரியின் காதில் ரகசியமாகச் சொன்னான். அரசகுமாரி வியப்பும் திகைப்பும் நிரம்பிய விழிகளை வாஸப்பை நோக்கித் திருப்பினாள்.

13. குருட்டு வைத்தியர்

மறுநாளிரவு வாஸப்பை அழைத்துச் செல்ல நில வறை மூலமாக வந்த அரசகுமாரி சத்திரத்திலிருந்த கூச்சலைக் கேட்டு அசந்து போனாள். நள்ளிரவில் அவள் வந்தபோதுகூட பல அறைகளில் விவாதமும் கூடத்தில் நடமாடிய காவலரின் காலணிகளின் ஒலி களும் அளவுக்கு மிஞ்சி இருந்ததைக் கண்ட அரச குமாரி வாஸப்பை நோக்கி, "சத்திரத்தைத் திறந்துவிடச் சொன்னதன் பலனைப் பார்த்தீர்களா?" என்று வினவினாள்.

"இது நமக்கு நல்லது" என்றான் வாஸப்.

"எது?" என்று கேட்டாள் அரசகுமாரி.

"இந்தக் கூட்டமும் அரவமும்."

"இரகசியமாக நாம் செய்யும் பணிக்கு இது அனு கூலமா?"

"ஆம். இங்கு ஏதோ இரகசியமாக நடப்பதாக பிறர் அறிந்து கொள்ளும்படி நினைப்பதைவிட, ஏதும் நடக்க வில்லை என்ற நினைப்புக்கு இடம் கொடுப்பதால் பிறரின் கண்களை ஓரளவு கட்டலாம். தவிர என்னைக் கொலை செய்வதானால், பலபேர் இருக்கும்போது அதைச் செய்வது எளிதல்ல."

இதைக் கேட்ட அரசகுமாரி புரிந்துகொண்டதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைத்தாள். "சரி, வாருங்கள் அரசரைப் பார்க்க" என்று அழைக்கவும் செய்தாள்.

வாஸப் எழுந்து அறைக்கதவைத் தாழிட்டு விளக்கையும் ஊதி அணைத்துவிட்டு, நிலவறை மூலமாக அரசர் பள்ளியறையை அடைந்தான். அங்கு ஏற்கெனவே ஒரு வயோதிகர் உட்கார்ந்து மன்னர் நாடிகளைப் பரிசோதித்துக் கொண்டும், திடீரென அதிர்ச்சியடைந்ததுபோல் துள்ளி உட்கார்ந்து கொண்டும், சட்டென்று நிதானப்பட்டும் பலபடி சங்கடப் பட்டும் நிலைகுலைந்திருந்தார். அவர்தான் குருட்டு வைத்தியர் என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட வாஸப் அவர் அருகில் நின்றிருந்த இளம்பரிதியையும், தகியுதீனையும் நோக்கி, "இவர் என்ன சொல்கிறார்?" என்று வினவினான்.

தகியுதீன் வாஸப்பைக் கவலையுடன் நோக்கினார். "ஏதும் சொல்லவில்லை நாடியைப் பார்த்து திடீர் திடீரென அதிர்ச்சியடைகிறார்" என்று கூறினார்.

"நாங்கள் எதைக் கேட்டாலும் பேச மறுக்கிறார்" என்று இளம்பரிதியும் சொன்னான் சற்று சலிப்புடன்.

வாஸப் அவர்கள் இருவரையும் விலகச் சொல்லி விட்டு குருட்டு வைத்தியரிடம் சென்று அவர் தோளில் மெதுவாகக் கையை வைத்தான். வைத்தியர் மெள்ள தமது தலையைத் திருப்பி வாஸப்பை நோக்கினார். ஒளியில்லாத அந்த இரு கண்களையும் பார்த்த

வாஸப்பின் முகத்தில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது. அந்த வயோதிக வைத்தியர் இயற்கையான முறையில் பார்வையை இழக்கவில்லை என்பதையும், யாரோ வேண்டுமென்றே அவரைக் குருடாக்கி இருக்க வேண்டு மென்றும் புரிந்துகொண்ட வாஸப், முதல் அதிர்ச்சி தீர்ந்தபின்பு, அவருக்கு சமீபத்தில் தனக்காகப் போடப் பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து அவர் காதுக்கருகில், "பெரியவரே!" என்று மெதுவாக அழைத்தான்.

பெரியவரின் ஒளியிலாக் கண்கள் உற்று நோக்கின வாஸப்பை. பிறகு மெதுவாக பைத்தியம்போல் நகைத்து, "நீ எந்த ஊர்?" என்று கேட்டு மறுபடியும் நகைத்தார்.

அந்த அறையிலிருந்த மற்றவர்களுக்கு அந்த நகைப்பு அர்த்தமற்றதாகவும், பைத்தியக்காரன் நகைப்பாகவும் தெரிந்தது. ஆனால் வாஸப் அந்த வைத்தியரின் நகைப்பில் பூர்ண பொருள் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்ட தால் "மருத்துவரே! நான் ஏன் இந்த ஊரைச் சேர்ந்த வனாயிருக்கக் கூடாது?" என்று வினவினான்.

குருட்டு வைத்தியர் ஹி ஹி என்று நகைத்தார். "இந்த ஊரிலிருந்து மன்னர் நாடிக்கு வலுவான துடிப்பைக் கொடுத்துவிட்டு நீ உயிருடன் இருக்க முடியாது. நீ மருத்துவனென்றும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. நேற்று என்ன கொடுத்தாய்?" என்று விசாரிக்கவும் செய்தார் சிரிப்பை சிறிது நிறுத்திக்கொண்டு.

இதைக் கேட்டதும் இளம்பரிதி, தகியுதீன், அரச குமாரி - மூவருமே அதிர்ச்சியுற்றனர். 'எப்பேர்ப்பட்ட

வைத்தியனைப் பைத்தியமென்று ஒதுக்கிவிட்டோம்!' என்றும் தங்களுக்குள் கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தனர். இருப்பினும் அவர்கள் மூவரும் ஏதும் பேசாமல் இருந்து மருத்துவர்களின் பேச்சைத் தொடர்ந்து கவனிக்க லாயினர்.

வாஸப் குருட்டு வைத்தியரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, "மருத்துவரே! நான் வைத்தியனல்லன், வெளியூர்தான். ஆனால் மருத்துவமும் சிறிதளவு தெரியும். நீங்கள் நாடியிலிருந்தே பல விஷயங்களைச் சொல்கிறீர்கள். உங்கள் மருத்துவத் திறனுக்கு தலை வணங்குகிறேன்" என்று சொன்னான். அத்துடன், "மருத்துவரே! அரசர் உடலில் எந்தவித விஷம் ஏற்றப் பட்டிருக்கிறது?" என்று விசாரித்தான்.

குருட்டு வைத்தியர் மீண்டும் மன்னன் நாடிகளைப் பரிசோதித்தார். பிறகு, "வெளிநாட்டு மருத்துவரே! திட்டமாக என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. இந்த விஷம் மெதுவாக அரசரும் அறியாமல் ஏற்றப்பட்டிருக் கிறது. சுமார் ஓராண்டுக் காலமாக இது உள்ளே சென் றிருக்கிறது. அரசர் உடல்வலு காரணமாக சீக்கிரமாக அது வேலை செய்ய முடியவில்லை. எதற்கும் அரசர் தினம் படிக்கும் ஓலைச்சுவடியோ அல்லது தினம் பிறப்பிக்கும் உத்தரவுக்கான துண்டுச் சீலைகளோ இருந்தால் அவற்றைச் சோதித்துப் பாருங்கள்" என்றார்.

வாஸப் இளம்பரிதியை நோக்கி, "அரசர் தினந் தோறும் எதையாவது படிக்கும் வழக்கம் உண்டா?" என்று கேட்டான்.

“பூஜைப் பாட்டுச் சுவடியைத்தான் படிப்பார்” என்றான் இளம்பரிதி.

“அதை நான் பார்க்க முடியுமா?” என்று கேட்டான் வாஸப்.

“தாராளமாகப் பார்க்கலாம். அதை மன்னர் எப்பொழுதும் தமது தலையணையின் கீழ் வைத்திருக்கிறார்” என்று கூறிய அரசகுமாரி, அரசர் தலையணையைச் சிறிது தூக்கி அந்தச் சுவடியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

சுவடியைக் கையில் வாங்கிய வாஸப், அதைக் குருட்டு வைத்தியர் கையில் கொடுத்தான். குருட்டு வைத்தியர் தமது மருத்துவப் பையில் கையை விட்டு எதையோ தேடினார். பிறகு ஒரு துணி முடிச்சை எடுத்து அதிலிருந்த ஒரு பொடியை ஒரு சிட்டிகை எடுத்து ஓலைச் சுவடியை அவிழ்த்து அதன் முதல் பக்கத்தில் வைத்தார், தட்டித் தடவி. பிறகு அதில் ஒரு பொட்டு நீரை விடும்படிச் சொன்னார்.

அரசகுமாரி அறை மூலைக்குச் சென்று, ஒரு பாத்திரத்தில் நீரைக் கொணர்ந்து அதில் ஒரு சொட்டைப் பொடிமேல் விட்டாள். பொடி முதலில் குழைந்தது. பிறகு மெதுவாகப் புகைந்தது. பிறகு அறை முழுவதும் நறுமணத்தைப் பரப்பியது. புகை சட்டென்று நின்றது. பொடி வைக்கப்பட்ட இடத்தில் சிறிய துவாரம் இருந்தது.

என்ன ஆயிற்று, ஏது ஆயிற்று என்று குருட்டு வைத்தியர் யாரையும் கேட்கவில்லை. வாஸப் இருந்த

இடம் திரும்பி, "உமக்குப் புரிகிறது என்று நினைக் கிறேன்" என்று கூறினார், தோளில் பதிந்திருந்த வாஸப் பின் கையைச் சிறிது அழுத்தி.

வாஸப் பிரமிப்பின் எல்லையை அடைந்திருந்ததால் பேசவில்லை. இளம்பரிதி மட்டும் விசாரித்தான், "இது என்ன பொடி?" என்று.

குருட்டு வைத்தியர் அவனுக்குப் பதில் சொல்ல வில்லை. வாஸப்பின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டார்.

வாஸப் தனது சிறப்புப் பெயரை மறைத்து "அப்துல்லா" என்று பதில் சொன்னான்.

"அப்துல்லா, இந்தச் சுவடிகளில் ஒரு கொடிய விஷப் பச்சிலை ரசம் தடவப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சுவடியைத் தயாரித்தவர்கள் முதலில் பச்சிலை இரசத்தைப் பனை ஓலை நறுக்குகளில் தடவிப் பாடம் செய்து பிறகு பாட்டுகளை எழுதி மன்னரிடம் கொடுத் திருக்கிறார்கள். மன்னர் இந்தச் சுவடிப் பக்கங்களை கையால் திருப்பித் திருப்பி தினந்தோறும் படித்து, இது பூஜை ஓலையாகையால், கையைக் கழுவாமல் கடவுள் பிரசாதங்களைச் சாப்பிட்டிருக்கிறார். பிரசாதம் மூலம் விஷம் சிறிது சிறிதாக நாளடைவில் சென்றிருக்கிறது. விஷம் இரத்தத்தில் ஏறி நரம்புகளைச் சிதைத்து விட்டபடியால் மன்னரைப் படுக்கையில் தள்ளிவிட்டது. நீங்கள் நேற்று கொடுத்த மருந்தால் நாடியில் சிறிது ஜீவ களை தெரிகிறது. ஆனால் உம்மால்கூட இந்த விஷத்தை சீக்கிரம் நீக்க முடியாது" என்றார். தவிர

"மருத்துவரே! நீங்கள் இதற்கு மாற்று மருந்து என்ன கொடுத்தீர்கள்?" என்று வினவினார்.

வாஸப் தனது மருத்துவப் பையிலிருந்த குப்பியை எடுத்து இரண்டு துளிகளைக் குருட்டு வைத்தியர் கையில் சொட்டவிட்டான். ஒரு துளியை ஒற்றை விரலால் தடவி முகர்ந்த குருட்டு வைத்தியர், "அமிர்த சஞ்சீவி! இது எங்கிருந்து கிடைத்தது உங்களுக்கு?" என்று கேட்டார்.

"இந்தப் பெயர் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதை நானே செய்தேன். குருவியின் இரத்தத்திலிருந்து இதைத் தயார் செய்கிறேன். உடல் விஷத்தை முறிக்கும் ஒருவித பாலைவன மூலிகையும் இதில் கலக்கப்படுகிறது" என்று விளக்கிய வாஸப், "அது கிடக்கட்டும் மருத்துவரே! மன்னர் உடல் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?" என்று வினவினான்.

"இன்னும் சுரணை வரவில்லை. ஆனால் நீங்கள் கொடுக்கும் துளிகளால் நாடி வலுத்திருக்கிறது. இது தொடர்ந்து, வேறு தலையீடும் இல்லையென்றால் மன்னர் பிழைத்துக் கொள்வார்" என்று திட்டமாகக் கூறிய குருட்டு வைத்தியர் திடீரென பைத்தியம் போல் சிரித்தார்.

அவர் சிரித்த காரணம் வாஸப்புக்குத் தெரிந்திருந்த தால் வாஸப் காரணம் கேட்கவில்லை. தகியுதீன் கேட்டார், "எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று.

"மன்னரை அந்தக் கொலையாளியிடமிருந்து எப்படித் தப்புவிக்க முடியும்?" என்று கேட்ட குருட்டு வைத்தியர் மறுபடியும் நகைத்தார்.

"யாரவன்?" - இளம்பரிதியின் கேள்வி நிதானமாக எழுந்தது.

"யார் என் கண்ணை அழித்தானோ அவன்தான். பாண்டிய நாட்டின் கண்ணுக்குக் கண்ணான மன்னரையும் அழிக்கப் பார்க்கிறான்" என்ற குருட்டு வைத்தியர் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தார். மற்றவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை அவர்.

வாஸப் மட்டும் ஒரு கேள்வி கேட்டான். "மருத்துவரே! மன்னர் உடலுக்கு நீரே வைத்தியம் செய்தால் என்ன?" என்று.

"வைத்தியம் செய்ய விடமாட்டார்கள்" என்று குருட்டு வைத்தியர் நகைத்தார்.

"யார் சொன்னது விடமாட்டார்களென்று?" என்று வினவினாள் ராஜகுமாரி.

"மன்னர் பிழைப்பதை விரும்பாதவர்கள்" என்று குருட்டு வைத்தியர் கிளம்பினார்.

அப்பொழுது வாஸப், மருத்துவரே! தினம் ஒரு முறை வந்து போகலாமா?" என்று வினவினான்.

"நாளை வருகிறேன், முடிந்தால்" என்று கூறிவிட்டு தட்டுத் தடுமாறி நடந்தார் குருட்டு வைத்தியர்.

வாஸப், அவர் தளர்ந்த நடையையும் பார்த்து துணை மந்திரியையும் நோக்கினார்.

"துணை மந்திரியாரே! மதுரையின் தலைசிறந்த மருத்துவரை எப்படியாவது காப்பாற்றப் பாருங்கள்.

அவர் இந்நாட்டின் இணையில்லாப் பொக்கிஷம்" என்றான்.

அத்துடன் மருத்தவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். வாஸப்பை அரசகுமாரியே பழையபடி அழைத்துச் சென்றாள். மறுநாள் அதேசமயத்தில் வாஸப் மன்னர் அறைக்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த யார் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை. ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறதென்பதை வாஸப் புரிந்துகொண்டதால், "சொல்லுங்கள் என்ன நடந்தது?" என்று வினவினான்.

பதில், துணை மந்திரியிடமிருந்து வந்தது. "குருட்டு வைத்தியர் கொல்லப்பட்டார்" என்ற செய்தியை துன்பத்தால் குமுறிய குரலில் வெளியிட்டார் தகியுதீன்.

14. காணாது கண்ட கனி இதழ்கள்

'குருட்டு வைத்தியர் கொல்லப்பட்டார்' என்ற செய்தியை துணைமந்திரி அறிவித்ததும், வாஸப்பின் முகத்தில் அதிர்ச்சி ஏதும் தெரியவில்லை யென்றாலும் இணையில்லா வருத்தத்தின் சாயை அவன் முக மெங்கும் படர்ந்தது.

"இதனால்தான் நேற்றே சொன்னேன், 'குருட்டு வைத்தியர் இந்த நாட்டின் பொக்கிஷம்; அவரைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று. நீங்கள் அசிரத்தையாயிருந்து விட்டீர்கள்" என்று சொன்ன வாஸப், "அவர் எப்படிக் கொல்லப்பட்டார்? யாரால் கொல்லப்பட்டார்? இந்த விஷயங்களைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா? உங்க ளுக்கு?" என்று வினவவும் செய்தான், துன்பம் தொனித்த குரலில்.

துணை மந்திரியே வாஸப்புக்கு பதில் சொன்னார். "இன்று காலை அவர் இல்லத்தின் முன்பு பெரும் கூட்டம் கூடியிருப்பதாகவும், அவர் கொல்லப்பட்ட தாகவும் செய்தி கிடைத்தது. நான் அங்கு விரைந்தேன். வைத்தியரின் தலை ஒரு மூலையில் உருண்டு கிடந்தது. உடல், குருதி வெள்ளத்தில் கூடத்தின் நடுவில் இருந்தது. வேறு எந்தச் சுவடும் தெரியவில்லை.

விசாரித்ததில் அங்கு யாருக்கும் ஏதும் தெரியவில்லை. வைத்தியர் சடலத்தை சகல அரச மரியாதைகளுடன் தகனம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு வந்தேன்'' என்று கூறினார் துணை மந்திரி.

வாஸப்பின் முகத்தில் துயரம் மறைந்து சினம் தாண்டவமாடியது. "துணைமந்திரி! உமக்குத்தான் உயிரில் ஆசையில்லை. மற்றவர்கள் பிராணனையும் ஏன் வாங்குகிறீர்கள்?'' என்று விசாரித்தான் சினம் குரலிலும் ஒலிக்க.

துணை மந்திரிக்கு ஏதும் புரியாததால் வினவினார், "சரித்திர ஆசிரியரே! நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை'' என்று.

"அரசருக்கு குருட்டு வைத்தியர் வைத்தியம் செய்வது யாருக்கும் தெரியக்கூடாதென்றுதான் அவரை இகசியமாக வரவழைக்கச் சொன்னேன். அப்படியும் அரசரின் எதிரிகளுக்கு விஷயம் தெரிந்து குருட்டு வைத்தியரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். இப்பொழுது துணை மந்திரியாகிய நீர் பகிரங்கமாகக் கொலையுண்ட வைத்தியர் வீட்டுக்குச் சென்றிருக்கிறீர். தவிர, சகல மரியாதைகளுடன் தகனத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக் கிறீர். இதிலிருந்து குருட்டு வைத்தியரை அரச மாளிகைக்கு வரவழைத்ததும், அரசரைக் குணப்படுத்த முயன்றதும் நீர்தானென்பதைப் பறை சாற்றியிருக்கிறீர். தவிர, இங்கு அரசரைக் கவனிப்பது யார் யார் என்று ஊகிக்கவும் இடங்கொடுத்துவிட்டீர். நீர் அரச குமாரியைக் காப்பாற்றி அழைத்து வந்திருப்பது சிவப்புக்

கவச வீரனுக்கும், அவன் வீரர்களுக்கும் தெரியும். தவிர, இளம்பரிதியின் சம்பந்தமும் என் சம்பந்தமும் கூடத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இதனால் நம் அனைவர் உயிருமே ஆபத்திலிருக்கிறது. இனிமேல் எதிரிகள் எச்சரிக்கை அடைந்து விடுவார்களாதலால் அரசரைக் காப்பாற்றுவதும் எளிதல்ல" என்று விளக்கிய வாஸப் பின் குரலில் துணை மந்திரியைப்பற்றி வெறுப்பு இருந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் உரையாடலில் புகுந்த இளம் பரிதி, "அரசரை யாரும் தொட முடியாது" என்றான் உறுதியான குரலில்.

"ஏன்?" வாஸப் கேட்டான்.

"அரசரை அணுகுவதானால் என் சடலத்தின் மீதுதான் அணுக முடியும். நான் அல்லும் பகலும் இங்குதானிருக்கிறேன்" என்றான் இளம்பரிதி. அத்துடன் தனது இடையில் தொங்கிய வாளையும் தட்டிக் காட்டினான்.

வாஸப் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கொண்டான். "இப்பொழுது அரசரைக் கொல்ல முயல்பவர்கள் வாளை உபயோகப்படுத்தவில்லை" என்று சுட்டிக் காட்டவும் செய்தான். "வாளைவிட மிக நாசூக்கான, பயங்கரமான, யாருக்கும் விளங்காத சாதனங்கள் இருக்கின்றன" என்றும் சொன்னான் இகழ்ச்சிக் குரலில்.

புரிந்ததற்கு அறிகுறியாக இளம்பரிதி தலையை அசைத்தான். "என்னையும் விஷம் வைத்துக் கொல்வார்கள் என்கிறீர்கள்" என்று கூறினான்.

"அது மட்டுமல்ல. நீங்கள் எங்காவது காட்டுப்பக்கம் போனால் என்னைத் தூக்கியதுபோல் உங்களைக் கயிறு கொண்டும் தூக்கிவிடலாம்" என்று தனது அனுபவத்தையும் சுட்டிக் காட்டிய வாஸப், அரசருடைய பஞ்சணைக்கு அருகில் சென்று உட்கார்ந்து நாடியைப் பரிசோதிக்கலானான். பரிசோதனையை முடிக்கவிடக் கூடப் பொறுமையில்லாத இளம்பரிதி வினவினான், "இத்தனைக்கும் காரணம் யார்?" என்று.

"நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஊகந்தான்" என்றான் வாஸப்.

"யாரைச் சந்தேகிக்கிறீர்?" - துணை மந்திரி கேட்டார் அவாவுடன்.

"யாரையும் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் ஒருவரையும் அரசரை அணுகவிட வேண்டாமென்று அரசகுமாரியிடம் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன்" என்று வாஸப் சொன்னான்.

"ஏன், எங்களிடம் சொல்லக்கூடாதா?" என்று இளம்பரிதி வினவினான்.

"சொல்லலாம். ஆனால் நீங்கள் உடனடியாக இங்குள்ள பாதுகாப்பை பலப்படுத்துவீர்கள். நான் யாரைச் சந்தேகிக்கிறேனோ அவனைக் கண்காணிக்கவும் ஏற்பாடு செய்வீர்கள். இதனால் அவன் எச்சரிக்கை அடைந்து விடுவான்."

"அரசகுமாரி?"

"எந்த முயற்சியும் எடுக்கமாட்டாள். ஆனால் மன்னனைக் கவனித்துக் கொள்வாள்."

இதற்குமேல் இளம்பரிதியைப் பேசவிடாத வாஸப் தனது பரிசோதனையைத் தொடங்கினான். நாடியைப் பல நிமிடம் பார்த்த பிறகு திருப்திக்கு அறிகுறியாக தலையை அசைத்தான். "அரசர் நாடி வலுப்பட்டு சக்தி வர இன்னும் இரண்டு நாள்களாகும். நடக்க பத்து நாள்களாகும். அதுவரை நாம் அரசரைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். அவர் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கண் விழிப்பார் என்று நினைக்கிறேன். விழித்தால் அரசகுமாரி ஒரு குவளைப் பாலை அவருக்குப் புகட்டட்டும், சிறிது சிறிதாக" என்ற வாஸப் பஞ்சணை அருகிலேயே உட்கார்ந்துவிட்டான்.

சுமார் ஒரு நாழிகை நேரம் அரசர் பள்ளியறையில் மௌனமே நிலவியது. அந்த மௌனத்தை உடைத்தது அரசர் கண் விழிப்புதான். அரசர் கண்களை மெதுவாக விழித்தார். பிறகு தலையைச் சிரமப்பட்டுப் புரட்டி வாஸப்பையும் மற்றவர்களையும் நோக்கினார். அரசகுமாரி மீது அவர் கண்கள் நிலைத்ததும் அவர் முகத்தில் ஓர் இன்பச் சாயை படர்ந்தது. அரச குமாரியின் கண்களில் நீர்த்துளிகள் இரண்டு எழுந்தன. அரசர் அவளைக் குனியும்படி கண்களால் சைகை செய்து அந்த நீர்த்துளிகளைத் தமது கையை மெது வாகத் தூக்கித் துடைத்தார். அதற்குமேல் சக்தியில்லாத கை கீழே விழுந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் வாஸப் கண்காட்டவே அரச குமாரி எழுந்திருந்து பக்கத்து அறைக்குச் சென்று ஒரு குவளைப் பாலுடன் திரும்பி வந்தாள். வாஸப்பின்

உத்தரவுப்படி பாலை மெதுவாகப் புகட்டலானாள். அரசர் உதடுகளைத் திறந்து பாலை மிக மெதுவாக அருந்தினார். அவர் கடைசி வாயை விழுங்குமுன்பு அரசகுமாரியை பொறுக்கச் சொன்ன வாஸப் தனது மருந்துப் பையிலிருந்த ஒரு பித்தளை சீசாவை எடுத்து, அதிலிருந்த திரவத்திலிருந்து இரண்டு துளிகளைப் பாலில் விட்டான். அதை மன்னருக்குப் புகட்டச் செய்தான்.

மன்னர் பாலைக் குடித்த பிறகு வாஸப்பை நோக்கி அரசகுமாரியையும் நோக்கினார், "இவர் யார்?" என்ற கேள்வி கேட்கும் தோரணையில்.

அரசகுமாரி மன்னர் காதுக்கருகில் குனிந்து, "இவர் வெளிநாட்டு வைத்தியர். இவர்தான் உங்களைப் பிழைக்க வைத்தார்" என்று கூறினாள்.

அரசர் இதழ்களில் லேசாகப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. அவர் விவரங்களைக் கேட்க விரும்புகிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அரசகுமாரி மேலும் சொன்னாள், "இவர் நமது படைத்தலைவரின் எஜமானர், அதாவது கொஞ்ச நாட்கள் எஜமானராயிருந்தவர். இவரைப் படைத்தலைவர் பாஸீனில் சந்தித்து அழைத்து வந்தார். பிறகு விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்."

அரசர் புன்முறுவல் மேலும் விரிந்தது. அப்பொழுது வாஸப் அரசரை நோக்கி, "சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹ்வின் (ஜல்) அருளால் இன்னும் பத்து நாள்களில் நீங்கள் எழுந்து நடக்கலாம். அதுவரை யாரிடமும் எதையும் கேட்க வேண்டாம். யாரையும்

பார்க்கவும் வேண்டாம்" என்று கூறினான். எழுந்து அரசருக்குத் தலையும் வணங்கினான்.

அரசகுமாரியும் மன்னன் பக்கத்திலிருந்து எழுந் திருக்க முயன்றாள். வேண்டாம் என்று கையால் தடுத்த வாஸப் புறப்படத் தயாரானான். "திரும்பி நானே செல்கிறேன் யாரும் உடன்வர வேண்டாம்" என்றான். பிறகு ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு, "இளம்பரிதி மட்டும் வரட்டும்" என்று கூறிவிட்டு இளம்பரிதி முன்னே வழிகாட்டிச் செல்ல வெளி நடந்தான் வாஸப்.

அரசர் பள்ளியறையின் பக்கத்தில் பல அறைகள் இருந்தன. இரண்டு அறைகளில் அரசர் மெய்க்காப் பாளர் இருந்தார்கள். அடுத்த அறைகளில் ஓர் அறை மட்டும் காலியாக இருந்தது. "இது யார் அறை?" என்று கேட்டான் வாஸப்.

"இப்பொழுது யாரும் இதில் வாசம் செய்ய வில்லை" என்றான் இளம்பரிதி.

"இதற்கு முன்பு?"

"சிலநாள் அரசரின் சகோதரர் இருந்தார். பிறகு மூத்த பிள்ளை இருந்தார். சில நாள்கள், காலமான மூத்த ராணியார் இருந்தார்கள்" என்று பட்டியலை நீட்டப்போன இளம்பரிதியை இடைமறித்த வாஸப், "இந்த அறையைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று உள்ளே சென்றான். அங்கு இரண்டு மஞ்சங்கள், சில பெட்டிகள், இவற்றைத் தவிர ஏதுமில்லை. பெட்டிகளை ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்தான் வாஸப். ஒரு பெட்டியில் பலவகை ஆயுதங்கள் இருந்தன.

இன்னொரு பெட்டியில் பலவித மரப் பொம்மைகள் இருந்தன. மூன்றாவது பெட்டியைத் திறந்த வாஸப் ஒரு விநாடி திகைத்து நின்றான். பிறகு அதையும் ஓசைப் படாமல் மூடிவிட்டு வெளியே வந்தான். "இளம்பரிதி! நான் போய்வருகிறேன். நாளை கண்டிப்பாய் சந்திப் போம். அதற்குள் பல புதிய நிகழ்ச்சிகளை எதிர்பார்க் கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மேலே நடந்தவன்—

"இளம்பரிதி! இனி நீ மன்னர் அறைக்குச் செல். துணை மந்திரியும் இல்லம் செல்லட்டும். நீயும் அரச குமாரியும் அறையில் இருந்தால் போதும்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் வாஸப்.

இளம்பரிதியின் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. "வாஸப்புக்கு ஏதோ தெரிந்திருக்கிறது. அதை மறைக் கிறான்" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, மன்னர் பள்ளியறைக்குத் திரும்பினான். திரும்பியதும் தகியுதீனை நோக்கி, "துணை மந்திரியாரே! தாங்கள் இல்லம் செல்லலாம். மன்னரை நாங்கள் இருவரும் கவனித்துக் கொள்கிறோம்" என்றான்.

"ஏன்? நானிருந்தால் என்ன?" என்று வினவினார் துணை மந்திரி.

"தேவையில்லை என்று வாஸப் கூறினான்" என்றான் இளம்பரிதி.

துணை மந்திரி சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். "சரி! வாஸப் காரணமாகத்தான் எதையும் சொல்வார்" என்று கூறிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினார். அவர் சென்றதும் அறைக்கதவை மெதுவாகத் தாளிட்டு

விட்டுத் திரும்பினான் இளம்பரிதி. திரும்பியவன் பஞ்சணை அருகில் வந்து அரசகுமாரியை நோக்கி, "அடி அல்லி ராணி! இப்படிப் பார்" என்று மெதுவாக அவளை நோக்கி குனிந்து அவள் கழுத்தில் தன் இதழ்களைப் புதைத்தான். அரசகுமாரி அரசரை ஒருமுறை நோக்கிவிட்டு மெள்ளத் திரும்பினாள். அடுத்த விநாடி தனது கைகளால் இளம்பரிதியின் கழுத்தை வளைத்து முகத்தை இறக்கினாள் தன்னை நோக்கி. நான்கு இதழ்கள் சந்தித்தன வேகமாக. காணாதது கண்டது போல் ஒன்றையொன்று சுவைத்தன வேகத்துடன். பற்களுக்கும் பணி இருந்தது இந்த வைபோகத்தில்.

15. மோகமும் தாகமும்

காணாததைக் கண்டுவிட்டனபோல் கவ்விக் கொண்ட கனி இதழ்களுக்குத்தான் அந்த வெறி! கைகளுக்கென்ன வந்தது கேடு? அவன் கைகள் அவளை எதற்காக அப்படி இறுக்கி இம்சைப்படுத்த வேண்டும்? இறுக்கியதோடு நின்றனவா அந்தக் கொடியவன் கைகள்? எதை எதையோ தேடுகின்றனவே. இதை எப்படி அவள் சகிக்கிறாள்? சகிப்பது மட்டுமா, அந்தக் கைகளுக்குக் காட்டியும் கொடுக்கிறாளே, வெட்கங் கெட்டவள்.

அரசகுமாரி அல்லிக்கு அப்பொழுது உலகமே தெரியவில்லை. இளம்பரிதியின் கைகள் தனது பூவுடலை நொறுக்கியதும் நன்றாக வளைந்தாள். இதழ்கள் மட்டுமென்ன, உடல்களும் இணைந்தன.

"அல்லி! அல்லி!" என்று அவள் காதுக்கருகில் இரகசியம் சொன்ன இளம்பரிதி அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டான். தூக்கிய நிலையிலும் தன்னுடன் சேர்த்து இறுக்கினான். அவள் மலர்த் தொடைகளுக்கு அடியே சென்று தாங்கிய கைகள் அசைந்தபோதும், அவள் மார்புகள் அவன் மார்பில் இழைந்தபோதும் அவள் உடலில் ஏதோ மின்னல் பாய்வது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. அப்படி ஒரு விநாடிதான் நின்றான்

அவன். பிறகு பக்கத்திலிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து அவளை மடியில் கிடத்திக் கொண்டான். அணைத்த கைகள் நீங்கின. அவள் கையொன்று அவன் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டபடியால், நீங்கிய அவன் கைகள் ஆராய்ச்சியில் இறங்கின, அலைந்தன உடலின் பகுதிகளில். அவள் கையொன்று அவன் கையைப் பற்றி அவன் தொட அச்சமுற்ற இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றது.

இளம்பரிதி தன்னை மறந்தான். பஞ்சணையில் படுத்திருந்த மன்னனை மறந்தான். தன்னையும் அவளையும் தவிர யாரும் உலகத்தில் இல்லையென்ற நினைப்பில் அழகுகளைத் தேடினான், இம்சை செய் தான். இம்சையில் இன்பம் நிரம்ப உண்டு என்பதை அந்த சில நிமிடங்களில் அரசமகள் உணர்ந்தாள். உலகை மறந்த நிலை. ஆனால் உணர்வை மறந்த நிலையல்ல அது. அவன் கைகள் அவள் அழகிடங் களில் புரண்டபோது இன்ப 'ஹும்'காரந்தான் அடிக்கடி கொட்டினாள். அவன் அத்துமீற முயன்ற போதும் அதே 'ஹும்'காரம் எச்சரிக்கையாக மாறியது. ஆனால் அது எச்சரிக்கையா? அழைப்பா? போலி எச்சரிக்கை, மறைமுக அழைப்பு என்பதை இளம்பரிதி உணர்ந்தான். உணர்ந்தாலும் ஒரு நல்ல மனிதனுக்குள்ள அச்சம், பண்பாடு இவற்றை ஓரளவு தேக்கி வைத்திருந்ததால் விவகாரம் முற்றவில்லை. எதுவும், முற்றுவது எது என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறதல்லவா?

இளம்பரிதியையும் அறியாத அச்சம் அவனைச் சிறிது தேக்கினாலும், உணர்ச்சி மீறிவிட்ட அல்லி,

விவரணத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட இன்ப ஜாலங்களில் சுழன்று கொண்டிருந்தாள். ஆண்மகன் ஸ்பரிசத்தால் கெட்டிப்பட்டும் குழைந்தும்போன அங்கலாவண்யங்கள் அவளைச் சித்திரவதை செய்துகொண்டிருந்தன. அவன் சற்றுத் தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொள்ள தனது முகத்தை அவள் மார்பில் புதைத்தான். அப்படி புதைத்த தாலும் புதைக்கப்பட்ட முகத்தைச் சுற்றி தலைக்குழல் விழுந்ததாலும், புரண்ட முகம் விளைவித்த உணர்ச்சி களாலும் நிதானத்தை அறவே இழந்துவிட்ட அரச மகள், அவனிடம் அளவுக்கு மீறியே இழைந்தாள். அப்படியே அவள் மேலாடையைச் சிறிது நெகிழ்த்தி னான். இந்தச் சமயத்தில் அவள் மெல்லச் சொன்னாள், 'அரசர்' என்று.

இளம்பரிதி அவள் மார்பிடமிருந்தே கேட்டான். "அதனாலென்ன?" என்று. "விழித்துக் கொள்ளலாம்" என்று அவள் இரகசியம் சொன்னாள்.

"மாட்டார்" என்று தனக்கு அனுகூலமாகப் பதில் சொன்னான் இளம்பரிதி.

"எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது."

"பயத்திற்கு என்ன இருக்கிறது இதில்?" இதைச் சொன்ன அவன் முகம் எழுந்து பதிந்தது ஒரு மேட்டில். கை இடைப்பகுதியை இறுக்கிப் பிடித்தது. பிறகு அலைய முற்பட்டது.

"உம்..!" எச்சரிக்கைக் குரல் எழுப்பினாள் அல்லி.

"என்ன உம்?" என்றான் அவன்.

"நாளைக்கு..."

"என்ன, நாளைக்கு?"

"வைத்துக் கொள்ளலாம்."

"எதை?"

"நல்ல கேள்வி! உங்களுக்கு வெட்கமில்லை."

"வெட்கங்கெட்ட நேரந்தானே இது."

"நல்ல அழகு..."

"அழகைத்தான் நாடுகிறேன்."

மெல்ல நகைத்தாள் அல்லி. "அல்லி" என்றழைத்தான் அவன்.

"என்ன?" - அவள் கேட்டாள் சற்றுத் துணிவுடன்.

"இந்த மஞ்சம்?"

"உம்!"

"இடைஞ்சலாயிருக்கிறது."

"எதற்கு?" என்ற அவள், 'ஐயோ, என்ன கேட்டு விட்டேன்' என்று மனத்துக்குள் நினைத்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார முயன்றாள்.

எழுந்திருக்க முயன்ற அந்தப் பூங்கொடியை அவனே தூக்கி நிலத்தில் கிடத்தினான். தானும் இறங்கி அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, "அல்லி" என்று அழைத்தான். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. மன்னர் பஞ்சணைக்கு அடியில் புரண்டாள். "ஆம்! நல்ல யோசனை அல்லி, மன்னரும் பார்க்க முடியாது" என்று சொல்லி இளம்பரிதியும் அவள் பக்கத்தில் புரண்டு அவளை அணைத்தான். அவளைத் தன்மீது புரட்டியும்

கொண்டான். சட்டென்று அவள் உடல் விறைத்தது. ஏதோ பேச முயன்ற அவன் வாயை அவள் மலர்க்கை யொன்று மூடியது. அவள் உணர்ச்சிகள் அடியோடு மாறிவிட்டதை இளம்பரிதி புரிந்துகொண்டான். இந்த மாற்றத்துக்குக் காரணமென்னவென்று யோசித்தான். அடுத்த சில விநாடிகளில் பதில் கிடைத்தது. அறையின் மற்றோர் ஓரத்திலிருந்த கதவு மெல்லத் திறக்கப்பட்டது. பணிமகளொருத்தி மெதுவாக உள்ளே வந்தாள். அறை யைச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். பிறகு திருப்தியுடன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு வந்தவிதமே பக்கத்து அறைக்குச் சென்றாள்.

பஞ்சணை அடியிலிருந்த இளம்பரிதி மூச்சு விடாமல் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். தன்மீதிருந்த அல்லியையும் மெல்ல இறக்கிவிட்டு மூச்சுக்கூட விடாமல் இருக்கச் செய்தான். விநாடிகள் ஓடிக்கொண் டிருந்தன. எந்த அவசரமும் எங்கும் இல்லை. பக்கத்து அறையிலும் நிசப்தம் நிலவியது. அந்த நிசப்தத்தை விலக்கியது லேசான ஒரு காலடி ஓசை.

பஞ்சணைக்குக் கீழே குப்புறப் படுத்து எதற்கும் தயாராயிருந்த இளம்பரிதியின் கண்களுக்கு இரண்டு பாதக்குறடுகள் தெரிந்தன. அவற்றுக்குச் சிவப்பான கால்மூடிகள் இருந்தது புலனாயின. உடல் முழுவதும் செக்கச் செவேலென்று கவசமணிந்த வீரன், பூனை போல் அடிமேல் அடி வைத்து அரசர் பஞ்சணையை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

வந்தவன் மன்னனை நீண்டநேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பிறகு பக்கத்து மஞ்சத்திலிருந்த

மதுக்குப்பிகளை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தான். அவன் முகத்தில் ஏதோ சந்தேகம் ஏற்படவே பக்கத்தறைக் கதவை நோக்கிக் கையை அசைத்தான். முதலில் நோட்டம் பார்த்த பணிமகள் வந்தாள். இருவரும் நயன பாஷையில் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். அடுத்து அவள் பழையபடி பக்கத்தறைக்குச் சென்று ஏதோ ஒரு குப்பியை எடுத்து வந்தாள். அதைக் கையில் வாங்கிய சிவப்புக் கவசவீரன் அதிலிருந்த திராவகத்தில் நான்கு சொட்டுகளை மன்னருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மதுக்குப்பியில் சொட்ட விட்டான். பிறகு பணிமகளை நோக்கி, "நான் போகிறேன். இதை மன்னருக்குப் புகட்டிவிடு" என்று உத்தரவிட்டான். அவளும் தலையை அசைத்துவிட்டுப் பக்கத்து அறைக்குத் திரும்பினாள்.

அதுவரை எந்தவித சப்தமும் செய்யாமலிருந்த இளம்பரிதி மெல்ல அசைய முற்பட்டான். அல்லி அவனை இறுகப் பிடித்து அடக்கி மீண்டும் பஞ்சணைக்குக் கீழே நகரவொட்டமல் நிறுத்தினாள். ஏதோ சிறு அரவம் கேட்கவே தலையை அப்புறமும் இப்புறமும் திருப்பிப் பார்த்த சிவப்புக்கவச வீரன், 'மருண்டவனுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்று தனது அச்சத்தைக் கடிந்துகொண்டான். "சரி, வருகிறேன் மன்னவா" என்று விஷமமாக அஞ்சலி செய்துவிட்டுப் பக்கத்து அறையை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்காகப் பக்கத்து அறையில் காத்திருந்த பணிப்பெண் அவன் உள்ளே வந்ததும் அவனருகில் சென்று அவன் மார்புக் கவசத்தில் தனது தலையைச் சாய்த்தாள்.

"இன்னும் கொஞ்சநாள் பொறு" என்றான் சிவப்புக் கவச வீரன்.

"கொஞ்சநாள் கொஞ்சநாள் என்று நாள் போய்க் கொண்டிருக்கிறது" என்று முறையிட்டாள் அந்தப் பணிப்பெண்.

"அரசர் இருக்கும்வரை நாம் எது செய்தாலும் நிலைக் காது." - சிவப்புக்கவச வீரன் தீர்மானமாகச் சொன்னான்.

"அரசர் இப்பொழுது போகமாட்டார்." - பணிமகள் சொன்னாள் திட்டமாக.

"ஏன்?"

"அந்த ஆசிரியன் எந்த விஷத்தையும் கரைக்க மாற்று மருந்து வைத்திருக்கிறான்."

"அவன் இருந்தாலல்லவா மாற்று மருந்து கொடுப் பான்?"

"இருப்பதற்கு என்ன தடை?"

"நீ இங்கு மன்னருக்கு நான் கொடுத்த மதுவைப் புகட்டும் அதேநேரத்தில் சரித்திர ஆசிரியன் சத்திரத்தில் மாண்டு கிடப்பான்."

"அதற்கு யாரை ஏவியிருக்கிறீர்கள்?"

"எதையும் கேட்காதே. என் திட்டங்களை முறியடிக்க மதுரையில் யாருமில்லை."

"அரசகுமாரி?"

இதைக் கேட்டதும் சிறிது சிந்தித்தான் சிவப்புக்கவச வீரன். "அவசியமானால் அவளும் மறைவாள்" என்று அவன் சிறிது கடுமையுடன் கூறினான்.

"போன தடவையும் இப்படித்தான் சொன்னீர்கள். அவள் திரும்ப வந்துவிட்டாள்." பணிமகள் வெறுப்புடன் பேசினாள்.

"அந்த மடையன் சரித்திர ஆசிரியன் குறுக்கிட் டான். இனி குறுக்கிட அவனில்லை. ஆகவே விஷயம் முடிந்து விடும்" என்று கூறிய சிவப்புக்கவச வீரன் வெளியேறினான், அந்த அறையிலிருந்து கீழே ஓடிய படிகள் மூலம்.

நிமிடங்கள் நகர்ந்தன. பணிமகள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். பஞ்சணை அருகில் வந்து மன்னவனைப் பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றாள். பிறகு மதுக் குவளையை எடுத்து மன்னன் வாயில் புகட்டப் போனாள்.

அப்பொழுது அந்த அறையின் மூலையிலிருந்து "இப்பொழுது மன்னருக்குத் தாகமில்லை" என்று எழுந்தது ஒரு குரல்.

திரும்பிய பணிமகள் வெலவெலத்தாள். அறையின் மூலையில் இளம்பரிதியும், அரசமகளும் நின்றிருந்தார் கள். இளம்பரிதி மட்டும் பஞ்சணையை நோக்கி வந்தான். பணிமகளின் கையிலிருந்த மதுக்குவளையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, "தாகம் மன்னருக்கு இல்லை" என்றான்.

"வேறு யாருக்கு?"- பணிமகள் குரல் நடுங்கியது.

"உனக்கு" என்ற இளம்பரிதி, "உன் தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்" என்று மதுக்குவளையை அவள் உதடுகளில் வைத்தான். "உம்! திற வாயை" என்று அதட்டவும் செய்தான்.

16. தரையில் கிடந்த தாமரை

பணிமகள் அரசருக்குப் புகட்டப்போன மதுவை அவளையே குடிக்கும்படி இளம்பரிதி அதட்டவே, மெள்ளப் பின்னடையப் பார்த்த பணிமகளின் இரு கைகளையும் தனது இடது கையால் இறுகப் பிடித்துக் கொண்ட பாண்டியர் படைத்தலைவன், "அல்லி! இப்படி வா. இந்த மதுவை இவளுக்குப் புகட்டிவிடு" என்று அழைத்துத் தனது வலது கையிலிருந்த மதுக் குவளையை அரச மகளிடம் கொடுத்தான்.

அல்லி அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு சிறிது தயங்கினாள். "அல்லி! நான் சொல்வது உன் காதில் விழவில்லையா?" என்று அவளையும் கடிந்து கொண்டான் இளம்பரிதி.

அரசகுமாரியின் கை லேசாக நடுங்கியது. கொல்லும் விஷத்தை அந்த இளம்பெண்ணுக்குக் கொடுக்க அவள் மனம் இணங்கவில்லை. "இது அவசியந்தானா?" என்று கேட்டாள் அல்லி, லேசாக நடுங்கிய குரலில்.

இளம்பரிதியின் வீரமுகத்தில் கடுமை மண்டிக் கிடந்தது. "மன்னருக்கு அவசியமானால் இவளுக்கும்

அவசியந்தான்" என்று கூறினான், கருணை சிறிதுமற்ற குரலில்.

"இது இவளைக் கொன்றுவிடுமா?" என்று அல்லி மீண்டும் கேட்டாள். பரிதாபமான பார்வையைப் படைத்தலைவன் மீது வீசவும் செய்தாள்.

சாதாரண சமயமாயிருந்தால் படைத்தலைவனைப் பணியவைக்க அந்த ஒரு பார்வை போதும். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் அவன் முகம் கல்லாயிருந்தது. "கொல்லுமோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மன்னருக்கு உண்டாவது இவளுக்கும் கிடைக்கும்" என்று வறண்ட குரலில் பதில் சொன்னான் படைத் தலைவன். "உன்னால் முடியாவிட்டால் என்னிடம் கொடு, நானே இவளுக்கு இந்த விஷத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்று மீண்டும் வலியுறுத்திய இளம்பரிதி தனது வலது கையை நீட்டினான், அரசகுமாரியை நோக்கி.

"ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம்!" என்று குளறினாள் பணிமகள்.

"விஷப்பாம்பே! உன்னைக் கொல்வது புண்ணியம். இந்த நாட்டுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமை" என்ற இளம்பரிதி, அரசமகள் கையிலிருந்து மதுக்குப்பியை வாங்கிக்கொண்டான்.

பணிமகளின் கால்கள் தளர்ந்தன. முகத்தில் பெரும் பீதி தெரிந்தது. சரேலென இளம்பரிதியின் காலில் விழுந்தாள். "மன்னித்துவிடுங்கள். நான் இந்த நாட்டை

விட்டே ஓடிவிடுகிறேன்" என்றாள், படைத்தலைவன் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு.

"இந்தச் சதியின் விவரங்கள் பூராவையும் சொல். நீ மன்னிப்புக்குத் தகுந்தவள்தானா என்று பார்க்கிறேன்" என்றான் இளம்பரிதி.

"நான் மூச்சு விட்டால் அவர் என்னைக் கொன்று விடுவார்" என்றாள் பணிப்பெண்.

"யார் அவன்?"

"ஐயோ...! கேட்காதீர்கள்."

"ஏன்?"

"அவர் எங்கும் இருப்பார். இப்பொழுதுகூட பக்கத்தில் எங்காவது இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

இளம்பரிதி சிறிது சிந்தித்தான். "எழுந்திரு" என்று உத்தரவிட்டான்.

பணிமகள் எழுந்திருந்தாள். "சில நாள்களாகவே இந்தச் சிவப்புக் கவசவீரன் பல இடங்களில் தலை காட்டியிருக்கிறான். அவன் முகத்தை யாரும் பார்த்ததில்லை. ஆகவே அவன் யாரென்பதைச் சொல். உனக்கு உலகத்தின் இணையிலாப் பரிசைக் கொடுக்கிறேன்" என்று பணிமகளை நோக்கிச் சொன்னான் இளம்பரிதி.

"பரிசா! எந்தப் பரிசும் இந்த இரகசியத்துக்கு ஈடாகாது" - பணிமகள் நடுக்கத்துடன் கூறினாள்.

"உயிர்கூடவா?"

"உயிரா!"

"ஆம். நீ அரசர் உயிரை எடுக்க முயன்றாய். நான் உன் உயிரை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்."

"அவர் யாரென்பதைச் சொல்லமாட்டேன். என் உயிர் போனாலும் சரி."

"இந்த திடம் உனக்கு முன்னமே இருந்திருந்தால் இத்தனை நேரம் வீணாயிருக்காது. சரி, விஷத்தைக் குடி" என்று மீண்டும் மதுக்குவளையை எடுத்துக் கொண்டான் கையில்.

மிரண்டு விழித்தாள் பணிமகள். பிறகு அரசகுமாரியின் காலில் விழுந்து, "அம்மணி! காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள்" என்று கதறினாள்.

இளம்பரிதி சிறிது யோசித்தான். "அல்லி! இவளைக் காவலரிடம் ஒப்படைத்துவிடு. நீதி முறைப்படி நாளை இவளை விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீதிக்கூடத்தில் இவள் குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கப்பட்டால் மக்கள் இவளை என்ன செய்வார்களென்று சொல்ல முடியாது. அநேகமாக இவளைச் சுண்ணாம்புக் காளவாயில் போடுவார்கள். இவள் அழகிய உடலில் சுண்ணாம்புக் கொப்புளங்கள் ஏற்படும். பிறகு வழவழத்த சதைகள் பிய்ந்துபோகும். சதையில்லாத இடங்களில் கொப்புளிக்கும் சுண்ணாம்பு சுடச்சுடப் பாயும்போது நினைக்க எனக்கே அச்சமாயிருக்கிறது" என்று மக்கள் வழங்கக் கூடிய கொடுமையை விளக்கினான்.

பணிப்பெண்ணின் திகில் லட்சம் மடங்கு அதிகமாயிற்று. கடைசியில் அவள் தன்து வலதுகையை

நீட்டினாள் படைத்தலைவனை நோக்கி. இளம்பரிதி மதுக்குப்பியை அவளிடம் கொடுத்தான். அவள் மதுக் குப்பியை வாயிடம் கொண்டுபோனாள். அந்தச் சமயத்தில்தான், "வேண்டாம் குடிக்காதே" என்ற குரல் எழுந்தது, அந்த அறையின் மூலையிலிருந்து.

மூவரும் அதிர்ச்சியுற்று அறை மூலையை நோக்கினார்கள். அரசகுமாரியும் இளம்பரிதியும் சற்று முன்பு நின்றிருந்த அதே மூலையில் வாஸப் நின்றிருந்தான். அவன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பிக் கிடந்தது. மெள்ள அந்த மூவரையும் நோக்கி நடந்து வந்த வாஸப் "இவள் போகட்டும்" என்றான்.

"இந்தக் கொலைகாரியா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் இளம்பரிதி.

"அவள் கொலைகாரியல்ல" என்றான் வாஸப் சர்வ சாதாரணமாக.

"மன்னனுக்கு விஷத்தைப் புகட்ட முயன்றாள்."

"இல்லை."

"எப்படிச் சொல்கிறீர்? நாங்கள் இருவரும் நேரில் பார்த்தோம்."

வாஸப் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மதுக் குப்பியை பணிமகள் கையிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டான். அதிலிருந்த மதுவை வேகமாகத் தானே பருகினான். "அப்பா! என்ன இனிமையான மது" என்று சிலாகிக்கவும் செய்தான்.

மதுவிலிருந்த விஷம் வாஸப்பை ஏதுமே செய்யாதது மட்டுமல்ல; நல்ல ஆரோக்கியத்தையும் அளித்ததை அவன் காட்டிய குதூகலமே நிரூபித்தது. அவன் மதுவை அருந்த ஆரம்பித்ததுமே நடுங்கிய பணிமகள் வாஸப்பை அது ஏதும் செய்யாததைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். சிவப்புக்கவச வீரன் திட்டம் எங்கோ நழுவிவிட்டதைப் புரிந்துகொண்டாள். அடுத்து என்ன நடக்குமென்று புரியாததால் குழம்பி நின்றாள்.

வாஸப் அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! நீ போகலாம்!" என்று விடை கொடுத்தான். இருப்பினும் அவள் நகரவில்லை. இளம்பரிதியை நோக்கினாள். பணிப்பெண்ணின் குழப்பத்தைவிட அதிகக் குழப்பத்தை அடைந்திருந்த இளம்பரிதி அவள் போகலாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

அவள் அறையை விட்டு வெளியேற முயன்றாள். அவளை அறைக்கு வெளியில் கொண்டுபோய் விட்ட வாஸப், "பெண்ணே! ஒரு சந்தேகம்" என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

"என்ன ஆசிரியரே?" என்று கேட்டாள் பணிப்பெண்.

"அவன் எப்படியும் உன்னைச் சந்திப்பான் இன்று இரவு."

"ஆம்."

"நீ விஷம் கொடுத்ததாகச் சொல்லிவிடு."

"வேறு வழியில்லை."

"ஆம். ஆனால் இன்னொன்றும் சொல்ல முடியுமா?"

"என்ன?"

"இந்தச் சீட்டு அரசர் தலையணைக்கருகில் கசங்கிக் கிடந்ததாகக் கூறி இதையும் கொடுத்துவிடு."

பணிப்பெண் அந்தச் சீட்டை வாங்கிப் பார்த்தாள். அவள் உடல் நடுங்கியது. அவர் யாரென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று வினவினாள் நடுக்கத்துடன்.

"நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஊகந்தான்" என்றான் சரித்திர ஆசிரியன்.

அவள் திரும்பவும் சீட்டைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். 'ராஜயோகம் உனக்கில்லை' என்ற இரு சொற்கள் சீட்டில் எழுதப்பட்டிருந்தன.

சீட்டைப் பிடித்த கைகள் வெலவெலத்தன. அதைப் பார்த்த கண்கள் அச்சத்தையும் ஒருங்கே அடைந்தன. அவள் பேசும் சக்தியையும் இழந்தாள். பிறகு மெல்ல அடி எடுத்து வைத்தாள். ஆனால் கால்கள் நடக்க மறுத்தன.

அவள் நிலையைக் கவனிக்கவே செய்தான் வாஸப். "பெண்ணே! சிறிதும் கவலைப்படாதே. அவனிடம் சீட்டைக் கொடுத்ததும் ஓடாதே. இந்தச் சீட்டிலிருக்கும் கையெழுத்தை நீ எங்கோ பார்த்திருப்பதாகச் சொல். அவன் வற்புறுத்திக் கேட்டால் அரசகுமாரியின் கையெழுத்து என்று சொல். அவன் உன்னை மேலும் என்ன செய்யச் சொல்கிறான் என்பதை என்னிடம் வந்து சொல்" என்றான் வாஸப்.

"உங்களிடமா?"

"எப்படி உங்களைச் சந்திப்பது?"

"நான் தங்கியுள்ள சத்திரம் தெரியுமா உனக்கு?"

"தெரியும்."

"அதன் பின்னால் தோப்பு இருக்கிறது."

"ஆம்."

"அதன் முகப்பில் நாளை இரவு முதல் ஜாமத்தின் முடிவில் என்னைச் சந்தி. நான் காத்திருக்கிறேன்."

'சரி' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டி விட்டுச் சென்றாள் பணிமகள்.

அறைக்குள் திரும்பிய வாஸப், "இளம்பரிதி! நீ வெளிக் கதவை மட்டும் தாளிட்டது போதாது. சிவப்புக் கவச வீரன் வந்த அந்தப் பக்கத்துக் கதவையும் தாளிட்டிருக்க வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு, "நாளை இரவு என் இருப்பிடம் வா" என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தான் அறையை விட்டு.

வாஸப் போனபின்பு அறையின் பக்கத்துக் கதவையும் தாழிட்டு வந்த இளம்பரிதி தரையில் உட்கார்ந்தான், சிந்தனை வசப்பட்டு. அரசகுமாரி அவன் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து, "உங்களுக்கு ஏதாவது புரிகிறதா?" என்று கேட்டாள்.

"புரியவில்லை" என்றான் இளம்பரிதி.

"எல்லாம் மர்மமாக இருக்கிறது" என்றாள் அரசமகள்.

"மர்மத்தை உடைக்கிறேன் நாளை" என்ற இளம்பரிதி அரசமகளை நோக்கினான்.

அல்லியின் முகத்தில் சிறிது குழப்பமிருந்தாலும் கண்கள் பளிச்சிட்டன. அந்தக் கண்களில் சற்று முன்பு உடைந்து போன காமம் மீண்டும் துளிர்த்தது. "நாளை மர்மத்தை உடைக்கப் போகிறீர்கள். இன்று என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று வினவினாள் அவள் மெதுவாக.

இளம்பரிதியின் கைகள் அவளை இழுத்தன தம்மை நோக்கி. அவளை அணைத்தவண்ணம் தரையில் விழுந்தான். "இன்றும் மர்மத்தை உடைக்க என்னால் முடியும்" என்றான். தரையில் கிடந்த தாமரைக்கு அவன் வண்டானான். தாமரை இதழ்கள் திறந்தன மெள்ள மெள்ள.

17. சொப்பன வாழ்வு

அணைத்தவண்ணம் தன்னைத் தரையில் கிடத்தித் தன்னுடன் இளம்பரிதியும் விழுந்து விட்டதாலும், இளம்பரிதியின் முழு உடலும் பக்கவாட்டில் தன்மீது பதிந்து விட்டதாலும், மர்மத்தை இன்று உடைத்து விடுகிறேன் என்று அவன் செய்த சபதத்தாலும், சபதத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் அவன் தன்னை இழுத்துக் கொண்டதாலும் அறவே நிலைகுலைந்து போன அரசமகள் பெருமூச்சு விட்டாள். அது ஆனந்தத்தின் பெருமூச்சா, அச்சத்தின் பெருமூச்சா, இரண்டும் கலந்த எதிர்பார்ப்பினால் - உணர்ச்சிப் பெருக்கால் ஏற்பட்ட பெருமூச்சா என்பது அவளுக்கே புரியவில்லை. அவன் கைகள் தன்மீது அலையத் தொடங்கிய சமயத்தில் அவள் அச்சத்தின் வசப்பட் டாள். அவனிடம் அனைத்தையும் எதிர்பார்த்த அரச மகள், எதிர்பார்த்தவை கிடைக்க முற்பட்டபோது அச்சத்தின் வசமே பட்டாள். தாமரை இதழ்கள் போன்ற மிருதுவான அவள் அதரங்கள் திறந்தன - முதலில் மெதுவாக, பிறகு பெரிதாக. அதனால் உள்ளே தெரிந்த இரண்டு முத்துக்கள் பளபளத்ததால் அவற்றின் அழகை கவனித்த இளம்பரிதி அரசமகளைச் சிறிது தன்னிட மிருந்து அகற்றி லேசாகத் தானும் புரண்டு தனது கை

விரலொன்றால் அதரங்களை மேலும் சிறிது விரித்துத் தடவினான். பிறகு தன் வலிய உதடுகளால் அவற்றை மறைத்தான். மறைக்கப்பட்ட இதழ்கள், மறைக்கப்பட்ட காரணத்தாலேயே துணிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவை துணிவுடன் இழைந்தன அந்த வாலிபனின் உதடுகளுடன். அவன் ஆண்மையும் உதடுகளின் வலிமையும் எத்தனைதானிருக்கும் என்பதை அறிய முத்துப் பற்கள் இரண்டு அவற்றை லேசாகக் கடிக்கவும் செய்தன.

இந்த அழைப்புக்குப் பிறகு இளம்பரிதியின் சுய கட்டுப்பாடு அறவே குலைந்து போகவே அவன் உதடுகள் அவள் அதரங்களை நன்றாகச் சுவைத்து நீங்கி வலக் கன்னத்தை குழைத்து விடுவன போல் அதில் இழைந்தன. பிறகு கண்ணை நோக்கி நகர்ந்தன. அல்லியின் உடலெங்கும் பரந்து கிடந்த தாமரை இதழ்களில் கண்கள் மீண்டும் சிறிது வலுப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவள் செந்தாமரை விழிகள் மூடிக் கொண்டன. மூடிய விழிகள் மீது மாறிமாறிப் பதிந்தன, இளம்பரிதியின் உதடுகள். பிறகு கழுத்தில் புதைந்தன. கழுத்தில் இருந்த நிலையில், "அல்லி!" என்று மெதுவாக அழைத்தான் இளம்பரிதி.

"உம்" என்று மட்டும் சொன்னாள் அல்லி உணர்ச்சி மிகுதியால்.

"அல்லியில் தாமரை முளைக்குமா?" என்று கேட்ட இளம்பரிதியின் இதழ்கள் கழுத்தை விட்டுக் கீழே நகர்ந்து மார்பின் நடுவில் பதிந்தன.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லும் நிலையில் அவள் இல்லாததால் பெருமூச்சு மட்டும் விட்டாள். அதன் விளைவாக மார்பின் நடுமத்தியிலிருந்த அவனது உதடுகளை அணைத்திருந்த கன்னங்களைப் புடைத்த இரண்டு தாமரைகள் தடவியதால் அவன் எண்ணங்கள் விபரீத நிலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தன. அவள் இடையை அணைத்திருந்த கைகள் கீழே இறங்கத் தொடங்கின மெதுவாக. மெல்லிய மலர்க் குன்றுகளைத் தடவும் தென்றல்போல் அவன் கைகள் பின்புற எழுச்சிகளில் அலைந்தன. உதடுகள் மார்பின் நடுமத்தியை விட்டு லேசாக ஒருபுறம் திரும்பி திண்ணிய சதையொன்றில் அழுந்தி அதன் கடினத்தை ஆராயத் தொடங்கின.

இளம்பரிதியின் இந்தப் பரீட்சைகளின் விளைவாக அரசகுமாரி சுயநிலையை அறவே மறந்தாள். அவன் வேகத்திற்குப் பதில்வேகம் அவளில் உள்ளூர எழுந்து கொண்டிருந்தது. அவன் உதடுகள் பதிந்த மார்பகத்தின் திண்மை மேலும் திரும்பி அவன் உதடுகளின் வலுவை ஆராயத் தொடங்கியது. அவள் இடக்கை கீழே அதுவரை நீண்டு கிடந்த கால்களின் மேல்புறம் அவன் கால்களுடன் இணைந்தன. அவளுக்கு இணையற்ற துணிவை இன்பத்தின் எதிர்பார்ப்பு அளித்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவரையொருவர் மீற முயன்ற முயற்சியில், வெற்றி எது தோல்வி எது என்று நிர்ணயிக்க முடியாத வெறியில், அறிவு, இடம், பொருள், ஏவல்களை மறந்துவிட்ட நிலையில், இருவரும் பிணைந்து கிடந்தபோது இளம்பரிதியின் முரட்டுத் தனத்துக்கு தனது முரட்டுத்தனம் சிறிதும் குறைவல்ல

என்பதை அரசமகள் அல்லியும் காட்டினாள். அரசமகள் தனது படைத்தலைவனை ஆட்டிப் படைப்பது சகஜந்தானே என்று எண்ணினாள். இந்த எண்ணத்தின் விளைவாக லேசாக அவள் கரங்கள் இளம்பரிதியைத் தன்னிடமிருந்து அகற்றின. அவள் உடல் லேசாக அவனை அழுத்தியது. எழுந்த தலை அவன் விசால மான மார்பில் புதைந்தது. இப்படி அவள் திரும்பியதால் அவள் கால் பகுதியில் நசுக்குண்ட அவனது வலது கை தப்ப அவளுடைய லாவண்யங்களைத் தேடியது. ஒருமுறை கரையேறியது, அலைந்தது.

அவன் சிறிது பின் வாங்கினான் - அவள் கைக்கு விடுதலை அளிக்க. தகுதியற்றவருக்குக் கிடைக்கும் விடுதலை போலக் கையின் அடாவடி அதிகமாயிற்று. அத்துமீறிய இடங்களில் சஞ்சரிக்கலாயிற்று. வாழைத் தண்டுகள்தான் என்ன வழவழப்பு என்று நினைத்தான் இளம்பரிதி. 'ஆனால் வாழைத்தண்டில் ஜில்லிப்பு இருக்க வேண்டுமே, இவை ஏன் இத்தனை உஷ்ணமா யிருக்கின்றன?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். ஏற்கெனவே தள்ளிய சேலையை மேலும் தள்ளினான். கை, வழவழத்த அவள் சதையை அழுத்திப் பிடித்தது.

அதனால் அவள் தொடை சிறிது வலிக்கவே செய்தது. அந்த வலியிலும் இன்பமிருப்பதை அனுபவித் தாள் அல்லி. மற்ற இடங்களை ஏன் விட்டுவிட்டார் என்று உள்ளூர வினவிக் கொண்டாள். 'மற்ற இடங்கள் என்றால் எவை? அதுவா, இதுவா?' என்று மேலும் கேட்டு தன் அழகு உறுப்புகளை நினைவு கூர்ந்தாள்.

வெட்கத்தைவிட்ட நிலையில் ஏதேதோ எண்ணினாள். 'வெட்கங்கெட்டவர் ஏன் காலம் கடத்துகிறார்' என்று அவனை நொந்தும் கொண்டாள்.

அவள் துணிவு அவனுக்கு வரவில்லையாதலால் அவன் கை சிறிது நடுங்கவே செய்தது. மெள்ள அவன் மலர்த் தொடையிலிருந்து நீங்கி மெல்லிடைக்கு வந்தது. பிறகு தாழையில் ஊர்ந்து வரும் சர்ப்பம்போல் மார்பின் வலது எழுச்சிக்கு வந்தது. அங்கு சிறிது தேங்கி இடதுபுறத்துக்கு மாறியது. மலர் கருங்கல் லாகுமா? ஆகியிருப்பதை உணர்ந்த இளம்பரிதி அதன் கடினத்தை அழித்துவிட முயன்றான். கடினம் அதிகப் பட்டது. அவள் மலர் உடல் முழுதுமே கடினப்பட்டுக் கிடந்தது. அந்த ஆண் மகன் கடினத்தில் தனது பூவுடலும் கடன் வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

அதனால் அவன் வேகத்துக்கு இடம் கொடுத்து அவன் மார்பிலிருந்த தனது தலையைத் தூக்கினாள். அவன் கழுத்துக்குக் கொண்டு போனாள். இந்த அசைவினாலும், அவள் அவன்மீது கிடந்ததாலும் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவனது வலது கை ஏதோ பிடிப்புக்காக அலைந்ததாலும் சுதந்திரமான இடது கை அவள் இடையிலும் மேடுகளிலும் திரிந்த தாலும் இருவர் உணர்ச்சிகளும் பற்றிக் கொண்டன.

பற்றிய நிலையில் முடிவு ஏற்பட்டிருக்கலாம் - முடி வுக்கு இருவரும் முனைந்திருந்தால். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் மன்னன் முனகினான் பெரிதாக. "யாரங்கே?" என்று சத்தமும் கொடுத்தான். அந்த ஒரு

சொல் இருவர் உணர்ச்சிகளையும் உடைத்தெறிந்ததால் இருவரும் சட்டென்று பிரிந்தனர். அரசமகள் அவன் காதுக்கருகில் வந்து, "நீங்கள் போங்கள் முதலில்" என்றாள் மெதுவாக.

"நீதான் போயேன்" என்றான் இளம்பரிதி.

"என் ஆடை... சரியாயில்லை." அரசமகள் அவனைக் கடுமையும் இன்பமும் நிறைந்த பார்வையால் பார்த்தாள்.

"நான் மட்டும்."

"உங்களுக்குப் பரவாயில்லை."

"ஏன்?"

"நீங்கள் புருஷர்..."

"அதனால் என்ன பிரயோசனம்."

"சரி, சரி போங்கள்."

"நீ போ. நீ அவர் மகள்."

"என்னால் போக முடியாது."

"ஏன்?"

"என் ஆடையைக் கலைத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டீர்கள். திருப்பிக் கட்ட நேரம் பிடிக்கும்."

"பிடிக்கட்டுமே."

நேரம் கொடுக்க மன்னனுக்கு இஷ்டமில்லாததால் அவன் மீண்டும் முனகினான். "யாரங்கே?" என்று. இம்முறை முனகலில் சக்தி அதிகமாயிருந்தது மன்னனுக்கு. உடலில் சக்தி ஏறி இருப்பதை இருவருமே

புரிந்து கொண்டார்கள். அதனால் மெல்ல பஞ்சணை அடியிலிருந்து நகர்ந்து எழுந்து மஞ்சத்தின் மேல்புறத்தை நோக்கி தலையை நீட்டிய இளம்பரிதி, "மன்னவா! அழைத்தீர்களா?" என்று கேட்டான்.

மன்னன் மெதுவாகத் திரும்பி கட்டில் முகப்பில் தெரிந்த தலையை நோக்கினான். "எனக்கு இன்னும் சுயபுத்தி வரவில்லை. உம், உம்" என்று இழுத்தான்.

"மன்னவா!" என்று அழைத்தான் இளம்பரிதி.

"தலை மட்டும் தெரிகிறது. இன்னும் சுயபுத்தி வரவில்லை" என்ற மன்னவன் கண்களை மூடினான்.

அந்தச் சமயத்தை பயன்படுத்திக் கொண்ட இளம்பரிதி எழுந்து கட்டிலின் பக்கத்தில் நின்று, "மன்னவா!" என்று குரல் கொடுத்தான், மன்னவனை நோக்கிக் குனிந்து.

அந்தச் சமயத்தில் அல்லியும் மறுபுறம் எழுந் திருக்கவே ஒருக்களித்த மன்னன் கண்விழித்து, இங்கும் ஒரு தலை தெரிகிறது. உம்... அப்பா" என்றான்.

அல்லி மீண்டும் மறைந்தாள். பஞ்சணைக்கு அடியில் தலை மறைந்ததைப் பார்த்த மன்னன், "தலை மறைகிறது. நான் சொப்பனம் காண்கிறேன். வேறு உலகத்தில் இருக்கிறேன்" என்று முனகினான்.

மன்னனை மெதுவாகத் தனது பக்கம் புரட்டி, "மன்னவா! நீங்கள் காண்பது கனவல்ல. தங்கள் படைத்தலைவன் இளம்பரிதி காவலிருக்கிறேன்" என்று கூறி பக்கத்திலிருந்த மதுக்குப்பியை எடுத்து அரசன்

உதடுகளில் பொருத்தினான். மன்னன் வேகமாக மதுவைக் குடித்துவிட்டு இளம்பரிதியை நோக்கினான். அதே சமயத்தில் கீழேயிருந்த அல்லியைக் காலால் உதைக்க, அவள் மறுபக்கம் எழுந்திருந்து அடிமேலடி வைத்து அறையின் கோடிக்குச் சென்று அங்கிருந்த சீலைக்குப் பின்புறம் மறைந்தாள்.

இளம்பரிதி ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டான். அரசன் இதழ்களில் இளநகை விரிந்தது. இளம்பரிதியை நோக்கி ஒரு கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

18. காட்டில் ஒரு சம்பவம்

மன்னன் கண்ணைச் சிமிட்டியதைக் கண்டதும் மன்னனுக்கு சுரணை வந்து நீண்ட நேரமாகி விட்டிருக்க வேண்டுமென்பதைப் புரிந்துகொண்ட பாண்டியர் படைத்தலைவன், தனக்கும் அரசகுமாரிக்கும் நிகழ்ந்த சரசத்தில் எத்தனை தூரம் மன்னன் அறிந்திருப்பான் என்பதை எண்ணிப் பார்த்ததால் பெரும் சங்கடத்துக் குள்ளானான். அதனால் பஞ்சணைப் பக்கத்தில் நின்ற வண்ணமே சிறிது அசைந்து, "தாங்கள் துரிதமாகக் குணமடைந்திருப்பது மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது" என்று கூறினான் - சங்கடம் குரலிலும் ஒலிக்க.

இம்முறை மன்னன் இன்னொரு கண்ணைச் சிமிட்டி, "இளம்பரிதி! உன் காவலை மெச்சுகிறேன்" என்று முணுமுணுத்தான் லேசாக.

"நன்று மன்னவா!" இளம்பரிதியின் குரலில் சங்கடம் அதிகமாயிற்று.

மன்னன் முகத்தில் சிந்தனை ரேகை ஓடியது. "இளம்பரிதி!" என்று மெதுவாக அழைத்தான்.

இளம்பரிதி மன்னனை நோக்கி நன்றாகக் குனிந்தான். "என்ன மன்னவா?" என்று வினவினான்.

"அல்லி எங்கே?"

"அரசகுமாரி அதோ இருக்கிறார்" என்று அறை மூலையைச் சுட்டிக் காட்டினான் இளம்பரிதி.

மன்னன் மெல்ல தலையை நிமிர்த்தி அறை மூலையில் கண்ணைச் செலுத்தினான். அங்கு அடங்கி ஒடுங்கி நின்றிருந்த அல்லியின் அலங்கோல நிலையை நோக்கி மீண்டும் புன்முறுவல் கொண்டான். அல்லியை அருகில் வரும்படி கையால் சைகையும் செய்தான்.

அல்லி தனது ஆடைகளைத் துரிதமாக சரிப் படுத்திக் கொண்டு மன்னன் பஞ்சணைக்கு அருகில் வந்து, "மன்னவா! உங்களுக்கு நினைவு வந்தது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது" என்றாள்.

அரசன் இருவரையும் மாறி மாறி நோக்கிவிட்டு, "உங்கள் இருவர் பேச்சிலும் எண்ணத்திலும் ஒற்றுமை இருக்கிறது" என்றான் மெதுவாக.

இதைக் கேட்ட இளம்பரிதி சிறிது அதிர்ச்சி அடைந்து, "மன்னவா! நீங்கள் சொல்வது..." என்று இழுத்தான்.

"வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. நான் விழித்ததில், பேசியதில் நீங்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித் தீர்கள்" என்றான் மன்னன்.

"நன்றி மன்னவா!" என்றாள் அல்லி.

மன்னன் முறுவல், முகம் பூராவும் விகசித்தது. "இளம்பரிதி! நீ சொன்ன சொற்களை கிளிப்பிள்ளை போல் சொல்கிறாள் இவள். இவளுக்கு நன்றாகப் பாடம்

சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாய்...'' என்று முணுமுணுத் தான் முறுவலுடன்.

இதைக் கேட்ட இளம்பரிதி, அல்லி இருவருமே பெரும் சங்கடத்துக்குள்ளானார்கள். அதைக் கண்ட ,மன்னன் பேச்சை மேலும் வளர்த்தாமல், "சற்று முன்பு ஒரு தாடி நின்றிருந்தாரே அவர் யார்?'' என்று வினவினான்.

இளம்பரிதிக்கும் அல்லிக்கும் சங்கடம் அதிகமாகி யது. மன்னன் சுரணையடைந்து வெகுநேரம் ஆகிறது என்று புரிந்துகொண்ட இருவரில் இளம்பரிதியே முதலில் சுயநிலை அடைந்தான். "அந்த தாடியை உடையவர் பெரிய சரித்திர ஆசிரியர். அவர்தான் உங்களுக்கு மருத்துவம் செய்து பிழைக்க வைத்திருக் கிறார்'' என்று விளக்கினான்.

"சரித்திர ஆசிரியனுக்கும் மருத்துவத்துக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்க முடியும்?'' என்று வினவினான் மன்னன். பிறகு ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு, "ஏதேதோ சம்பந்தங் கள் திடீரென ஏற்பட்டு விடுகின்றன'' என்ற மன்னன் "இளம்பரிதி! அவரை நான் காலையில் பார்க்க வேண்டும்'' என்றான்.

இளம்பரிதி சிந்தித்தான். "காலையில் பார்க்க முடியாது. இரவில்தான் பார்க்கலாம்'' என்றான்.

"ஏன்?''

"இரவில்தான் வைத்தியம் செய்ய வருகிறார்.''

"பகலில்?''

"யாத்ரிகர்."

"எங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்?"

"பாரசீகத்திலிருந்து..."

"அவராக வந்தாரா?"

"இல்லை. தகியுதீன் வரவழைத்தார்."

இதைக் கேட்டதும் மன்னன் முகத்தில் பெருமிதம் வழிந்தது.

"தகியுதீன் துணை மந்திரி ராஜபக்தி மிகுந்தவர்" என்று வார்த்தை வார்த்தையாக சொற்களை உதிர்த்த மன்னன், "இந்த மருத்துவனை எப்படியும் உடனே அழைத்து வா" என்று கட்டளையும் இட்டார்.

இளம்பரிதி திகைப்படைந்தான். "அவரை இப் பொழுது அணுக முடியாது" என்று குளறினான்.

"ஏன்?" - மன்னன் கேள்வி சர்வ சாதாரணமாக இருந்தது.

"காவலில் இருக்கிறார்!" என்றான் இளம்பரிதி.

"காவலில் இருக்கிறாரா?" - மன்னன் வியப்புடன் கேட்டான்.

"ஆம்."

"என்னைக் காப்பாற்றியதற்காகவா?"

இளம்பரிதி பதில் சொல்லவில்லை. இத்தனை வியாதியில் சுரணை சமீபத்தில் அடைந்த நிலையில் பல விஷயங்களை ஊகிக்கக்கூடிய மன்னனின் கூரிய

அறிவு, இளம்பரிதியைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. மன்னன் மீண்டும் அழைத்தான், "இளம்பரிதி!" என்று.

"மன்னவா!" என்று மீண்டும் குனிந்தான் இளம்பரிதி.

"என்னை இந்தத் தலையணையில் சிறிது தூக்கிப் படுக்க வை" என்று மன்னன் கூறவே, அவன் உடலை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அசைத்து, சற்று சாய்ந் திருக்கும்படி படுக்க வைத்த இளம்பரிதி, மன்னன் பிழைத்து விட்டாரென்பதை சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டான்.

தலையணையில் சிறிது ஏற்றமாக சாய்ந்துகொண்ட மன்னன், "இளம்பரிதி! உடனே சென்று மருத்துவரை அழைத்து வா" என்று கட்டளையிட்டான். மன்னன் குரல் உறுதியாயிருந்தது. ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ராஜ ஆக்ஞை தொனித்தது.

இளம்பரிதி மன்னனுக்குத் தலைவணங்கிக் கிளம்பி னான். போகுமுன், "அரசகுமாரி! மன்னரை ஜாக்கிரதை யாகப் பார்த்துக்கொள்" என்று கூறிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினான். அறைக்கு வெளியே காவல் இருந்த இருவரை எச்சரித்துவிட்டு சுரங்க வழி மூலமாக வாஸப்பின் அறையை அடைந்தான்.

அறையில் பூர்ணமாக இருளடைந்திருந்தது. படுக்கையில் இரவில் யாரும் படுத்ததாகத் தெரிய வில்லை. படுக்கை விரித்த வண்ணம் - விரிப்புகள் போட்ட வண்ணம் - தலையணைகள் வைத்த வண்ண மிருந்தன. அறையின் வெளிக்கதவு திறந்து கிடந்தது.

இவற்றையெல்லாம் நொடிப்பொழுது கண்ணோட்டத்தில் புரிந்துகொண்ட இளம்பரிதி திறந்த கதவின் வழியே சென்றான். வெளிக்கூடத்தில் பயணிகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். காட்டுக்குச் செல்லும் பின்வாயில் லேசாகத் திறந்திருந்தது. அதை முழுதும் திறந்து கொண்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தான் படைத்தலைவன்.

பால்நிலவு எங்கும் காய்ந்து கொண்டிருந்தாலும் காட்டுப் பகுதியில் மட்டும் மரங்களின் அடர்த்தி காரணமாக இருளே சூழ்ந்திருந்தது. அத்தனை இருட்டிலும் மரங்களிடையே ஏதோ சலசலப்பு ஏற்பட்டதைக் கேட்ட இளம்பரிதி காட்டை நோக்கி வெகுவேகமாக ஓடினான்.

காட்டில் நுழைந்ததும் அங்குமிங்கும் பார்த்த இளம்பரிதியின் கண்களுக்கு யாரோ ஒரு மனிதர் எதையோ தோளில் சுமந்துகொண்டு ஓடுவது புலனாகவே, அந்த உருவத்தை நோக்கி ஓடினான்.

ஓடிய அந்த உருவம் சட்டென்று நின்று திரும்பியது. பின்னால் ஒலித்த காலடி ஒலிகளின் விளைவாக மரங்களின் இலைகளுக்கிடையில் நுழைந்த இரு கிரணங்கள் அந்த மனிதனின் முகத்தில் விழவே அவரைத் துரிதமாக அணுகினான் இளம்பரிதி. "எஜமான்! இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான். பிறகு அவர் தோளில் இருந்த சுமையைக் கண்டு, "இது யார்?" என்று இன்னொரு கேள்வியையும் வீசினான்.

"இப்பொழுது பேச அவகாசமில்லை. இங்கு ஏதேனும் சுனை இருக்கிறதா?" என்று வினவினான் யாத்ரிகனான வாஸப்.

"சிறு குளமொன்று அதோ இருக்கிறது" என்று சற்று எட்ட இருந்த ஓரிடத்தை கையால் சுட்டிக் காட்டினான் படைத் தலைவன்.

அதை நோக்கி விரைந்தான் சரித்திர ஆசிரியன். குளத்தங்கரைக்கு வந்ததும் தோள் சுமையைக் கீழே இறக்கித் தரையில் படுக்க வைத்து, "சீக்கிரம் குளத்தில் இருந்து நீரைக் கொண்டு வந்து இவள் முகத்தில் அடி" என்று உத்தரவிட்டான்.

கீழே அவன் கிடத்தியது ஒரு பெண் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட இளம்பரிதி, குளத்திலிருந்து இரு கையாலும் நீரைக் கொணர்ந்து அவள் முகத்தில் அடித்தான். குளத்தின் பகுதியில் மட்டும் மரங்கள் இடம் விட்டு இருந்ததால் பெண்ணின் முகம் இளம்பரிதிக்கு நன்றாகத் தெரியவே, அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். "இவள் பணிப் பெண்ணல்லவா?" என்று வினவினான் வாஸப்பை நோக்கி, வியப்பும் அதிர்ச்சியும் கலந்த குரலில்.

"ஆம்" என்ற வாஸப் அவள் கழுத்தைப் பிடித்து விடுவிடுவென்று அசைத்தார். கண்களின் இரப்பைகளை விரல்களால் விலக்கிப் பார்த்தான். பிறகு அவசரமாக தமது மடியிலிருந்த மருந்தொன்றை எடுத்து அவள் நாவில் தடவினான்.

அவருடைய சிசுருஷைகளைக் கவனித்த இளம் பரிதி "இவள் கழுத்தில் சிவப்பாயிருப்பது..." என்று இழுத்தான்.

"கயிற்றின் குறி..."

"யாரோ இவளைத் தூக்கிலிட முயன்றிருக்கிறார்கள்."

"இல்லை, தூக்கிலிட்டு விட்டார்கள்."

"யாரவன்?"

"ராஜயோகமில்லாதவன்."

"ஏன் தூக்கிலிட்டான்?"

"என் சீட்டைப் படித்ததால்..."

"நீங்கள்தான் இவள் கொலைக்குக் காரணமா?"

"கொலையில்லை. இவள் இன்னும் உயிருடனிருக்கிறாள்" என்ற வாஸப், "இன்று இரு கொலைகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்று உற்சாகத்துடன் கூறினான். அத்துடன், "அதோ பார் இளம்பரிதி! பெண் கண்ணை விழிக்கிறாள்" என்றும் சொன்னான்.

அந்தப் பெண் தனது கண்களை அகல விரித்தாள் மெதுவாக. "நான் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஐயோ, என்னைக் கொல்லாதீர்கள்" என்று கிலியுடன் கூவினாள்.

19. சதி முற்றுகிறது

பணிப்பெண்ணின் பதற்றத்துக்கும் பயத்துக்கும் காரணத்தைப் பாண்டியர் படைத் தலைவனும், பாரசீகப் பயணியும் உடனடியாகப் புரிந்து கொண்டார்கள் என்றாலும், இருவரும் அதைப்பற்றி ஏதும் பேசாமல், அந்தப் பெண்ணின் கிலியை அகற்றுவதில் முனைந்தனர். சரித்திர ஆசிரியன் அவள் கழுத்தை லேசாகத் தடவி, பெண்ணே! பயப்படாதே. நன்றாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்" என்று சொன்னான். படைத் தலைவனும் "பெண்ணே! உன்னைக் கொல்ல முயன்றவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள், விழித்துக்கொள்" என்று கூறவே, பணிப்பெண் நன்றாகக் கண்ணை விழித்து தனக்கு எதிரே குனிந்திருந்த இருவர் முகங்களையும் நோக்கினாள். "வைத்தியரே! எதற்காகக் கொலை செய்ய முயன்றீர்?" என்றும் கேட்டாள்.

வாஸப்பின் அனுதாபக் கண்கள் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கின. "பெண்ணே! கொலை செய்ய முயன்றது நானில்லை" என்றும் சொன்னான் ஆசிரியன்.

"உமது ஓலை - அதைப் படித்ததும் அவர் என்னைத் தூக்கிலிடக் கட்டளையிட்டார்" என்றாள் பணிப்பெண்.

"அவன் யார்?" இம்முறை வாஸப்பின் கேள்வியில் கடுமை இருந்தது. "மன்னனையே கொலை செய்ய முயலும் அவனுடன் ஏன் நீ சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று மீண்டுமொரு அஸ்திரத்தையும் வீசினான் சரித்திர ஆசிரியன்.

பெண் மௌனம் சாதித்தாள் சில விநாடிகள். பிறகு மெள்ள எழுந்து உட்கார முயன்றாள். அவளை இளம்பரிதி பிடித்துத் தூக்கி உட்கார வைத்தான். வாஸப் தனது பையிலிருந்து ஒரு குப்பியை எடுத்து, சில துளிகளை அவள் வாயில் விட்டான். அந்தத் துளிகள் அமுதமாயிருக்க வேண்டும். பணிப்பெண் அவற்றைச் சுவைத்தாள். பிறகு நன்றாக எழுந்து உட்கார்ந்தாள். "வெளிநாட்டு மருத்துவரே! அவர் யாரென்பது உமக்குத் தெரியும். அவர் கட்டளையை மீறினால் என்ன ஆகும் என்பதும் உமக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க என்னை ஏன் கேட்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள். அவள் முகத்தில் மீண்டும் கிலி பரவியது. "இப்பொழுது என்னைப் பிழைக்க வைத்துவிட்டீர்கள். ஆனால் என் உயிர் இனி அரைக்காசு பெறாது. நாளைக்குள் எப்படியும் கொல்லப்படுவேன்" என்றாள்.

"நாளை நீ இங்கிருக்க மாட்டாய்" என்றான் வாஸப்.

வாஸப்பின் சொற்கள் இளம்பரிதியையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியதால், "வேறு எங்கு போவாள்?" என்று வினவினான் படைத்தலைவன்.

வாஸப் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. தனது அங்கிப் பையிலிருந்த ஓர் ஓலையை எடுத்துப் பணிப்

பெண்ணிடம் கொடுத்தான். இதைக் கொண்டு போய் காயல் பட்டணத்திலுள்ள குதிரை வியாபாரி ஜமாலுதீனிடம் கொடு. உன்னை யாரும் தொடவும் துணிய மாட்டார்கள்" என்றும் சொன்னான்.

பணிப்பெண் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் மெதுவாக எழுந்தாள். வாஸப்பும், இளம்பரிதியும் கூடவே எழுந்தார்கள். வாஸப் கையைத் தட்டவே அவனது அரபு அடிமைகளில் ஒருவன், தனது ஒட்டகத்துடன் ஓடி வந்தான். "இந்தப் பெண்ணைக் காயலுக்கு அழைத்துப் போ" என்று உத்தரவிட்டான் வாஸப்.

"காயல் எங்கிருக்கிறது?" என்று கேட்டான் அரபு அடிமை.

"இவள் சொல்லுவாள். இவளை உன் உயிரைக் காப்பது போல் பாதுகாத்துச் செல்" என்ற வாஸப், "பெண்ணே! தைரியமாகப் போய் வா" என்று கூறி ஒட்டகத்திற்கு ஏதோ சைகை செய்யவே, அது படுத்துக் கொண்டது. அதன்மீது பணிப்பெண்ணை உட்கார வைத்ததும் அரபு அடிமையும் ஏறினான். வாஸப் காட்டிய சைகைக்கு ஏற்ப ஒட்டகம் பறந்தது இரு சுமைகளுடன்.

அதற்குப் பிறகு ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்ட வாஸப், "இளம்பரிதி! வா போகலாம். இன்று இரண்டு உயிர்கள் பிழைத்திருக்கின்றன" என்றான்.

"இரண்டு உயிர்களா?" படைத்தலைவன் வியப்புடன் வினவினான்.

"மூன்று என்று சொல்ல வேண்டும்" - வாஸப்பின் பதில் சர்வ சாதாரணமாயிருந்தது.

"மூன்றா?"

"ஆம். முதலில் மன்னன் உயிர். சிவப்புக் கவச வீரனின் விஷத்துளிகள் கொண்ட குப்பியை நான் மாற்றியிராவிட்டால், மன்னர் மாண்டிருப்பார். அந்தச் சமயத்தில் நான் எனது அறையிலிருந்திருந்தால் நான் மாண்டிருப்பேன். நான் துரிதமாக இங்கு வந்திரா விட்டால், பணிப்பெண் மாண்டிருப்பாள். மூவரும் மாண் டிருந்தால் இந்த நாட்டின் ராஜயோகம் தலைகீழாகத் திரும்பியிருக்கும்."

வாஸப்பின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட இளம்பரிதி பிரமித்தான். பாண்டிய நாட்டு அரசியலைப் பற்றியும் அரண்மனையில் நடக்கும் அந்தரங்க சூழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் வாஸப் இவ்வளவு தூரம் எப்படியறிந்தான் என்று எண்ணிப் பார்த்த இளம்பரிதிக்கு, விடை ஏதும் கிடைக்காததால், மேற்கொண்டு அவன் உரையாடலில் இறங்கவில்லை. வாஸப்பும் அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் மௌனமாகவே நடந்தான், சத்திரத்தை நோக்கி. இளம்பரிதி அவனைத் தொடர்ந்தான் மௌனமாக. சத்திரத்துப் பின்புற வாசலை அடைந்த தும் சட்டென்று திரும்பிய வாஸப் இளம்பரிதியை நோக்கி, "இளம்பரிதி! இந்த நாட்டு வழக்கம் எப்படி? அரசரைக் காக்கும் அந்தரங்கப் படை ஏதாவது உண்டா?" என்று வினவினான்.

"அப்படி ஏதும் கிடையாது. மெய்காப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்றான் இளம்பரிதி.

"எத்தனை பேர்?"

"பத்துப் பேர்."

"பயனில்லை நூறு பேராவது வேண்டும்."

"எதற்கு?"

"ஒரு இரகசியப் புரட்சி செய்ய..."

இளம்பரிதி வாஸப்பை நோக்கினான். "நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை" என்றான்.

"வெகு சீக்கிரம் புரியும். அடுத்த சில நாள்களில் மன்னரை நாம் தீவிரமாகக் காக்காவிட்டால், முக்கியமாக ஒருவரைச் சிறை செய்யாவிட்டால், மன்னர் பிழைத்திருப்பது கஷ்டம்" என்று கூறிய வாஸப்பின் குரலில் கவலை இருந்தது.

இளம்பரிதி ஏறெடுத்து நோக்கினான் வாஸப்பை. வாஸப்பின் கண்கள் நிலவொளியில் பளபளத்தன. இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டார்கள். இளம்பரிதியின் முகத்தில் வியப்பும் வாஸப்பைப் பற்றிய மதிப்பும் கொண்ட சாயை பெரிதும் விரிந்தது. "வாஸ்! உங்களை அழைத்துவர தகியுதீன் எனக்கு உத்தரவிட்ட போது முதலில் நான் இணங்கவில்லை. ஒரு மருத்துவரை அழைத்துவர படைத் தலைவன் எதற்கு என்று கேட்டேன். அவர் நான்தான் போக வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். காரணம் இப்பொழுது புரிகிறது. நான் சந்தித்தது பெரும் மருத்துவர் மட்டுமல்ல; இணையற்ற ராஜதந்திரியையும் சந்திக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன் என்பதை இப்பொழுது புரிந்து

கொண்டேன்" என்றான், மதிப்பும் மரியாதையும் பெரிதும் துலங்கிய குரலில்.

வாஸப் அதை மறுத்து எதுவும் கூறவில்லை. உபசார வார்த்தைகளில் நம்பிக்கையில்லாத வாஸப் சொன்னான். "நாம் அனைவரும் சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹ் (ஜல்)ஹின் கருவிகள்" என்று. பிறகு சத்திரத்துக்குள் நுழைந்தான். விடியற்காலம் நெருங்க இருந்ததால் கூடத்தில் பயணிகள் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தார்கள். அவர்களை மெல்லத் தாண்டி தனது அறைக்கு வந்ததும் அறைக்கதவைத் தாழிடாமல் மூடிவிட்டு சுரங்க வழியின் மூடியை விலக்கினான். "இளம்பரிதி! நீ போய் வா. எனக்கு உறக்கம் வருகிறது" என்றான் வாஸப்.

இளம்பரிதி சென்றதும் சுரங்க வழியை மூடிவிட்ட வாஸப் மஞ்சத்தில் படுத்தானே தவிர, உறங்கவில்லை. ஆசிரியன் உதடுகளில் லேசாகப் புன்னகை படர்ந்தது. தனது தாடியைப் பிரித்துப் பிரித்து விரல்களால் கோதிவிட்டுக் கொண்டான். "எனது அடுத்த நண்பர் வரும் நேரமாயிற்று" என்று குதூகலத்துடன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, மஞ்சத்தில் ஒருக்களித்த வண்ணம் வாயிற் கதவை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

விநாடிகள் ஓடின, எந்தவித நிகழ்ச்சியுமில்லாமல். பிறகு அறைக் கதவு மெள்ளத் திறக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் எட்டிப் பார்த்தது ஒரு தலை. வாஸப் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு சிறிதும் அசையாமல் படுத்திருந்தான். தலையை நீட்டி அறையைப் பார்த்த உருவம் மெள்ள உள்ளுக்குள் வந்து அறைக் கதவைத்

தாளிட்டுக் கொண்டது. பிறகு மஞ்சத்தை நோக்கி வந்து குனிந்து வாஸப்பின் நித்திரையை சோதித்துவிட்டு இடையிலிருந்த குறுவாளை எடுத்து ஓங்கி வாஸப்பின் மார்புக்காக இறக்கியது. அந்தக் குறுவாள் இறங்கி யிருந்தால் பாரசீக மருத்துவன் அன்றே பர லோகத்துக்குப் போயிருப்பான். ஆனால் இறக்கிய கையை வாஸப்பின் வலது கரம் இறுகப் பிடித்து ஒரு சுழற்று சுழற்றிவிடவே, வந்தவன் இருமுறை சுழன்று விழ இருந்தான். துள்ளியெழுந்த வாஸப் அவனை விழவிடாமல் பிடித்துக் கொண்டான். "இளவரசனே! உனக்கு ராஜயோகம் இல்லையென்று ஓலை எழுதி அனுப்பியும் நீ புரிந்து கொள்ளவும் இல்லை, திருந்தவும் இல்லை. கொலைகாரன் அரசனாக முடியாது. நீ அணிந்திருக்கும் சிவப்புக் கவசம் உலகத்தின் கண் களை மூடலாம். ஆனால் வாஸப்பின் கண்களை மூட முடியாது. முடிந்தால் திருந்தப் பார்" என்று கூறிவிட்டு அறைக் கதவின் தாழையும் திறந்து தலை வணங் னான். சிவப்புக் கவசவீரன் ஒரு விநாடி திகைத்து நின்றான். பிறகு ஏதும் பேசாமல் அறைக்கு வெளியே வேகமாக நடந்தான்.

அடுத்து வாஸப் அறையின் சிறு விளக்கை ஏற்றி தனது மடியிலிருந்த எழுத்தாணியை எடுத்து தன பையிலிருந்த ஓலை நறுக்கொன்றில் ஏதோ எழுதினான் பிறகு விளக்கை அணைத்துவிட்டு சத்திரத்திலிருந் வெளியேறி தனது புரவியைக் கொட்டிலிலிருந் அழைத்துக்கொண்டு மதுரையின் மேற்குக் கோடியி கோட்டைக்குப் புறத்தேயிருந்த மகூதியை நாடி விரை தான். புரவியை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு மகூதிக்கு

நுழைந்த வாஸப்பை தகியுதீன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். வாஸப் பதில் பேசவில்லை. மடியிலிருந்த ஓலையை துணை மந்திரியிடம் கொடுக்க, அதைப் படித்த துணை மந்திரியின் முகத்தில் கவலை பெரிதும் படர்ந்தது. "வீரபாண்டியனுக்கு இதை அனுப்பித்தான் ஆகவேண்டுமா?" என்று வினவினார் தகியுதீன்.

"வேறு வழியில்லை, அனுப்பிவிடுங்கள்" என்ற வாஸப் மேலும் சொன்னான். "இன்றிலிருந்து பத்தாவது நாள் பாண்டிய மன்னர் ஆஸ்தான மண்டபத்துக்கு வருவார்" என்றான் வாஸப்.

"அப்படியானால் சதி முற்றிவிடும். ஆபத்து அதிகப் படுகிறது" என்றார் தகியுதீன்.

வாஸப் அதை ஆமோதிக்கும் வகையில் தலை யசைத்தான்.

20. மன்னனும் மக்களும்

நான்கு மாத காலமாக அடிக்கப்படாதிருந்த அரண் மனையின் ஆலாட்சி மணி அன்று பொழுது விடிந்த சமயத்தில் பலமாக அடித்ததைக் கேட்ட மதுரைப் பொதுமக்கள் ஆங்காங்கு குவியல் குவியலாகத் திரண்டு நிற்கவும் பேசவும் முற்பட்டார்கள். அந்த மணி யோசை மன்னன் புனர்ஜென்ம மெடுத்துவிட்டான் என்பதை அறிவிக்கும் உயிரோசையாகக் கருதிய மக்களின் குதூகலப் பேச்சும் அரண்மனையை நோக்கிக் கூட்டமாகச் சென்ற வேகமும், மதுரையின் அத்தனை நாள் சோகத்தை திடீரெனக் கிழித்தெறிந்தது. அவர்கள் குதூகலத்தில் பங்குகொள்ள இஷ்டப்பட்ட அரண்மனை உப்பரிகைப் பொந்துகளிலிருந்து மாடப்புறாக்களும் வெளியே பறந்து கிலாகிலா சப்தத்தால் தங்கள் மகிழ்ச்சியையும் காட்டின. ஆலாட்சி மணி அடித்து முடிந்ததும் மீனாட்சி கோயிலின் பெருமணியும் ஒலிக்கத் தொடங்கவே, அந்தக் கோபுரங்களை ஆங்காங்கு பார்த்த மக்கள் பிரார்த்தனை சொற்களை முணுமுணுத்தனர். இப்படி மதுரையின் நாலா வீதியிலும் கிளம்பிய மக்களின் பெரும் கூட்ட மொன்று மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனின் அரண் மனையை நோக்கி நகர்ந்தது. அந்தக் கூட்டத்தைச்

சமாளிக்க அரண்மனைப் பிரதான வாசல் முகப்பில் நிறுத்தப்பட்ட புரவி வீரரும், யானை வீரரும் அந்த விலங்கினங்களை மெதுவாக நகர்த்தி மக்களை ஒரு சீருக்குக் கொண்டு வரவும், மாளிகையின் தூரி வாத்தியங்கள் முழங்கவும் நேரம் சரியாயிருந்தது.

பகலவன் நன்றாகவே ஏறியிருந்ததால் அரண்மனைக் கலசங்கள் பளபளத்தன. அரசர் விழாக் காலங்களில் காட்சி கொடுக்க நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த முதல் உப்பரிகையின் முகப்புக் கூடத்தில் இளம்பரிதியினாலும் அரசகுமாரி அல்லியாலும் தாங்கப்பட்ட குலசேகர பாண்டியத் தேவர் மெதுவாக நடந்து வந்து தோன்றினார். அவரைக் கண்ட மக்கள் பெரும் மகிழ்ச்சிக் கூச்சலிட்டார்கள். ஜெயகோஷங்களைக் கிளப்பினார்கள். குலசேகர பாண்டியன் விருதுகளான 'புவனேக வீரன்,' 'கொல்லங் கொண்ட பாண்டியன்' என்ற பெயர்களையும் வீர கோஷங்களாகக் கிளப்பினார்கள்.

மன்னன் பலவீனமான முகத்திலும் மக்களின் உற்சாகமும், கோஷமும் பெரு மகிழ்ச்சியை விளைவித்தன. மன்னன் அவர்களை நோக்கி கைகளை ஆட்டினான், மெதுவாக. உடனே மீண்டும் சங்கங்கள் முழங்கின, அவர் ஏதோ பேசப்போகிறார் என்பதற்கு அறிகுறியாக. அந்த சங்க ஒலிகளை அடுத்து மக்களிடை மௌனம் நிலவியது. குலசேகர பாண்டியன் சற்றுத் திரும்பி, எட்ட நின்றிருந்த தனது தாயாதியும், மதுரைப் பேரரசின் கொங்கு நாட்டுப் பகுதியை தனக்கு இணையான அதிகாரத்துடன், கூட்டு மன்னனாகவும் ராஜப்பிரதிநிதியாகவும் அரசாண்டு கொண்டிருந்தவனு

மான ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனை அருகில் வரும்படி சாடை காட்டினான். அவன் வந்ததும் அவன் காதில் ஏதோ சொல்ல, சுந்தர பாண்டியன் மக்களைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினான்.

மார்க்கோ போலோ எழுதி வைத்துள்ள பாண்டிய நாட்டு ஐந்து மன்னர்களில் ஒருவனும் சுந்தர் பாண்டி என்று மார்க்கோ போலோவால் குறிப்பிடப்பட்டவனும், மிக நிதானஸ்தனும், கொங்கு நாட்டை மட்டுமன்றி குலசேகரன் நோய்வாய்ப்பட்ட நாளிலிருந்து மது யம்பதி முழுவதையுமே ஆண்டு வந்தவனுமான சுந்த பாண்டியன் மக்களை நோக்கி, "பாண்டிய நாட்டு செல்வங்களே! உங்கள் பிரார்த்தனையாலும், பாரசீ மருத்துவர் மருத்துவத்தாலும் குலசேகர பாண்டிய மன்னர் பிழைத்துவிட்டார்..." என்று அறிவித்தா கணீரென்ற குரலில்.'

இதைக் கேட்ட மக்கள் பெரிதும் ஆரவார செய்தனர். 'பாண்டித்தேவர் வாழ்க!' என்று மீண்டு கோஷமிட்டனர். அதை மீண்டும் அடக்கிய சுந்த பாண்டியன், குலசேகரன் ஏதோ சைகை செய்ய அவனை நோக்கித் தலையைச் சாய்த்தான். அவ முணுமுணுத்ததை வாங்கி, மக்களுக்கு அறிவிக் லானான். "குலசேகர பாண்டியத் தேவர் மதுரையி பிற்காலத்தைப் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டா என்று சொல்கிறார். உங்களை ஆளத் தகுந்தவனு பாண்டிய நாட்டுச் சிறப்பை உயர்த்தக்கூடியவனுமா ஒரு அரசனை தனக்குப்பிறகு தருவதாக உறு கூறுகிறார்" என்று தெரிவித்தான்.

மீண்டும் மன்னன் ஏதோ சொல்ல, "அடுத்து தனக்கு அரும்பணி புரிந்தவர்களும், பணிவிடையால் தன் உடலுக்கு வலுக்கொடுத்தவர்களும், தன்னை இரு புறத்திலும் தாங்கி நிற்பவர்களுமான அரசகுமாரி--இளம்பரிதி இருவருக்கும் நன்றி செலுத்துவதாக மன்னர் கூறுகிறார்" என்று சுந்தரபாண்டியன் அறிவித்ததும் மக்கள் கரகோஷம் வானைப் பிளந்தது. கடைசியாக குலசேகர பாண்டியனே மெதுவாகப் பேசினான். அவன் சொன்னது என்னவென்று மக்களுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் அப்துல்லா வாஸப் மன்னருக்குப் பின்னா லிருந்து வெளிவந்தவுடன், மன்னர் இளம்பரிதியை அகலச் சொல்லி, வாஸப்பின் தோளில் தனது கையை ஊன்றிக் கொண்டார். "உங்கள் மன்னனுக்கு உயிர் கொடுத்த மருத்துவரைப் பாருங்கள்" என்ற மன்னரின் சொற்களை சுந்தரபாண்டியன் பெரிதாக அறிவித்ததும் மக்களின் ஆரவாரம் எல்லையை மீறிச் செல்லவே, அவர்கள் எழுச்சியை சிறிது சிரமப்பட்டே புரவி, யானை வீரர்கள் அடக்க வேண்டியதாயிற்று.

அப்பொழுது வாஸப் தனது தாடியைத் தடவினான். பிறகு சொன்னான், "பாண்டிய மக்களே! உங்களை நான் வணங்குகிறேன். மன்னரைக் குணப்படுத்தியது நானல்ல; அவரது உயர்ந்த குணம், இணையிலாததும் அளவிட முடியாததுமான அல்லா(ஜல்)வின் கருணை இரண்டுந்தான் அவரைப் பிழைக்க வைத்தன. இன்னும் பத்து நாள்களில் உங்கள் மன்னர் மதுரை வீதிகளில் பவனி வருவார்" என்று இந்தச் செய்தியை நல்ல உயர்ந்த குரலிலும் உற்சாகத்துடனும் சொன்னான்

வாஸப். மக்கள் வாஸப்பை வாழ்த்திக் கூச்சலிட்டார்கள்
அப்பொழுது கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொன்னான்
மன்னன். அதை அடுத்து உரத்த குரலில் கூவினான்
சுந்தரபாண்டியன். "இன்று பத்தாவது நாள் சப
மண்டபத்தில் தனது அடுத்த வாரிசு யார் என்பதை
மன்னர் அறிவிப்பார்" என்று சுந்தரபாண்டியன்
அறிவித்ததும் மக்களிடையே சிறிது சலசலப்பு
ஏற்பட்டது. சட்டென்று அந்த சலசலப்பு அடங்கியது
உப்பரிகையின் அந்த முகப்புக் கூடத்துக்குக் குலசேக
மன்னனின் மூத்த மகனும் மன்னருக்கு அடுத்தப
அரியணை ஏறவேண்டியவனுமான சுந்தர பாண்டியனு
வந்து சேர்ந்தான். தாயாதி சுந்தரபாண்டியனும் மக
சுந்தரபாண்டியனும் ஒருவரையொருவர் ஒருநிமிட
கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டார்கள்.

இளவரசன் வந்ததும் ஏதும் நடக்காததுபோ
குலசேகரபாண்டியன், வாஸப்பும் அல்லியும் தாங்
திரும்பி உட்புறம் நோக்கி நடந்தான். இளம்பரிதி மட்டு
சற்று எட்ட நின்றிருந்தான். குலசேகரனுக்குப் பதி
மதுரையைத் தற்காலிகமாக ஆண்டுவந்த தளப
சுந்தரபாண்டியன், மக்களை நோக்கிக் கையை உயர்த்
னான். மக்களிடமிருந்து கோஷம் சுமாராகக் கிள
பியது. அதைச் சற்று முகச் சுளிப்புடன் கவனித்த இ
வரசன் பேசினான்: "பாண்டிய மக்களே! மூத்த மக
அரசாள்வது பாண்டிய குல தலைமுறைப் பழக்க
அதை யாரும் மாற்ற முடியாது. மதுரையை தற்கால
மாக ஆண்டு வரும் தாயாதிகளோ அரியணை
விரும்பும் வேறு சாதிகாரர்களோ ஆள முடியாது" என்

கூறி எட்ட நின்ற ராஜப் பிரதிநிதி சுந்தரபாண்டியனையும், இளம்பரிதியையும் நோக்கினான்.

அவன் பேசியதை மக்கள் ரசித்ததாகத் தெரியவில்லை. மக்கள் சிறிது நேரம் நின்றார்கள். பிறகு தலைவணங்கிவிட்டு கலைய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கலைவதை உப்பரிகை முகப்பிலிருந்த மூவருமே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசன் சுந்தரபாண்டியன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. “மதுரை மாக்களே! நான் முடிசூடிய பின்பு உங்களுக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிக்கிறேன்” என்று மெதுவாகச் சொன்னான். அவன் முகத்தில் குரூரம் நிரம்பி நின்றது. தாயாதி சுந்தரபாண்டியன் முகத்திலும் படைத்தலைவன் முகத்திலும் வெறுப்பின் சாயை படர்ந்தது.

அவர்களில் இளம்பரிதியை நோக்கிய சுந்தரபாண்டியன், “படைத்தலைவரே! இந்த அரியணை சதுரங்கப் போரில் நீர் யார் பக்கம்?” என்று வினவினான்.

“தர்மத்தின் பக்கம்” என்று படைத் தலைவன் கூறிவிட்டு நகர்ந்தான உட்புறம் நோக்கி.

மற்ற இரு சுந்தரபாண்டியர்களும் அதற்குமேல் அங்கு நிற்கவில்லை. இருவரும் உட்புறம் சென்றார்கள்.

குலசேகரபாண்டியன் தனது பள்ளியறையில், பஞ்சணையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். பணிப் பெண்கள் பலர் மன்னனைச் சுற்றி நின்றார்கள். வாஸப் கொடுத்த மதுவை அல்லி வாங்கி உதட்டில் பொருத்த

மன்னன் மெதுவாக அதை உறிஞ்சினான். இரண்டாவது குவளையை உறிஞ்ச ஆரம்பித்த சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த இளவரசன் அங்கிருந்த கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு தந்தையிடம் வந்தான். அவனைக் கண்ட குலசேகரன் புன்முறுவல் கொண்டான். "மகனே! இப்படி வா. என் பக்கத்தில் உட்கார்" என்று அழைத்து தனது பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான். பிறகு மதுக்குவளையை அல்லியிடம் இருந்து வாங்கி மகனிடம் கொடுத்து, "மகனே! இதை உன் கையால் கொடு" என்று கூறினான்.

மகன் கொடுக்க அதை அருந்திய குலசேகர பாண்டியன், "மகனே! நீயாக மது கொடுப்பதைவிட வாஸப்பின் மதுவை உன் கையால் கொடுக்கும்போது என்ன மதுரமாயிருக்கிறது தெரியுமா?" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான். அத்துடன் "வாஸப்..." என்று தொடங்கினான். அதை இடைமறித்த இளவரசன், "நம் குலதெய்வம்" என்றான்.

"குலசேகரன் மெல்ல நகைத்தான். "போய்வா, மகனே! நாளை சந்திப்போம்" என்றும் சொன்னான்.

குழம்பிய உள்ளத்துடன் எழுந்தான் சுந்தர பாண்டியன். அனைவரையும் சுற்றி நோக்கிவிட்டு தந்தைக்கு தலைவணங்கி வெளியேறினான், அந்த அறையை விட்டு. வாஸப்பும் தலைவணங்கி வெளியேறினான். வெளியேறியவன் மன்னன் அறையிலிருந்து மூன்றாவதாக இருந்த ஓர் அறையை நாடினான். அறைக்கதவு மூடியிருந்தது. கதவைத் தட்டினான் வாஸப். கதவு திறக்கப்பட்டது. வேகமாக உள்ளே வந்த

வாஸப்பை உஷ்ணத்துடன் நோக்கினான் இளவரசன். "மருத்துவரே! கதவை மூடுங்கள். உங்களுடன் நான் பேச வேண்டியிருக்கிறது" என்றான்.

"இளவரசரே சென்று கதவை மூடுவது நல்லது" என்றான் வாஸப்.

"ஏன்?"

"என் முதுகை இளவரசருக்குக் காட்ட விருப்ப மில்லை."

"ஏன் உங்களை முதுகில் குத்திவிடுவேன் என்று பயமா?"

இதற்கு வாஸப் பதில் சொல்லவில்லை. புன் முறுவல் செய்தான். இளவரசனே கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பினான். "இனி நாம் பேசுவோம்" என்று கூறிவிட்டு ஒரு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தான். "அப்படி உட்காரும்" என்று ஒரு மஞ்சத்தை வாஸப்புக்கும் காட்டினான். வாஸப் அங்கு உட்காரவில்லை. சற்று எட்ட இருந்த பெரிய மரப்பெட்டி மீது உட்கார்ந்தான்.

சுந்தரபாண்டியன் கண்கள் தீயைக் கக்கின.

21. ரேகை சொன்ன கதை

குலசேகர பாண்டியனின் மூத்த மகனான சுந்தர பாண்டியன், மருத்துவனான வாஸப், தான் காட்டிய ஆசனத்தில் உட்காராமல் மரப்பெட்டியின் மீது உட்கார்ந்ததைக் கண்டதும் கண்களில் தீயைக் கக்கி னான். உஷ்ணப் பெருமூச்சும் விட்டான். "மருத்துவரே!" என்று சுடுகுரலில் அழைக்கவும் செய்தான்.

"சொல்லுங்கள், இளவரசரே!" என்றான் வாஸப் மரியாதையுடன்.

"என் உத்தரவை மீறுகிறீர்" என்றான் இளவரசன் சீற்றத்துடன்.

வாஸப் புன்முறுவல் கொண்டான். "அப்படி என்ன உத்தரவை இட்டுவிட்டீர்கள்?" என்று வினவவும் செய்தான், புன்முறுவலின் ஊடே.

இளவரசன் முகத்தில் சட்டென்று சீற்றம் மறைந்து உதடுகளில் புன்முறுவல் தோன்றியது.

"உம்மை அந்த மஞ்சத்தில் உட்காரச் சொன் னேனே!" என்று இளவரசன் இழுத்தான்.

"உண்மை" வாஸப் சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னான்

"ஆனால் நீங்கள் உட்கார்ந்தது மரப்பெட்டியின் மீது" இம்முறை இளவரசன் குரலில் சிறிது கடுமை ஏறியிருந்தது.

வாஸப்பின் முகத்தில் ஏளனம் படிந்தது. "இந்த ஏழைக்கு மஞ்சமெதற்கு? மரப்பெட்டி போதாதா?" என்று கேட்டான் மருத்துவன், விஷமம் நிறைந்த குரலில்.

"மஞ்சத்தைவிட மரப்பெட்டி விசேஷமா?" இளவரசன் கேட்டான் தயக்கத்துடன்.

"இளவரசர் சம்பந்தப்பட்டது எல்லாம் விசேஷந் தான்" புன்முறுவலுடன் பதில் சொன்னான் மருத்துவன்.

"நீர் சொல்வது புரியவில்லை."

"புரியாதிருக்கும் வரையில் இருவருக்கும் நல்லது."

"என்ன நல்லதைக் கண்டுவிட்டீர்?"

"சொல்லட்டுமா?"

"சொல்லும், பயமில்லாமல் சொல்லும்."

இதைக் கேட்ட வாஸப் நகைத்தான். "பயத்துக்கும் வாஸப்பிற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை நீங்கள் இத்தனை நாள் உணர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். முதலில் வழியில் என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த பெண்ணைக் கவர வந்தீர். அப்போதும் நான் பயப்படவில்லை. பிறகு உமது ஆட்கள் என்னைத் தூக்கிலிட முயன்றார்கள். அப்போதும் அஞ்சவில்லை. நேற்று என்னைக் கொல்ல முயன்றீர். அப்போதும் அஞ்சினேனா, இளவரசனே! முதலில் நீங்கள் எனக்கு

"ஆனால் நீங்கள் உட்கார்ந்தது மரப்பெட்டியின் மீது" இம்முறை இளவரசன் குரலில் சிறிது கடுமை ஏறியிருந்தது.

வாஸப்பின் முகத்தில் ஏளனம் படிந்தது. "இந்த ஏழைக்கு மஞ்சமெதற்கு? மரப்பெட்டி போதாதா?" என்று கேட்டான் மருத்துவன், விஷமம் நிறைந்த குரலில்.

"மஞ்சத்தைவிட மரப்பெட்டி விசேஷமா?" இளவரசன் கேட்டான் தயக்கத்துடன்.

"இளவரசர் சம்பந்தப்பட்டது எல்லாம் விசேஷந் தான்" புன்முறுவலுடன் பதில் சொன்னான் மருத்துவன்.

"நீர் சொல்வது புரியவில்லை."

"புரியாதிருக்கும் வரையில் இருவருக்கும் நல்லது."

"என்ன நல்லதைக் கண்டுவிட்டீர்?"

"சொல்லட்டுமா?"

"சொல்லும், பயமில்லாமல் சொல்லும்."

இதைக் கேட்ட வாஸப் நகைத்தான். "பயத்துக்கும் வாஸப்பிற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை நீங்கள் இத்தனை நாள் உணர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். முதலில் வழியில் என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த பெண்ணைக் கவர வந்தீர். அப்போதும் நான் பயப்படவில்லை. பிறகு உமது ஆட்கள் என்னைத் தூக்கிலிட முயன்றார்கள். அப்போதும் அஞ்சவில்லை. நேற்று என்னைக் கொல்ல முயன்றீர். அப்போதும் அஞ்சினேனா, இளவரசனே! முதலில் நீங்கள் எனக்கு

யாரென்று தெரியவில்லை பிறகு ஊகித்தேன். ஊகத்தை நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டேன். அதற்கு...'' என்ற வாஸப், சிறிது பேச்சை நிறுத்தினான்.

"அதற்கு? என்ன அதற்கு?'' என்று இளவரசன் பதற்றத்துடன் கேட்டான்; தனது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான்.

வாஸப் சிறிதும் பதற்றப்படவில்லை. இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திருக்கவுமில்லை. அவன் சொற்கள் மிக நிதானமாகவும், அழுத்தமாகவும் வெளி வந்தன. "அதற்கு இந்த மரப்பெட்டியே சாட்சி. இதற்குள் இருப்பதை நான்கு நாள்களுக்கு முன்பு பார்த்தேன். அதனால்தான் நேற்றிரவு சொன்னேன் - உங்கள் சிவப் புக்கவசம் என்னை ஏமாற்றவில்லை என்று.'' வாஸப் பெட்டியின் மீதிருந்து எழுந்திருந்தான். "இளவரசனே! கொலைபாதகன் அரசனாக முடியாது. தந்தையைக் கொலை செய்ய முயன்றவன் அரசனாகத் தகுதி அற்றவன். எங்கள் நாட்டில் இத்தகைய கொலைகள் சகஜம். இங்கு அது பெரும் பாதகம்'' என்று கூறிவிட்டு மரப்பெட்டியை விட்டு எழுந்திருந்தான் வாஸப்.

சுந்தரபாண்டியன் சிலையென நின்றான். "இது இளம்பரிதிக்குத் தெரியுமா?'' என்று வினவினான் அதிர்ச்சியுடன்.

"தெரியாது.''

"அரசகுமாரிக்கு?''

"நீங்கள் அவளைத் தூக்கிச் சென்றதால் ஊகிக்கிறாள்.''

“வேறு யாருக்குத் தெரியும்?”

“யாருக்கும் தெரியாது. அரசகுல அந்தரங்கங்களை பகிரங்கப்படுத்த, இந்த நாட்டுக்கு நான் வரவில்லை. இந்த நாட்டின் சரித்திரத்தை எழுத வந்தேன். வந்த இடத்தில் அரசியல் சிக்கலில் சிக்கிக்கொண்டேன். ஒன்று மட்டும் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். இன்னும் ஒருமுறை அரசருக்கு விஷம் கொடுக்க முயன்றால் உங்கள் விவகாரத்தை அம்பலப்படுத்தத் தயங்க மாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பெட்டியை விட்டு எழுந்து வெளியே நடந்தான் வாஸப்.

வெளியே போக முயன்றவனை சுந்தரபாண்டியன் “வாஸப்” என்று விளித்து நிறுத்தினான்.

கதவின் தாளைப் பாதி திறந்த வாஸப் சட்டென்று நின்று இளவரசனை நோக்கினான். “சொல்லுங்கள்” என்றான் வாஸப் வாளில் கைவைத்த வண்ணம்.

“என் தந்தைக்கு அடுத்தபடி மதுரையில் அரியணை யில் யார் உட்காருவார்கள்?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

“எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எனக்கு ராஜயோகம் இல்லையென்று ஓலை எழுதி அனுப்பினாயே?”

வாஸப் அதுவரை பேச்சில் காட்டிய மரியாதையைக் கைவிட்டு, “உன் குணங்களை உத்தேசித்து ஊகமாகச் சொன்னேன். இப்போதுகூட நீ மாறலாம். வீரனாக வாழ்ந்து தந்தைக்கு உறுதுணையாய் நிற்கலாம். அரசபீடம் ஏறலாம்” என்றான் வாஸப் அரசகுமாரனை நோக்கி.

"உனக்கு சோதிடம் தெரியுமா?" என்று வினவினான் அரசகுமாரன்.

"ரேகை பார்ப்பேன் சுமாராக. அது உங்கள் நாட்டு வித்தைதான்" என்றான் வாஸப்.

"அப்படியானால் இப்படி வாரும். என் கையைப் பாரும்" என்று இளவரசன் நின்றபடி கையை நீட்டினான்.

வாஸப் திரும்பவும் அறைக்குள் சென்றான். இளவரசன் வலது கையைத் தனது இடது கையால் பிடித்துக்கொண்டு ரேகைகள் மீது கண்களை ஓடவிட்டான். "இளவரசனே! மதுரை அரியணையில் நீ உட்காருவாய்; ஆனால் உடனடியாக இல்லை. அந்த ராஜயோகம் பிற்பகுதியில் வருகிறது. அரசகுல இரத்தத்தின் மீது - உனது ஆட்சி இரத்தத்தின் மீது அமைக்கப்படும். உங்கள் நாட்டு விரோதிகளின் உதவி கொண்டு அரசனாவாய்..." என்று சொல்லிக்கொண்டு போன வாஸப் சட்டென்று சொற்களை நிறுத்தினான். இளவரசன் கையையும் பாம்பை உதறுவதுபோல் உதறினான்.

"என்ன மருத்துவரே?" என்று வினவினான் இளவரசன்.

"ஒன்றுமில்லை" என்று கூறிய வாஸப் நிலைத்து நின்ற இடத்தில் நின்றான். பிறகு கேள்விக்கணை களைத் தொடுத்தான். "எதற்காக அரசமகள் அல்லியைப் பாண்டிய நாட்டு வடக்கெல்லைக் காட்டுக்குத் தூக்கி வந்தாய்? அவளைக் கொல்ல ஆட்களை ஏன் ஏவினாய்?" என்று வினவினான் முதலில்.

பதில் திட்டமாக வந்தது. "முதலில் அவள் அரச மகளல்ல. அரசரின் வளர்ப்புப் பெண். அவள் யார் மகள், எங்கிருந்து வந்தாள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அரசர் அவள்மீது உயிரை வைத்திருக்கிறார். அவள் சொன்னதுதான் அரண்மனை யில் உத்தரவாயிற்று. அவளை மணந்தால் அரசர் அந்தரங்கத்தை அறியலாமென்று நினைத்தேன். அவள் மறுத்தாள். இளம்பரிதியிடம் காதல் கொண்டாள். இளம்பரிதி வடதேசம் போனான். சமயம் பார்த்து அவளைக் கடத்தினேன். பலவந்தமாக மணம் செய்து கொள்ள முயன்றேன். அவள் இணங்கவில்லை. அவளைத் தூக்கி உங்கள் நாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட ஆட்களை அனுப்பினேன். அவர்களிடமிருந்து தப்பிவிட் டாள் உங்கள் தலையீட்டால். அதை அறிந்ததும் அவளைத் தூக்கிச் செல்ல முயன்றேன். உங்கள் தடையிருந்தது. போதாக்குறைக்குத் துணை மந்திரியும் வந்து சேர்ந்தார் போதிய பலத்துடன்" என்று விளக்கி னான் இளவரசன்.

இத்தனை பகிரங்கமாக இரகசியங்களைத் தன் னுடன் இளவரசன் ஏன் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டு மென்று எண்ணினான், வாஸப். உண்மை உள்ளே பளிச் சிட்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இளவரசனை நோக்கி மரியாதையுடன் பேச முற்பட்டு, "நன்றி இளவரசே, நீங்கள் சொன்னது என்னிடமிருந்து யாரிடமும் போகாது. என் இதயத்தில் வைத்துப் பூட்டி விடுகிறேன்" என்று சொன்னான். அத்துடன் வெளியே கிளம்ப முற்பட்டான்.

"வாஸப்!" என்றான் இளவரசன்.

"என்ன இளவரசே!"

"நீர் என்னைக் கேட்டீர் பல கேள்விகள்?"

"ஆம்."

"ஒளிக்காமல் பதில் சொன்னேன்."

"ஆம்."

"நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?"

"கேளுங்கள்."

"பணிப்பெண் எங்கே?"

"யார், தூக்கில் ஆடியவளா?"

"ஆம்."

"அவளைத் தப்ப வைத்துவிட்டேன்."

"ஏன்?"

"பெண் கொலை பாவம் - பாண்டிய அரச வம்சத் தைச் சேரக்கூடாது என்பதற்காக."

"அவளை எங்கு அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்?"

"அனுப்பியதாக யார் சொன்னது?"

"உங்கள் ஆட்களில் ஒருவனையும், ஒட்டகங்களில் ஒன்றையும் காணோம். அதிலிருந்து ஊகித்தேன். எனக்கும் மூளையிருக்கிறது, வாஸப்!"

வாஸப் சிந்தித்தான். "சற்று அதிகப்படியாக இருக்கிறது. குறுக்கில் வேலை செய்கிறது. அதுதான் கஷ்டம். நீங்கள் உண்மையைச் சொன்னதால் நானும் சொல்லுகிறேன். அவளை ஜமாலுதீனிடம் அனுப்பிவிட்

டேன். உங்கள் கையிலிருந்து அவள் எட்டப் போய் விட்டாள்" என்று கூறினான், சிறிது சிந்தனைக்குப் பிறகு.

பிறகு புறப்பட சித்தமான வாஸப், "இன்னும் பத்து நாளில் உங்கள் தந்தை பூரண குணமடைவார்; அதற்குள் அவர் அன்பைச் சம்பாதிக்க முயலுங்கள்" என்று கூறினான்.

"அது முடியாது" என்றான் சுந்தரபாண்டியன்.

"ஏன்?"

"நான் அவர் பட்டமகிஷியின் மகன்."

"அதனால்?"

"என்னை வெறுக்கிறார்" என்ற சுந்தரபாண்டியன், "அவருக்கு அவருடைய வைப்பாட்டி மகனிடந்தான் ஆசை."

"அப்படியா?" புரியாததுபோல் நடித்தான் வாஸப்.

"ஆம். ஆனால் அரசர் எண்ணம் பலிக்காது."

"காரணம்?"

"அடுத்த வாரம் என் தம்பி இருக்கமாட்டான்" என்று ஒரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப் போட்டான் சுந்தர பாண்டியன். இதைச் சொல்லி குரூரமாக நகைக்கவும் செய்தான்.

பத்தாவது நாளும் நெருங்கியது. எதிர்பாராத விளைவுகள் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்டன. அன்று முணுமுணுத்தான் வாஸப், "ரேகை பொய் சொல்ல வில்லை" என்று.

22. அடுத்த வாரிசு

வாஸப்பின் மருத்துவத்தில் குலசேகர பாண்டியன்
வெகு துரிதமாகக் குணமடைந்து, பத்தாவது நாள் சப
மண்டபத்துக்கு வந்தான். அன்று மன்னர் சபைக்கு
வருகிறார் என்ற செய்தி முதல் நாளே மதுரை மாநகரில்
பரவிவிட்டதால் நகரம் அன்று முதலே மணக்கோலம்
பூண்டது. மகர தோரணங்களை எங்கும் கட்டினார்கள்
வீதிகளை மதுரைப் பெண்களின் மங்கலச் சித்திரங்கள்
அலங்கரித்ததால் மதுரை அன்னை சித்திரச் சித்தி
யாகக் காட்சியளித்தாள். பத்தாவது நாள் விடியற்கால
யில் வைகை மாநதியில் நீராடிய 'பார்ப்பனச் சிட்டர்கள்
மன்னனின் தேக நிலை வளர்ச்சிக்கும், நீண்
ஆட்சிக்கும் வேதமோதி ஆண்டவனை வழிபட்டார்கள்
மன்னர் அரண்மனையில் பல நாள்களாக ஒலிக்க
திருந்த விடியற்காலை முரசங்கள் அன்று ஒலித்தன
நாதஸ்வரங்கள் மங்கல இசை பாடின. வைகறை
பாசுரங்கள் மக்கள் அனைவராலும் பாடப்பட்டதா
அன்று விடியுமுன்பே மதுரை, இலக்கியமும் இசையு
கலந்த காவியப் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டது

அன்று பழைய நாள்களைப் போல், அரண்மனை
வாத்தியங்கள் நாழிகைக் கணக்குப்படி சப்தித்தா
அந்நகருக்கு மீண்டும் ராஜயோகம் அடிப்பதை மக்க

புரிந்துகொண்டார்கள். மதுரை அரண்மனைப் பணி மக்கள் இன்று பழைய சுறுசுறுப்பைக் காட்டினார்கள். வாஸப்பின் உத்தரவுப்படி, அன்று மன்னருக்கு மங்கல ஸ்நானம் செய்விக்க வாசனை எண்ணெய்க் கிண்ணங் களும் நறுமணப் பொடிகளும் முறையாக வைக்கப் பட்டன. அரசனை மங்கல மனையில் உட்கார வைத்து எண்ணெயை நிதானமாகப் பூசி நீராட்டத்தை மிதமான சுடுநீரில் செய்தார்கள். அன்று மன்னர் நீராடி, வாஸப் கொடுத்த ஒரு மருந்துப் பொடியை உணவில் கலந்து உண்டார். பிறகு மீண்டும் மஞ்சத்தில் படுத்தார். மஞ்சத்துக்கு எதிரே பணிவுடன் கைகட்டி நின்ற முதலமைச்சரிடம், "சபைக்கு வழக்கப்படி வருகிறோம்" என்று அறிவிக்கவே ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முதலமைச்சர் விரைந்தார். அரண்மனை சோதிடர்கள் குறித்த பத்தாவது நாழிகையில் குலசேகர பாண்டியத் தேவர் அரச உடைகளை அணிந்து, யாரும் கைலாகு கொடுக்காமல் இரு வீரர்கள் இருபுறமும் வாள்களை ஏந்திக் காவல் புரிந்துவர, மதுரை சபா மண்டபத்தில் நுழைந்தார். அரியணை மேடைக்குச் செல்லும் வழியில் இருபுறமும் உட்கார்ந்திருந்த மந்திரிப் பிரதானிகளும் வெளிநாட்டுத் தூதர்களும் எழுந்து தலைவணங்கி வரவேற்றனர். அரண்மனை மேலிருந்த தாரைகள் இரண்டு பலமாக சப்தித்தன.

குலசேகர பாண்டியத் தேவர் கம்பீர நடை நடந்து படிகளில் ஏறித் தமது அரியணையில் அமர்ந்து சபையை நோக்கினார். பக்கத்தில் நின்றிருந்த இரு மாதர்கள் கவரி வீசினார்கள். முதன்மந்திரி எழுந்திருந்து வாழ்த்துரை கூறினார். அதை அடுத்து மற்றவர் கூறிய

வாழ்த்துரை மண்டபத்தை அதிரச் செய்தது. அந்த
வாழ்த்துரை ஒலி அடங்கு முன்பாகவே சுந்தர
பாண்டியன் சபைக்குள் நுழைந்து தந்தைக்குத் தலை
தாழ்த்தி வணங்கினான். மன்னர் அவனை அன்புடன்
நோக்கி, "மகனே! இப்படி வா! என் பக்கத்தில் உட்கார்"
என்று பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தைக் காட்டினார்.
சுந்தரபாண்டியன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவ
மாடியது. படிகளில் ஏறித் தந்தையின் பக்கத்திலிருந்த
சிறு ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். அது சதாரணமாகப்
பட்டத்துக்கு வரக்கூடிய இளவரசன் அமரும் ஆசனமாத
லால் அவன் உள்ளத்தில் பெருமகிழ்ச்சி நிலவியதை
அவன் முகம் எடுத்துக்காட்டியது.

ஆனால் அவன் மகிழ்ச்சியை மக்கள் பகிர்ந்து
கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மன்னர் அவனை
அழைத்ததையோ அன்பு காட்டியதையோ மக்களோ,
மண்டபத்திலிருந்த அதிகாரிகளோ, தூதர்களோ ரசித்த
தாகத் தெரியவில்லை. சபா மண்டபத்தின் கோடியில்
நின்றிருந்த பொதுமக்களிடம் விவரம் புரியாத ஒரு
முணுமுணுப்பு மட்டும் உதயமாயிற்று. சுந்தர
பாண்டியன் சபையில் நுழைந்ததுமே ஏற்பட்ட கல
கலப்பு திடீரென அடங்கி முணுமுணுப்புக்கு இடம்
கொடுத்ததை மன்னர் கவனிக்கவே செய்தார். சுந்தர
பாண்டியனும் அதைக் கவனித்ததால் தனது
ஆசனத்தில் சங்கடத்துடன் அசைந்தான். 'நான் அரச
னானதும், இந்த மதுரை மக்களுக்குச் சரியான பாடம்
கற்பிக்கிறேன். இந்தத் திமிர் பிடித்த அதிகாரிகள்
அனைவரையும் நீக்கிவிட்டு எனது நண்பர்களைக்
கொண்டு அவர்கள் பதவிகளை நிரப்புகிறேன்' என்று

உள்ளூர சொல்லிக் கொண்டான். இதனால் அவன் இதழ்களில் ஒரு வஞ்சகப் புன்முறுவல் மட்டும் படர்ந்திருந்தது.

சபை ஒருவாறு அடங்கியதும் முதன்மந்திரி பேச எழுந்தார். "பாண்டி நாட்டு மக்களே! நாமனைவரும் செய்த பாக்கியம் நமது மன்னர் பிணியின் பிடியிலிருந்து மீண்டு பூரண குணமடைந்து விட்டார். அவர் பிணியின் காரணமாக, மதுரையை விழுங்கிவிட பாண்டிய நாட்டு எதிரிகள் கொண்டிருந்த ஆசை நிராசையாயிற்று" என்று சொன்னதும், 'வாழ்க! பாண்டி மன்னர்' என்று அவையின் நாலா பக்கத்திலிருந்தும் வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன. "இப்பொழுது மன்னர் முக்கிய செய்தி ஒன்றை உங்கள் முன்பு வைக்க இஷ்டப்படுகிறார்" என்றும் மந்திரி கூற, சபையில் நிசப்தம் ஏற்பட்டது.

மன்னர் பேச வாயைத் திறந்தார். அந்தச் சமயத்தில் வாசலில் மீண்டும் தாரைகள் சப்திக்கவே மன்னர் தமது இதழ்களை மூடிக்கொண்டார். அந்தத் தாரைகளின் ஒலியைத் தொடர்ந்து அன்றுவரை குலசேகர பாண்டியருக்குப் பதில் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்த அவரது தாயாதி சுந்தரபாண்டியன் சபைக்குள் நுழைந்தார். மன்னருக்குத் தலைவணங்கிய தாயாதி சுந்தரபாண்டியன் முதலமைச்சருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அவர் வரவால் அரசன் முகம் மலர்ந்தது. "சுந்தரபாண்டியரே! எமது பிரதிநிதியாக இத்தனை நாள் நீர் மதுரையை ஆண்டது இந்த நாட்டின் பாக்கியம். இனி நீர் வழக்கப்படி காயல் மாநகரில் இருந்துகொண்டு தென்பாண்டி நாட்டைப்

பாதுகாக்கலாம்" என்றார் குலசேகரன். தாயாதி சுந்தர பாண்டியர் எழுந்து தலைவணங்கினார், மன்னர் ஆணையை அங்கீகரிப்பதற்கு அறிகுறியாக.

அடுத்து குலசேகரபாண்டியர் பேச வாயைத் திறந்தார். மீண்டும் வாசலில் தாரைகள் முழங்கின. அத்துடன் வாயிலில் ஏதோ வாழ்த்துக் கூச்சல் பலமாகக் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு வாலிபன் வேகமாக அவிழ்த்து விடப்பட்ட இளங்காளை போல் உள்ளே நுழைந்தான். அவனைக் கண்டதும் சபையிலிருந்தவர்கள் மன்னர் இருப்பதையும் மறந்து ஆரவாரித்தனர். அந்த இளங் காளை வேகமாக நடந்து அரசர் அரியணைக்கு அருகில் வந்து தலைதாழ்த்தினான். மன்னர் முகத்தில் மந்தகாசம் பெரிதாக விரிந்தது. முதல் மகன் சுந்தரபாண்டியன் முகத்தில் கடுகடுப்பு மிதமிஞ்சித் தெரிந்தது. அந்த இளங் காளை மன்னருக்குத் தலைதாழ்த்திய பிறகு அரியணை மேடையில் ஏறி அரியணையிலிருந்து சிறிது எட்டவே கைகட்டி நின்றுகொண்டான். முதன்மந்திரி காட்டிய ஆசனத்தில் அமர மறுத்தான்.

அவன் முகம் குழந்தை முகமாயிருந்தாலும் அதில் வீரக்களை மிகவும் சுடர்விட்டது. வாளிப்பும் பலமும் கலந்த அதிகப் பருமனில்லாத உடல், அழகுக்கும் வீரத்துக்கும் அடையாளமாக விளங்கியது. இத்தனைக் கும் அவன் அசையாமல் சிலைபோல் நின்றான். ஆனால் சபையை ஒரே விநாடியில் ஊடுருவிவிட்ட அவன் கண்கள் மட்டும் அவன் சிலையல்லவென்பதை நிரூபித்தன.

முதல்மந்திரியின் சைகை காரணமாக சபை மீண்டும் அடங்கியதும், மூன்றாவது முறையாக மன்னர்

பேசத் தொடங்கினார். "இந்த நாட்டின் அஸ்திவாரமான மதுரை மக்களே! இப்பொழுது மூன்றாம் முறையாகப் பேசத் தொடங்குகிறேன். இனி யாரும் உட்புகுந்து என் பேச்சைத் தடை செய்யமாட்டார்கள் என்று நினைக் கிறேன்" என்று பூர்வ பீடிகை போட்ட குலசேகர பாண்டியன், "இன்று இந்தச் சபையை நான் கூட்டிய காரணம் உங்களைச் சந்திக்க! எத்தனை நாள்தான் நான் படுக்கையில் கிடக்க முடியும்? அந்தத் தொல்லை யிலிருந்து எனக்கு விடுதலையளிக்க முயற்சி நடந்தது. அதை எனது சகோதரர் தடுத்தார்" என்று குலசேகரன் சிறிது பேச்சை நிறுத்தினார்.

சபையில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. தாயாதி பாண்டியமன்னரை ஏறெடுத்து நோக்கி, "தங்களைக் காப்பாற்ற நான் ஏதும் செய்யவில்லையே!" என்றார்.

"நீயல்ல தம்பீ. வேறொரு புது சகோதரர். நம் நாட்டவரல்லர். நமது மதத்தினரும் அல்லர். ஆனால் அவரில்லாவிட்டால் இன்று நான் இங்கு உட்கார்ந் திருக்க மாட்டேன்" என்ற மன்னர் மீண்டும் நிதானித்தார்.

அவர் நிதானம் சபையின் அமைதியைக் கிழித் தெறிந்தது.

"வாஸப்! வாஸப்!" என்ற கூச்சல் சபையின் கூரையைப் பிளந்தது.

மன்னர் தலையசைத்தார், மக்கள் ஊகத்தை ஆதரிப்பான் முகத்து. "வாஸப்! வாஸப்!" என்று மீண்டும் எழுந்தன குரல்கள்.

முதன்மந்திரி கையசைத்து மக்களை அடக்கினார். மன்னர் மேலும் பேச முற்பட்டு, "அவர் இஷ்டப்படி

இன்று நான் சபைக்கு வந்திருக்கிறேன். அவர் இஷ்டப் படாத ஒன்றையும் இன்று செய்ய இருக்கிறேன்" என்றார்.

சபையில் பூரண அமைதி நிலவியது. "அடுத்து மதுரையை ஆளக்கூடிய இளவரசரை இன்று நியமிக்க வேண்டாமென்றார் வாஸப். ஆனால் நான் நியமிக்க முடிவு செய்துவிட்டேன்" என்று மன்னர் அறிவித்தார்.

மன்னர் வாயை மக்கள் பார்த்தபடி இருந்தனர். பற்பல ஊகங்கள் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டிருந்தன. "இந்த அரசபீடத்தில் உட்காரக்கூடியவருக்கு அடுத்து வரும் ஆபத்துகளை சமாளிக்கும் திறன் வேண்டும். மக்களிடம் அன்பு வேண்டும். சுயநலக்காரன் இந்த அரியணையில் உட்கார முடியாது!" என்று மன்னர் சொன்னார். மேலும் பேசினார்: "வீரத்திலும் பண்பாட்டிலும் சிறந்தவன்தான் இதில் உட்கார முடியும். முடி தரிப்பது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. முடியை நிலைக்க வைப்பது, பெரிய விஷயம். மக்களைப் பாதுகாப்பது மிக முக்கியம். அப்பேர்ப்பட்ட வீரனிடந்தான் இந்த அரசை ஒப்படைக்க முடியும். அப்பேர்ப்பட்டவன் என் அருகிலேயே இருக்கிறான். எனது இளையமகன் வீரபாண்டியனை இளவரசனாக நியமிக்கிறேன்" என்று கூறிய மன்னர், சற்று எட்ட கைகட்டி நின்ற இளங் காளையை நோக்கிக் கையை நீட்டினார். சபையில் பெருங்கோஷம் ஏற்பட்டது. எதிர்பாராத அந்த அறிவிப்பு மூத்தமகன் சுந்தர பாண்டியனை ஆசனத்தில் வைத்துப் பிணைத்துவிட்டது. அவன் கண்களில் கனல் பற்றி எரிந்தது. அவன் ஏதோ சொல்ல முயன்றான். உதடுகள் இயங்கவில்லை.

23. ஏழுவித ராஜயோகங்கள்

பட்டமகிஷியின் புதல்வனும் மூத்தகுமாரனுமான சுந்தரபாண்டியனை நிராகரித்து, ஆசைநாயகியின் மகனும் இளையகுமாரனுமான வீரபாண்டியனை பாண்டிநாட்டு இளவரசனாக குலசேகரபாண்டியன் அறிவித்ததும் சபையில் ஏற்பட்ட பெரும் மகிழ்ச்சி கோஷம் மன்னனையும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியதால் அவர் எழுந்திருந்து வாஸப்பின் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு அரண்மனை உட்புறம் சென்றுவிட்டார். இந்த திடீர் அறிவிப்பால் அதிர்ச்சியுற்று உட்கார்ந்துவிட்ட வீரபாண்டியனை உள்நாட்டு அதிகாரிகளும், வெளி நாட்டுத் தூதர்களும் சுற்றிக்கொண்டு பாராட்டுகளைத் தெரிவித்தார்கள். பல நிமிடம் இருந்த இடத்தை விட்டு அகல முடியவில்லை அந்த இளங்காளையால். பிறகு பாராட்டியவர்களுக்கு அரைகுறையாக நன்றி தெரிவித்து விட்டுக் கிளம்ப முற்பட்ட சமயத்தில் தனது அண்ண னுடன் சில வார்த்தைகள் பேச முயன்று அவன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தை நோக்கிச் சென்றான், தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு. ஆசனத்தில் அண்ணனைக் காணவில்லை. தன்னை அதிகாரிகள் சூழ்ந்திருந்த சமயத்தில் சுந்தரபாண்டியன் வெளியே நழுவியிருக்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்த

வீரபாண்டியனும் உள்ளே செல்ல முயன்றானானாலும் அது முடியவில்லை. "இளவரசர் வீரபாண்டித் தேவர் வாழ்க" என்று அடிக்கடி எழுந்த மக்கள் கூச்சலும், அதைத் தொடர்ந்து, வீரர்கள் அடக்கியும் தேங்காமல், அலை அலையாக நுழைந்துவிட்ட மக்கள் கூட்டமும் இளவரசனை அசைய விடவில்லை. மக்களில் சிலர் இளவரசனைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டே சபா மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

அதேசமயத்தில் அந்தக் காட்சியை உப்பரிகை யிலிருந்து பார்த்து வாஸப்புடன் மன்னன் ரசித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர்களை அணுகிய சுந்தரபாண்டியன், "தந்தையே! இந்த முறைகேடான செயலுக்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று வினவினான்.

குலசேகரபாண்டியன் மகனை நோக்கித் திரும்பி னார். "அதோ இருக்கிறது பதில்" என்று வெளியே வெள்ளமான கூட்டத்தின் நடுவில் பத்துப் பேரால் சுமந்து செல்லப்பட்ட இளவரசனைக் காட்டவும் செய்தார்.

சுந்தரபாண்டியன் அந்தக் கூட்டத்தை ஏற்கெனவே பார்த்து விட்டானாகையால் அதை நோக்கித் திரும்பவும் இல்லை. "தந்தையே! பாண்டிய நாட்டில் ராமாயணம் நடத்துகிறீர்!" என்றான் உஷ்ணமாக.

குலசேகரபாண்டியன் கண்களில் ஒரு விஷமச் சாயை படர்ந்தது. "ராமாயணம்கூடப் படித்திருக் கிறாயா?" என்று வினவினார். குரலிலும் அந்த விஷமம் பிரதிபலிக்க.

"ஆம், விஷப்பரீட்சைகளை அதிகமாக நடத்துகிறான். அதற்காக மூலிகைகளைத் தேடி வெளியே சென்றுவிடுகிறான். பாதி இரவுகள் அவன் தலைநகரில் இருப்பதில்லை" என்ற குலசேகர பாண்டியன், "தவிர அவனுக்கு நல்ல ராஜயோகமில்லை. அபவாத ராஜயோகந்தானிருக்கிறது. இதை ஜோஸ்யரே என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்" என்றார் குலசேகரப்பாண்டியன்.

வீரபாண்டியன் வியப்பு அதிகமாயிற்று. "அபவாத ராஜயோகமா!" என்று வினவினான் வியப்பு நிரம்பிய குரலில்.

குலசேகர பாண்டியன் நிதானமாகப் பேசினார். "வீரபாண்டியா! ஜோஸ்யர் சொன்னது இதுதான். மொத்தம் ஏழுவிதமான ராஜயோகங்கள் இருக்கின்றன. முதலில் அபவாத ராஜயோகம். கொலை கொள்ளை இத்தகைய செயல்களால் அபவாதத்துடன் கிடைக்கும் ராஜயோகம். இரண்டாவது அனுபவ ராஜயோகம். நீண்டகாலம் இளவரசனாயிருந்து முறைப்படி அரசியலில் அனுபவம் பெற்று காலக்கிரமத்தில் அரசனாகும் யோகம். மூன்றாவது ஸ்வத ஸித்த ராஜயோகம். தானே அரசை முறைப்படி சம்பாதித்து ஆள்வது. சாமான்ய ராஜயோகம். எந்தப் புது வெற்றியிலோ, புது சீர்திருத்தங்களிலோ ஈடுபடாமல் அரசனாகக் காலம் தள்ளுவது. விஷய போக ராஜயோகம். ராஜயோகத்தின் சுகங்களை மட்டும் அனுபவித்து நாட்டைக் கவனியாதிருத்தல். அதிகார ராஜயோகம். ராஜாவாயில்லாவிட்டாலும் அரச அதிகாரம் முழுவதையும் ஏற்று ஆணை செலுத்துவது. பகுமான ராஜயோகம். அரசை

“நன்றாகத் தெரியும். தெரியாவிட்டால் நீங்கள் அதை இன்று உணர்த்திவிட்டீர்கள். மூத்த மகனிருக்க இளைய மகனுக்குப் பட்டத்தை அளித்துவிட்டீர்கள்” என்றான் சுந்தரபாண்டியன்.

குலசேகரன் சிறிது சிந்தித்தார். “ஒரு வித்தியாசம்” என்று சொன்னார் மகனை நோக்கி.

“என்ன தந்தையே!”

“அங்கு மூத்த மகனை மக்கள் உயிர்போல் நேசித்தார்கள். தவிர மூத்த மகன் தந்தை சொல்லை பரிபாலனம் செய்தான். அதற்குத் தலை வணங்கினான்!”

“இந்த மூத்த மகன் அதர்மத்துக்குத் தலைவணங்க மாட்டான்.”

“தர்மம், அதர்மம், அவரவர் கண்பார்வை, பழக்கம் இவற்றைப் பொறுத்தது. ஆனால் என் மூத்த மகன் ராமனல்லவென்பது எனக்குத் தெரியும்” இதைச் சொன்ன குலசேகர பாண்டியன் அந்தப்புரத்துக்குள் சென்றுவிட்டார், வாஸப் பின்தொடர.

அவர்கள் போவதை சுந்தரபாண்டியன் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அவ்னிடமிருந்து உஷ்ணமான பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பயங்கரமான புன்முறுவலொன்றும் தவழ்ந்தது, அவன் இதழ்களில். ‘தந்தையே உமது கிழத்தனத்தால் சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டீர். ஆகவே பாண்டிய நாட்டு நலனை உம்மையும் மீறி நான் கவனிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது’ என்று கூறிக்கொண்டான் தனக்குள். பிறகு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று அரண்

மனைப் படிகளில் இறங்கி வேகமாக எங்கோ சென்றான்.

அன்று பகல் பூராவும் குலசேகரபாண்டியன் பரம உற்சாகத்திலிருந்தார். தமது சகோதரனுடனும், இளைய மகனோடும், படைத்தலைவனோடும், அல்லியுடனும் உணவருந்தினார். பலர் அன்று மன்னனைப் பார்த்து அவருடைய முடிவைப் பற்றி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். இத்தனைக்கும் வீரபாண்டியன் இளவரசுப் பட்டத்தைப் பற்றி அதிக மகிழ்ச்சி கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தந்தையிடம் தனித்திருந்த சமயத்தில் சொன்னான், "தந்தையே! இது சரியல்ல" என்று.

"எது மகனே?" ஏதும் அறியாததுபோல் விசாரித்தார் தந்தை.

"மூத்தவனிருக்க என்னை இளவுரசனாக்கியது" என்றான் வீரபாண்டியன்.

"மூத்தவன் இளையவன் என்பதை நான் பார்க்கவில்லை. பாண்டிய நாட்டுக்கு எது நல்லது என்று பார்த்தேன்" என்றார் மன்னர்.

"என் அண்ணன் எந்தவிதத்தில் குறைந்தவன்?" என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

குலசேகரன் சிறிது சிந்தித்துவிட்டு பதில் சொன்னான். "உன் அண்ணன் முடிசூடுவதைவிட மருத்துவத்தில் அதிக நாட்டம் கொண்டிருக்கிறான்" என்று.

"மருத்துவத்திலா?" வீரபாண்டியன் கேள்வியில் வியப்பிருந்தது.

எதிர்பாராதிருக்கும்போது யானை மூலமாகவோ, வேறு சம்பிரதாய மூலமாகவோ அரசை வெகுமானமாகப் பெறுவது.

இத்தனை ராஜயோகங்களில் முதல் யோகம் உன் அண்ணனுடையது. கடைசி கரிகாலனுடையது; அவனை யானை மாலை அணிவித்து தூக்கிவந்தத வரலாறு இருக்கிறது. நீ இதில் எந்த வர்க்கம், எந் ராஜயோகம் உன்னுடையது என்பதை நான் சொல் முடியாது; காலம் சொல்லும்.” இதைக் கூறி முடித் ஆயாசத்தால் பஞ்சணையில் சாய்ந்தார். “சரி, தந் இளைப்பாறட்டும். போய் வாருங்கள்” என்று அனை வரையும் விரட்டிய அல்லி, “அப்பா, படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

குலசேகரன் படுத்துக்கொண்டார். அல்லி அவ கால்களை வருடிக்கொண்டு, “அப்பா! வீணா அண்ணன் கோபத்தைக் கிளறுகிறீர்கள்” என்றாள்.

“யாரவன் அண்ணன்?” என்று கேட்டார் கு சேகரன். கேட்டு புன்முறுவலும் கொண்டார்.

“சுந்தரபாண்டியத் தேவர்” என்றாள் அவள்.

“அவன் உனக்கு அண்ணனா!” என்று விசாரித்தா பாண்டியன்.

“ஆம்” என்றாள் அல்லி, தலையைத் தொங்க போட்டுக்கொண்டு.

“உன்னை எதற்காகத் தூக்கிச் சென்றான் தங்கைக்கு சோழ நாட்டுக் காடுகளை [illegible]

காட்டவா?'' என்று கேட்ட குலசேகரன், "நீ எனக்குப் பிறந்தவளல்ல என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். என்னால் வளர்க்கப்பட்டவள். ஆகவே உன்னை எதுவும் செய்யலாம் என்பது சுந்தரன் எண்ணம். தவிர இதுவரை நடந்ததெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்'' என்றார் குலசேகரன்.

"இருக்கட்டும். ஆனால் இதற்குள் இளவரசுப் பட்டத்தை அறிவிக்க என்ன அவசரம்?'' என்று வினவினாள் அல்லி.

"நான் இனி அதிகநாள் இருக்கமாட்டேன். ஆகை யால் இருக்கும்போது நாட்டுக்கு எது நன்மையோ அதைச் செய்ய வேண்டும். இன்றைய அறிவிப்புடன் என் கடமை முடிந்தது'' என்ற குலசேகரன், திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, "அல்லி, நமது படைத்தலைவனைக் கூப்பிடு'' என்றார்.

"இப்பொழுதுதானே போனார். என்றாள் அல்லி. படைத்தலைவனைப்பற்றி எண்ணியதும் நாணம் அவளைச் சூழ்ந்தது.

"கூப்பிடு."

"எதற்கு அப்பா?"

"என் மஞ்சத்தின் கீழ் ஒளிய அல்ல." இதைச் சொல்லி நகைத்தார் மன்னர்.

வெள்ளை அல்லி சிவப்பு அல்லியானாள். வெளியே சென்று காவலனிடம் தளபதியை அழைத்து வர உத்தரவிட்டாள்.

சிறிதுநேரத்தில் உள்ளே நுழைந்த இளம்பரிதி, "மன்னவா! அழைத்தீர்களா?" என்று வினவினான்.

"ஆம்!" என்ற மன்னன், "இளவரசன் எப்பொழுது காயலுக்குக் கிளம்புகிறான்?" என்று விசாரித்தார்.

"தெரியாது. எதற்கும் விசாரிக்கிறேன்" என்றான் தளபதி.

"விசாரி. அவன் சொல்லும்போது அவனுடன் நீயும் செல்" என்றார் மன்னர்.

"நானுமா?"

"ஆம். இளவரசனைப் பாதுகாத்துச் செல்."

"அவர் ஒப்ப வேண்டுமே. தவிர உங்களை விட்டு அகலக்கூடாதென்று வாஸப் கூறியிருக்கிறார்."

"என்னை அல்லி பார்த்துக்கொள்வாள். அவளை விடப் பெரிய துணை கிடையாது" என்ற மன்னர், "இது என் ஆணை" என்றார்.

தளபதி தலை தாழ்த்தி வெளியே சென்றான்.

அன்றிரவின் முதல் சாமத்தில் வீரபாண்டியன் காயலுக்குக் கிளம்ப தந்தையிடம் அனுமதி வேண்டி நின்றான். குலசேகர பாண்டியன் கொஞ்சத்தில் இணங்க வில்லை. "காயலில் என்ன வைத்திருக்கிறது? இங்கு இளவரசன் கவனிக்க வேண்டிய அரசாங்க வேலைகளை யார் கவனிப்பார்கள்?" என்று சீறினார் மன்னர்.

"இன்னும் பத்து நாள்களில் காயலில் புது குதிரைகள் வருகின்றன" என்றான் வீரபாண்டியன்.

குலசேகரன் முகத்தில் பெருமையின் சாயை பரவியது. "மகனே, உன்னை யாரிடமிருந்து பிரித்தாலும் புரவிகளிடமிருந்து பிரிக்க முடியாது. உன் நண்பன் ஜமாலுதீன் இவ்வாண்டு எத்தனை புரவிகளை வரவழைக்கிறான் நமக்கு?" என்று விசாரித்தார் மன்னர்.

"திட்டமாகத் தெரியவில்லை. அரபு நாட்டிலிருந்து கப்பல் இன்னும் பதினைந்து தினங்களில் வர வேண்டும்" என்றான் வீரபாண்டியன்.

அதற்குமேல் அவனை நிறுத்த முடியவில்லை குலசேகரபாண்டியன், "இளம்பரிதியும் உன்னுடன் வருகிறான்" என்று மட்டும் திட்டமாகக் கூறினார்.

அவர் குரலில் இருந்த உறுதியை தன் மறுப்பு பாதிக்காது என்று உணர்ந்த வீரபாண்டியன் மன்னனிடம், "தங்களிஷ்டம்" என்று கூறி விடைபெற்றான்.

"மீண்டும் தங்களை விரைவில் சந்திக்கிறேன்" என்று தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான் வீரபாண்டியன்.

குலசேகரன் பதில் சொல்லவில்லை. அவர் இதழ்களில் ஓர் ஆழமான புன்முறுவல் மட்டும் படர்ந்தது.

24. காயல்வழிச் சாவடி

குலசேகர பாண்டியனிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற வீரபாண்டியன் தனக்குப் படைத்தலைவனை மன்னர் எதற்காகத் துணை அனுப்புகிறார் என்பதை அறியாமல் திகைத்தான். என் வீரத்தில் அவருக்கு என்ன அவ நம்பிக்கையா என்றும் எண்ணினான். ஆனால் மன்னர் ஏதோ ஆழ்ந்த கருத்துடன்தான் இத்தனை ஏற்பாடு களைச் செய்கிறார் என்பதை அடுத்த இரண்டு நாள்களுக்குள் புரிந்துகொண்டான். அவன் புறப்படத் தயாராக அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்த சமயத்தில் அவனுக்கு முன்னதாகவே படைத்தலைவன் இரு புரவி வீரர்களுடனும், சேணம் போடப்பட்ட தனது புரவியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டும் பயணத்துக்குச் சித்தமாக நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் பக்கம் வந்த வாஸப் அவனிடம் இரகசியமாக ஏதோ முணுமுணுத்தார். அதை ஆமோதிக்கும் வகையில் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான் இளம்பரிதி. இளவரசன் அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்து தனது புரவியை அணுகியதும் படைத் தலைவனும், அவனுடன் செல்ல இருந்த காவல் வீரரும், வழி அனுப்ப வந்த வாஸப்பும் தலைதாழ்த்தி வணங்கினார்கள். இளவரசன் புறப்பட்டுப் போவது யாருக்கும் அறிவிக்கப்படவில்லையாகையால் சம்பிர

தாயமான காவலர்களைத் தவிர வேறு கூட்டம் எதுவும் இல்லை. இரவும் பகலும் ஒன்றாயிருக்கும் மதுரை மாநகரின் பெரிய தீபங்கள் மட்டும் எங்கும் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

இளவரசன் படிகளில் வேகமாக இறங்கி வந்து தனது புரவிமீது வழக்கம்போல் அனாயாசமாக தாவி ஏறிக் கடிவாளத்தை இழுத்துவிட புரவி மதுரையின் ராஜவீதியில் அழகு நடை போட்டுச் சென்றது. அவனுக்குப் பின்புறம் இளம்பரிதியும், இரு வீரர்களும் சென்றனர். மதுரை. மாநகர் வீதிகளைக் கடந்து வெளியே வந்து காயலுக்குச் செல்லும் பாதையில் இளவரசன் வந்ததும் இளம்பரிதி அவனுக்குச் சரிசமானமாகத் தனது புரவியை நகர்த்தி தனது வீரர் இருவரில் ஒருவனை முன்புறமும், இன்னொருவனைப் பின்புறமும் வர உத்தரவிட்டான். இளம்பரிதியின் இந்த ஏற்பாடுகளைக் கண்ட வீரபாண்டியன் பெரிதாக நகைத்து, “படைத்தலைவரே! இளவரசனைச் சிறை செய்துவிட்டீர், யார் இட்ட உத்தரவு இது?” என்று வினவினான், நகைப்பின் ஊடே.

இதைக் கேட்ட இளம்பரிதியும் நகைத்தான். “சாதாரண மக்களைவிட அரசனே எப்பொழுதும் காவலில் இருக்கிறான். அரச பதவி எய்துபவர்களுக்கு மகுடத்தைவிடப் பெரிய சிறை கிடையாது. இஷ்டப்படி போகவும் முடியாது, வரவும் முடியாது” என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

“நான் மதுரை வரும்போது சுதந்திரமாகத் தனியாக என்னிஷ்டப்படி வந்தேன்” என்று கூறினான் வீரபாண்டியன்.

“அப்பொழுது நீங்கள் இளவரசரில்லை” என்று கூறிய இளம்பரிதி புன்முறுவல் கொண்டான்.

‘ஆமாம்’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்த வீரபாண்டியன் புரவியை நடத்தியவண்ணம் கேட்டான், “மதுரையில் உண்மையாக என்ன நடக்கிறது?” என்று.

“எல்லா அரசாங்கங்களிலும் நடக்கிறதுதான் நடக்கிறது. சதிகள், திடீர்க் கொள்ளைகள். இவை சில நாட்களாக நடக்கின்றன” என்று விளக்கினான் இளம்பரிதி.

இளவரசன் சிறிது சிரித்தான். “ஆமாம், நான் மதுரை வரும் வழியில் பல விநோதங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். நம்ப முடியவில்லை” என்றான் சிறிது சிந்தனைக்குப் பிறகு. 'இதைச் சொல்லி, பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்த இளம்பரிதியை உற்றும் நோக்கினான்.

இளம்பரிதி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது தயங்கியபிறகு பதில் கேள்வி கேட்டான், “இளவரசே! என்ன கேள்விப்பட்டீர்கள்? எதை நம்ப முடியவில்லை” என்று.

“யாரோ ஒரு சிவப்புக் கவச வீரனைப்பற்றிக் கதை கதையாகப் பேசுகிறார்கள். அவன் நெருப்புபோல் சிவந்த புரவியில் சிவப்புக் கவசமணிந்து திடீரெனத் தோன்றுகிறானாம், திடீரென சிலரைக் கொன்று போடுகிறானாம். அனாதைகளைக் காப்பாற்றுகிறானாம், தர்மவானாம்” என்று விள்க்கினான் இளவரசன்.

இளம்பரிதிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. “உம்” என்று ஒருமுறை உங்காரம் செய்தான்.

"நீ என் கதையை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை போல் இருக்கிறது!" என்று கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

தலையை நிமிர்ந்து பார்க்காமலும் புரவியைச் செலுத்திய வண்ணமும் இளம்பரிதி பதில் சொன்னான், "என் அனுபவம் வேறாயிருக்கிறது" என்று.

வீரபாண்டியன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். "உன் அனுபவமா?" என்று வினவினான் வியப்புடன்.

"ஆம், இளவரசே! இளவரசியை அந்த சிவப்புக் கவச வீரன்தான் தூக்கிச் சென்றான். வாஸப் தலையிட்டிருக்காவிட்டால் இளவரசி இப்பொழுது என்ன நிலையிலிருப்பாள்? இருப்பாளா என்று சொல்ல முடியாது. இளவரசியை அந்த 'உத்தம' வீரன் மீண்டும் கவர வந்தபோது வாஸப் அவனை வழிமறித்து கருங்கல் சுவரென நின்றார்" என்று பழைய விஷயங்களை எடுத்துக் கூறினான்.

இளவரசன் முகத்திலும் குழப்பம் தெரிந்தது. 'ஆமாம், இந்த வாஸப்பை சொந்த சகோதரர் போல மன்னர் நடத்துவதைப் பார்த்தேன். யார் இந்த வாஸப்?" என்று வினவினான் இளவரசன்.

"பாரசீகத்திலிருந்து வந்த யாத்ரிகர். சரித்திர ஆசிரியர், மருத்துவர். மன்னரைக் கடும் வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றி சபா மண்டபம் வரும்படி செய்தவர் அவர்தான்" என்றான் படைத்தலைவன்.

"என்ன வியாதி?" என்று வீரபாண்டியன் கேட்டான்.

"மன்னரைப்பற்றி உங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாதா?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"தெரியாது. யாரும் செய்தி அனுப்பவில்லை" என்று வீரபாண்டியன் வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

"அனுப்பியிருந்தாலும் வந்திருக்காது."

"ஏன்?"

"காரணத்தைப் போகப் போக நீங்களே தெரிந்து கொள்வீர்கள்."

"ஏன் இப்பொழுதுகூட வாஸப் அனுப்பிய இரு ஓலைகள் எனக்கும் ஜமாலுதீனுக்கும் காயலுக்கு வந்தனவே!"

"வாஸப் அனுப்பியதால்தான் வந்தது."

வீரபாண்டியன் வதனத்தில் சிந்தனையின் சாயை பெரிதாகப் படர்ந்தது. திடீரென எதையோ நினைத்துக் கொண்டு "எனது அண்ணன் ஏதோ மருத்துவத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும், மூலிகை கொண்டுவர பல நாள்கள் தலைநகரை விட்டு வெளியே சென்று விடுவதாகவும், தந்தை என்னிடம் சொன்னார்" என்று இழுத்தான் வீரபாண்டியன், சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு.

இளம்பரிதி, "ஆம்" என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னான்.

"அரசனாகப் போகிறவனுக்கு மருத்துவப் பயிற்சி எதற்கு?"

"அரசு தனக்குக் கிடைக்காதென்று தெரிந்திருக்கலாம். அடுத்து ஏதாவது தொழில் பழக எண்ணியிருக்கலாம்."

"நல்ல இலட்சணம்!"

"தவறொன்றுமில்லை, இளவரசே! மன்னர்கள் பதினாறு கலைகளையும் பயில வேண்டுமென்ற முறையிருக்கிறது."

வீரபாண்டியன் கூறிய அறிவு வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. படைத்தலைவன் பேச்சில் ஏதோ பொருள் புதைந்து கிடக்கிறதென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். ஆகவே, "படைத்தலைவரே! நீங்கள் தெளிவாகவே பேசலாமே" என்றான்.

படைத்தலைவன் திட்டமாகப் பதில் சொன்னான். "பேச அவசியமிருக்காதென்று நினைக்கிறேன். நடுநிசி தாண்டிவிட்டது. ஏதாவது ஓர் இடத்தில் தங்குவோம்" என்ற இளம்பரிதி சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். எட்ட ஒரு சிறு தோப்பும், தோப்பின் உள்ளே ஒரு சிறு விளக்கும் தெரியவே, அதை நோக்கிப் புரவியை நடத்தினான். இளவரசன் பின்தொடர்ந்தான். விளக்கை அணுகியதும் பயணிகள் தங்குவதற்காகப் பாண்டிய மன்னர்கள் கட்டியிருந்த சின்னஞ்சிறு சாவடிகளில் அதுவும் ஒன்றென்பதை வீரபாண்டியன் உணர்ந்தான். எப்படியும் இங்கு தங்குவது உசிதம் என்பதை இளம்பரிதியும் சொல்லவே, புரவியிலிருந்து இறங்கிய வீரபாண்டியன் அந்தச் சிறு வீட்டுக்குள் சென்றான்.

இத்தகைய சாவடி பராமரிப்புக்குத் தனி ஆட்கள் யாரும் கிடையாததாலும், கிராமாதிகாரிகளே அவ்வப்பொழுது ஆட்களை விட்டுக் கவனிக்கச் சொல்வது வழக்கமாகையாலும் உள்ளே யாரும் இல்லை. வாயிற்கதவும் தொட்டவுடன் திறந்து கொண்டது.

சாவடியின் உட்புறம் சிறிதாயிருந்தாலும் சுத்தமா
யிருந்தது. அதில் இருந்த ஒரே அறையில் இள
வரசனைத் தங்கவைத்த இளம்பரிதி வாயிற்கதவையும்
புழக்கடைக் கதவையும் தாழிட்டான். அதற்குமுன்பு
புரவிகளைத் தோப்பின் உட்புறத்தில் எட்ட கட்டச்
சொன்னான். வீரர்களையும் உள்ளே வந்து படுக்கச்
சொன்னான். இளவரசன் அறையில் படுத்துக்
கொண்டதும், இளம்பரிதி தனது வீரர்களுடனும்
அறையை அடுத்திருந்த கூடத்தில் படுத்துக்
கொண்டான்.

இரவு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மற்றவர்கள் உறங்கிய
பின்பு இளம்பரிதி மட்டும் எழுந்து சென்று புழக்கடைக்
கதவின் தாளை இழுத்துத் திறந்தான். பிறகு கதவை
மட்டும் மெல்ல சாத்திவிட்டு தாழ் போடாமல் கூடத்தின்
முகப்பில் காலை மடித்து கைகளால் கட்டிக்கொண்டு
உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் எதையோ உற்றுக்
கேட்கிறான் என்பதை மட்டும் முகபாவம் தெரிவித்தது.

திடீரென்று அவன் முகத்தில் திருப்தி நிலவியது.
வாயிலில் ஏதோ அரவம் கேட்டதும், சட்டென்று படுத்து
நித்திரை செய்வது போல் பாசாங்கு செய்தான். யாரோ
துரிதமாக வந்து கூடத்து சாளரத்தின் மூலம் உள்ளே
எட்டிப் பார்த்தது போல் தெரிந்தது இளம்பரிதிக்கு.
அடுத்த சில நிமிடத்தில் வாயிற்கதவை யாரோ இழுத்து
வெளிப்பக்கம் பூட்டும் சத்தம் கேட்டது. அடுத்து வெகு
துரிதமாக இயங்கினான் இளம்பரிதி. கூடத்தில்
படுத்திருந்த காவலரை மெதுவாக அசக்கி எழுப்பி
பின்புறமாக வெளியே செல்லும்படிக் கூறினான். பிறகு

இளவரசனையும் எழுப்பி தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு கொல்லைப்புறமாக வெளியே வந்து எட்ட இருந்த மரங்களில் பதுங்கி நின்றான். அந்த இடத்தில் தங்கள் புரவிகளைப் பிடித்து நின்ற காவலரை அமைதி யுடனிருக்கும்படி சைகை செய்தான்.

பிறகு இளவரசனோடு காதோடு காதாகச் சொன் னான், "இளவரசே! இப்பொழுது சில விநோதங்களைக் காணப் போகிறீர்கள். ஆனால் அவசரப்பட்டு எந்த அலுவலிலும் இறங்க வேண்டாம்" என்றான்.

இளவரசன் முகம் உணர்ச்சியற்றுக் கல்லா யிருந்தது. திடீரென அந்தச் சாவடி தீப்பற்றி எரிந்தது. அந்தத் தீப்பிழம்பின் வெளிச்சத்தில் சிவப்புக் கவச வீரன் சிவந்த புரவிமீது அமர்ந்து அந்தத் தீயைப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்டிருந்தான். அடுத்த விநாடி மின்னல் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்தன.

25. பாண்டிய சகோதரர்

சாவடி எரிந்ததைப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்
டிருந்த சிவப்புக்கவச வீரனைப் பார்த்ததும், படைத்
தலைவன் செய்த எச்சரிக்கையையும் மீறி சினத்தின்
வசப்பட்டு இளவரசன் வீரபாண்டியன் அந்தப் புரவியை
நோக்கி ஏதோ புதுவித ஒலிகளைத் தனது உதடுகளி
லிருந்து கிளப்பினான். அந்த ஒலிகளைக் கேட்ட
சிவப்புப் புரவி காதுகளைத் திடீரென்று தூக்கி உற்றுக்
கேட்டது. அடுத்த விநாடி சிவப்புக்கவச வீரன் என்ன
கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்தாலும் கேட்காமல்
எழும்பிக் குதித்தும், திமிறியும் இளவரசன் இருந்த
இடத்துக்கு வந்தது. உடனடியாக வீரபாண்டியன் அந்தப்
புரவிமீது தாவி அதன்மீதிருந்த சிவப்புக்கவச வீரனை
இழுத்துக்கொண்டு தரையில் விழுந்தான். கையிலிருந்த
குறுவாளை எடுத்து எதிரியின் தலைக்கவச இரும்புத்
தலைகளையும் உடைத்தான். அடுத்த விநாடி மரக்
கூட்டத்திற்குள் மறைந்த வீரர் நால்வர் இளவரசனை
நோக்கி வாள்களை உயர்த்தியவண்ணம் ஓடிவந்தார்கள்.
அதுவரை மறைவிலிருந்த இளம்பரிதியும் தனது வாளை
ஓங்கிக்கொண்டு போருக்குள் நுழைந்தான். சண்டை
பெரிதும் முற்றியிருக்கும். முற்றியிருந்தால் விளைவுகள்
விபரீதமாகவும் இருந்திருக்கும். ஆனால் இளம்பரிதியும்
சிவப்புக்கவச வீரன் ஆட்களும் கைகலக்கும் முன்பு

இளவரசன் ஆச்சரியக் குரலொன்றைப் பெரிதாகக் கிளப்பிக்கொண்டு எதிரியின் தலைக்கவசத்தைக் கையில் ஏந்தியவண்ணம் எழுந்திருக்கவும் செய்தான். "அண்ணா! நீங்களா? நீங்களா?" என்று இருமுறை கூச்சலிட்டான், வியப்பும் பிரமிப்பும் வேதனையும் கலந்த குரலில்.

தலைக்கவசம் தம்பியால் தகர்த்து எடுக்கப்பட்ட தால் வேஷம் கலைந்த சுந்தரபாண்டியனும் எழுந்து நின்றான். அவன் முகத்தில் கோபமும் வெட்கமும் கலந்த உணர்ச்சிகள் தாண்டவமாடியதை எரிந்துகொண் டிருந்த சாவடி நெருப்பு தெளிவுபடுத்தியது. இப்படி வேஷம் கலைக்கப்பட்டதால் சண்டையிட முயன்ற அவன் வீரர்களும் அதிர்ச்சியால் சண்டையிடும் சக்தியை இழந்து வாயைப் பிளந்துகொண்டு நின்றனர். "இத்தனை நாள் எங்களை அழைத்து வந்து இத்தகைய அடாத செயல்களில் ஈடுபடுத்தியது தாங்களா?" என்று ஆச்சரியம் ததும்பும் குரலில் கேட்டான் ஒரு வீரன்.

"ஏன்? இவரை உங்களுக்கு யாரென்று தெரியாதா?" என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

"இன்றுவரை இவரைக் கவசமில்லாமல் பார்த்த தில்லை" என்றான் இன்னொரு வீரன்.

"சரி, நீங்கள் அனைவரும் தள்ளியிருங்கள். நானும் என் அண்ணனும் பேசுகிறோம்" என்று வீரபாண்டியன் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் பழையபடி மறைவிடத்துக்குச் சென்றதும் இளம்பரிதி மட்டும் நகராமல் நின்றான். "இளம்பரிதி, நீயும் சற்று மறைவிலிரு" என்று வீரபாண்டியன்

வலியுறுத்தவே, இளம்பரிதி சிறிது சிந்தனையுடன் நடந்தான் - சாவடியின் பின்புறத்தை நோக்கி. "இளவரசரே! அவசியமானால் ஒரு குரல் கொடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு சுந்தரபாண்டியனை வெறுப்புடன் நோக்கிவிட்டுச் சென்றான்.

தனிமையில் விடப்பட்ட சகோதரர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் மௌனமாக நோக்கிக் கொண்டு நின்றனர் பல விநாடிகள். இருவர் உள்ளத்திலும் பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இத்தனை நாள் தான் கவசந் தரித்து யாரென்று தெரியாமல் நடத்தி வந்த கொள்ளைகளை, அதர்மங்களை, அடாத செயல்களையெல்லாம் முதலில் ஊகித்தது, அந்தப் பாரசீக வாஸப்பாயிருந்தாலும் அவன் யாரிடமும் அதைச் சொல்லவில்லையென்பதையும், சொல்லியிருந்தால் தனது தம்பி இத்தனை பிரமிப்பை காட்டியிருக்க மாட்டானென்றும் எண்ணினான் குலசேகரனின் மூத்த மகன். இனி தனது இரகசியம் அம்பலமாகிவிட்டதால் எப்படியும் அது மக்களிடையே பரவிவிடுமென்பதையும், படைத்தலைவன் மன்னனிடம் உண்மையைச் சொல்லாதிருக்க மாட்டானென்பதையும் தீர்மானித்தான் சுந்தரபாண்டியன். சொன்னால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் எண்ணினான். தர்மம் சம்பந்தப்பட்டவரை யாருக்கும் பச்சாதாபம் காட்டாத தந்தை தனக்கும் விசாரணை நடத்தி தண்டிக்கத் தவறமாட்டாரென்பதையும் உணர்ந்துகொண்டான்.

வீரபாண்டியன் நிலை தர்மசங்கடமாயிருந்தது. அண்ணனைக் கொள்ளைக்காரனென்று குற்றம் சாட்ட அவன் விரும்பவில்லை. ஆனால் குற்றம் சாட்டுவது இளவரசன் என்ற முறையில் தனது கடமை என்பதை

உணர்ந்தான் வீரபாண்டியன். இத்தனைக்கும் அண்ணனைக் காப்பாற்றுவதிலேயே அவன் மனம் லயித்திருந்தது. என்ன இருந்தாலும் தந்தை மூத்தவ னிருக்க இளையவனை அடுத்த வாரிசாக நியமித்ததில் நியாயமில்லையென்றே நினைத்தான் வீரபாண்டியன். மூத்தவனிடம் மன்னருக்கு நம்பிக்கையில்லாததாலேயே இந்த முறைகேடான வாரிசு மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் உணர்ந்துகொண்டான். பதவி எந்த மனிதனையும், கெட்ட நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிடும். எந்த பஞ்சமாபாதகத்தையும் செய்ய ஏவும் என்பதை உணர்ந்ததால் பெருமூச்சுவிட்ட இளவரசன் அண்ணனை நோக்கி வினவினான், "அண்ணா! இதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று.

அதற்குள் சுந்தரபாண்டியன் தனது குழப்பத்தை உதறி சுயநிலையை அடைந்துவிட்டதால், "உள்ள அர்த்தந்தான். என் தந்தையின் வைப்பாட்டி மகன் பாண்டிய அரியணை யில் உட்காருவதை நான் விரும்பவில்லை" என்றான்.

இளையவன் அண்ணனை மிகுந்த இகழ்ச்சியுடன் ஏறெடுத்து நோக்கினான். "அண்ணா! எனது தாயை இகழ்வதில் அர்த்தமில்லை. என் தாய் இளையவளா னாலும் அறத்திலிருந்து வழுவாத பிள்ளையைப் பெற் றாள். கொள்ளைக்காரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற உன் தாயைப்பற்றி நான் என்ன சொல்லட்டும்?" என்று வினவினான்.

இளையவன் சொற்களிலிருந்து அர்த்தம் புலனா யிற்று மூத்தவனுக்கு. இருப்பினும் அவன் அதனால் சிறிதும் ஆத்திரப்படவில்லை. "அந்தப் பாட்டியைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. அந்தக் கிழட்டுப் பிணம்

இருக்கிறானே நமது தந்தை, அவனைப் பற்றியும் நான்
கவலைப்படவில்லை" என்று அன்னை தந்தை
இருவரையும் வசை பாடிய சுந்தரபாண்டியன் தம்பியை
நோக்கி, "ஆனால் உனக்கு ஒரு யோசனை சொல்
கிறேன்" என்று வெறுப்புடன் பேசினான்.

வீரபாண்டியன் நிதானமிழக்கும் நிலையை அடைந்
தாலும், தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்
டான். 'அரசு கிடைக்காததால் அண்ணன் உளறு
கிறான்' என்று தவறாக மதிப்பிட்டதால் கேட்டான்,
"என்ன யோசனை அண்ணா?" என்று.

"உனக்கு உயிரின்மேல் ஆசையிருந்தால் பாண்டிய
நாட்டை விட்டு ஓடிவிடு" என்றான் சுந்தரபாண்டியன்.
அவன் குரலில் மிதமிஞ்சிய விஷம் ஊடுருவி நின்றது.

"ஓடுவது, வேஷம் போடுவது, கொள்ளையடிப்பது
போன்ற உயர்ந்த பணிகளை உனக்கு விட்டுவிடுகிறேன்.
அண்ணா! நீ என்னை எச்சரித்தாய். உன்னை நான்
எச்சரிக்கிறேன். அதையும் கேட்டுக்கொள். நமது தந்தைக்
கோ, அல்லிக்கோ ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படுமானால் நீ
அப்புறம் பாண்டிய நாட்டை விட்டல்ல, உலகத்தை விட்டே
ஓட வேண்டியிருக்கும். எங்கு சென்றாலும் நான் உன்னைத்
துரத்தி வருவேன். ஜாக்கிரதை" என்று கூறிவிட்டு,
"படைத்தலைவரே! வாருங்கள்!" என்று அழைத்தான்.

இளம்பரிதியும், சகோதரர்கள் இருந்த இடத்தை
அணுகினான். சுந்தரபாண்டியன் படைத்தலைவனை
எரித்துவிடுவது போல் பார்த்தான். "நீ எதற்காக
இவனுடன் வந்தாய்?" என்று தனது தம்பியைச் சுட்டிக்
காட்டிக் கேட்டான்.

இளம்பரிதியின் இதழ்களில் இளநகை விரிந்தது. "உங்கள் கொலை முயற்சியிலிருந்து காப்பாற்ற" என்ற இளம்பரிதி, "உங்கள் தந்தை உங்களைச் சரியாக எடை போட்டிருக்கிறார்" என்று எரிந்து கொண்டிருந்த சாவடியைத் தனது இடது கையால் சுட்டிக் காட்டினான். "மூத்தவரே! உங்களை இதுவரையில் வீரனென்று எண்ணியிருந்தேன். நெருப்பு வைத்துத்தான் உங்களால் எதிரிகளை அழிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்த பின்பு அந்த ஒரு மதிப்பும் போய்விட்டது" என்றும் கூறினான். ஏளன நகைப்பு ஒன்றையும் உதிர விட்டான்.

"என் வீரத்தை அறிய வேண்டுமானால் உன் வாளை எடுத்துக்கொள்" என்றான் சுந்தரபாண்டியன்; தனது வாளையும் உருவிக் கொண்டான்.

இளம்பரிதி வாளை உருவவில்லை. "நான் வீரர் களோடுதான் போராட முடியும். என் வாள் கொள்ளைக் காரர்களைத் தண்டிக்கத்தான் பயன்படும். இப்பொழுது நான் வாளை எடுத்தால் உங்களைக் கொன்றுவிடுவேன். ஆனால் நீங்கள் சுட்டுப் பொசுக்கிவிட முயன்ற உங்கள் தம்பி, பாண்டிய இளவரசர், அதை அனுமதிக்க மாட்டார்" என்று திரும்பி சாவடியை நோக்கி நடந்தான்.

தம்பியைச் சுடும் விழிகளால் நோக்கிய சுந்தர பாண்டியன், "வீரபாண்டியா! நீ என் கவசத்தைக் கழற்றி யது முட்டாள்தனம். அந்த முட்டாள் சேனாதிபதியைப் பேசவிட்டது அதைவிட முட்டாள்தனம். பாண்டிய அரசு உனக்குக் கிடைத்துவிட்டதென்று மனப்பால் குடிக் காதே. நீ போ காயலுக்கு. உன் பின்னால் செய்தி வரும்" என்று சீறிவிட்டுத் தனது புரவியின் மீது தாவி ஏறினான்.

புரவியின் கடிவாளத்தை இழுத்து உதைத்தான் புரவியின் வயிற்றை. அப்பொழுதும் புரவி நகர மறுத்தது. இளவரசன் அண்ணனை நோக்கி, "அண்ணா! இது ஹார்மோஸ் என்ற இடத்துப் புரவி. மனிதர்களைவிட அறிவுள்ளது" என்று கூறி அதை முதுகில் தட்டிக் கொடுக்க புரவி பறந்தது. சுந்தரபாண்டியன் வீரர்களும் மறைவிடத்திலிருந்து தலைவனைப் பின்தொடர்ந் தார்கள்.

வீரபாண்டியன் அண்ணன் சென்ற திசையை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். இளம்பரிதி அவன் தோளைத் தொட்டு, "இளவரசரே! நாம் தங்குமிடம் அழிந்துவிட்டது. இனி, பயணப்படுவோம். இனிமேல் இங்கு இருப்பது அபாயம்" என்று கூறினான்.

வீரபாண்டியன் பதில் சொல்லவில்லை. "அண்ணன் சென்ற முறையும், பேசிய பேச்சும் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. ஏதோ செய்தி வரும் காயலுக்கு என்று சொன்னான்" என்றான் வீரபாண்டியன் சிந்தனையுடன்.

"எப்படியிருந்தாலும் அது நல்ல செய்தியாய் இருக் காது" என்ற இள்ம்பரிதி அவ்விடத்திலிருந்து சென்று தன் புரவியையும், இளவரசன் புரவியையும் கொண்டு வந்தான் பயணத்துக்கு.

அவர்கள் காயலை அடைந்து பத்து நாள்களுக்குப் பின்புதான் அந்தச் செய்தி வந்தது. ஆனால் பெரும் விபரீதச் செய்தி அது. தமிழக வரலாற்றின் விபரீதச் செய்தி தமிழகப் பெருமைக்குக் கறுப்புப் புள்ளி வைத்த சீர்கேடான செய்தி அது.

26. குலபதி

சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற அந்த விபரீதச் செய்தி காயல்பட்டணத்தை எட்டு முன்பு, இடையே இருந்தவை பத்தே நாட்கள் என்றாலும், பத்து விநாடிகள்கூட சரித்திரத்தை எந்தெந்த விதத்திலோ மாற்றக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தவை என்றாலும், அந்தப் பத்து நாள்களில் ஒன்பது நாள்கள் மதுரையில் பெரும் அமைதி நீடித்திருந்தாலும், அந்த ஒன்பது நாள்களிலும் பல நற் செய்திகள் காதில் விழுந்ததால் குலசேகர பாண்டியன் குதூகலத்திலிருந்தானென்றாலும், ஏதோ ஒரு பெரும் விபத்து நாட்டுக்குக் காத்திருக்கிறது என்ற சகுனங்கள் மட்டும் ஆங்காங்கு தெரியத்தான் செய்தன. தெரிந்த சகுனங்கள் பலர் கண்களில் படவில்லைதான். அப்படிப் பட்ட போதும் அநேகர் அவற்றைப் புரிந்துகொள்ளா விட்டாலும், சரித்திர ஆசிரியனும் பாரசீகப் பயணியு மான வாஸப்பின் கண்கள் அவற்றைக் கவனிக்கவே செய்தன. அந்த ஒன்பது நாள் அமைதி உண்மையான அமைதி அல்லவென்பதும் வாஸப்பின் கூரிய அறிவுக்கு தெள்ளெனப் புரிந்தது.

இளம்பரிதியும், இளவரசனும் சென்றவுடனேயே சுந்தரபாண்டியன் போக்கில் பெரும் மாறுதல் ஏற் பட்டதை வாஸப் கவனித்தான். குலசேகரபாண்டியன்

உடல்நலனில் அளவுக்கு அதிகமான அக்கறையை சுந்தரபாண்டியன் காட்டத் தொடங்கினான். அல்லி பாண்டிய மன்னனுக்குப் பணிவிடை செய் கொண்டிருந்த போதெல்லாம் அவனும் வந்து, "அல்லி நானும் ஏதாவது உதவட்டுமா?" என்று கெஞ்சுவான்.

"வேண்டாம். நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன் தந்தையை" என்று அல்லி மறுத்தபோது, எந்தவி ஆட்சேபணையும் சொல்லாமல், "சரி உன்னிஷ்டம் என்று வருத்தத்துடன் வெளியே செல்வான்.

அவன் வருத்தத்தை அவள் நம்பவில்லை. 'ஏதோ பேராபத்துக்குத்தான் இந்த அஸ்திவாரம்' என் நம்பினாள். சில சமயங்களில் அரசர் பள்ளியறையை விட்டுத் தாழ்வரையில் அவள் சென்றபோது மூன்றாவ அறையிலிருந்து சுந்தரபாண்டியன் வெளியே வருவான் அவள் திரும்ப முயல்கையில், "ஏன் அல்லி! என்னை பார்த்தால் வேப்பங்காயாயிருக்கிறதா உனக்கு இளம்பரிதியின் அழகு எனக்கில்லையா?" என் கேட்பான்; சிரிப்பான். அல்லி அந்த சமயங்களில் பதி சொல்வதில்லை. அவனை ஒருமுறை முறைத்துவிட்டு திரும்பிச் செல்லுவாள்.

இப்படி சுந்தரபாண்டியன் தொல்லை அதிகமானை ஒருநாள் இரவு அவள் வாஸப்பிடம் சொன்னாள். அன் பாண்டிய மன்னர் வாஸப் கொடுத்த மருந்தை அருந் விட்டு நல்ல நித்திரையிலிருந்தார். அவரது நாடியை பரிசோதித்துவிட்டு எழுந்திருக்க முயன்ற வாஸப்பை அவள், "கொஞ்சம் இருங்கள்" என்று தடுத்து நிறுத் னாள்.

வாஸப்பின் கண்கள் அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கின. "என்ன அல்லி?" என்று கேட்டான் வாஸப்.

அல்லி சிறிது தயங்கினாள். "வாஸப் என் தந்தைக்கு அடுத்தபடி என்னிடம் வாஞ்சையுள்ளவர் நீங்கள்தான்..." என்று சொற்களைக் கஷ்டப்பட்டு உதிர்த்தாள், இழுத்தாள், வாசகத்தை முடிக்கவில்லை.

வாஸப் போக எழுந்தவன் நின்றான் அவள் முன்னே. "கவனித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன், அல்லி" என்று சொன்னான் மெள்ள.

"எதை?" என்று மெதுவாகப் பேசினாள் அல்லி.

"சுந்தரபாண்டியன் போக்கை. அதனால் விளையும் உன் துயரத்தை" என்றான் வாஸப்.

அல்லியின் கண்களில் நீர் திரண்டது. "வாஸப்! நான் சாதாரணமாக அச்சப்படுபவளல்லள்" என்றாள்.

வாஸப் அவள் கண்ணீரைக் கவனிக்கவே செய்தான். "மகளே அல்லி! உன் வீரம் எனக்குத் தெரியும். உன்னை சுந்தரபாண்டியன் ஆட்கள் தூக்கிச் சென்றபோது அவர்களை மீறி ஓடி வந்ததை நானே பார்த்தேனே" என்றான்.

"அப்பொழுது துராக்ருதத்தை எதிர்த்தேன், அது பகிரங்கமான வேட்டை. இப்பொழுது நடப்பது நய வஞ்சகம். இதிலிருந்து தப்பும் வழி எனக்குத் தெரிய வில்லை" என்றாள் அல்லி.

வாஸப் சிந்தனையில் இறங்கினான் சில நிமிடங் கள். பிறகு தாமே ஏதோ தலையை அசைத்துக்கொண்

டான். "இரண்டு நாள் பொறு அல்லி! அதற்குள் ஏதாவது செய்வோம்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அல்லி துன்பத்தின் உருவாய் இருந்தாள். எப்படியு வாஸப் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்பான் தன விமோசனத்துக்கு என்று நம்பியிருந்தாள். அந் நம்பிக்கை மறுநாளே உடைந்தது. மறுநாள் காலையில் மன்னருக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்துவிட்டு வெளியே சென்றவள், தாழ்வரைச் சுவரிலிருந்து தலையை நீட்டி பார்த்தாள். அரண்மனையை அதுவரையில் காத்திருந் காவலருக்குப் பதில் புதுக்காவலர் நிறுத்தப்பட் டிருந்தார்கள். என்ன காரணத்துக்காகவோ துணை மந்திரி தகியுதீன் வேகமாக அரண்மனை சதுக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார். அப்படி வந்தவருக்குப் புது காவலர் தங்கள் தலைகளையோ, தூக்கிப் பிடித் வாள்களையோ தாழ்த்தவில்லை. அதைப்பற்ற தகியுதீன் கவலைப்படவுமில்லை. வேகமாக அரண் மனைக்குள் நுழைந்து மன்னர் அறைப்பக்கம் வந்தார்.

அவரை அல்லி தலைதாழ்த்தி வரவேற்றாள். தகியுதீன் அல்லியை அணைத்தார். அவர் வயோதிக கைகள் நடுங்கின. வாஸப்பின் ஆதரவில் அவள் இருந்த போது சிவப்புக் கவசவீரனான சுந்தரபாண்டியன் அவளைத் தூக்கிச் செல்ல முயன்ற போதிருந்த அந்தத் தெம்பு அன்று அவரிடம் மறைந்து கிடந்தது. துயரம் நிரம்பிய கண்கள் அல்லியைப் பார்த்தன. "அம்மா! எதற்கும் கவலைப்படாதே, சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹ் (ஜல்) உன்னைக் காப்பாற்றுவார்" என்று அவள் தலையைக் கோதிவிட்டார். துணைமந்திரி

"மன்னரைப் பார்க்கலாமா?" என்றும் கேட்டார் - மன்னரைப் பார்க்க என்றும் அனுமதி கேட்காத தகியுதீன்.

"பார்க்கலாம் வாருங்கள்" என்று அல்லி அவரை அழைத்துக்கொண்டு அரசன் அறைக்குள்ளே சென்றாள்.

அவ்விருவரும் அறைக்குள் வந்தபோது மன்னர் தமது தலையணையைத் தாமே உயர்த்தி வைத்துக் கொண்டு அதில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தார். தகியுதீனைக் கண்டதும் அவர் முகத்தில் பெரும் சந்துஷ்டி உலாவியது. "துணைமந்திரி இத்தனை காலையில் எங்கு வந்தார்?" என்று வினவினார் மன்னர், தமக்கெதிரே குனிந்து சலாம் செய்து நின்ற தகியுதீனை நோக்கி.

வணங்கி நிமிர்ந்து நின்ற துணை மந்திரி, "மகாராஜாவின் அன்பை இழந்துவிட்டேன்" என்றார் வருத்தத்துடன்.

"யார் சொன்னது?" என்ற மன்னர் இளநகை கொண்டார்.

"தனிமையிலிருக்கும்போது இந்த அடிமையை தகியுதீன் என்று அழைத்த மன்னர், இப்பொழுது பதவிப் பெயரால் அழைக்கிறார்" என்றார் துணை மந்திரி.

மன்னர் இளநகை மேலும் விரிந்தது. "பதவியில் இருக்கும்போது அதனால் அழைத்தால் என்ன?" என்று வினவினார்.

"பதவி போகும் சமயத்தில் அப்படி அழைப்பது சரியல்ல" என்றார் துணை மந்திரி.

இதைக் கேட்ட குலசேகர பாண்டியன் அதிர்ச்சி அடையவில்லை. புருவங்களைக் கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் லேசாக உயர்த்தவே செய்தார். எதையும் குறிப்பாலறியும் திறனுள்ள துணை மந்திரி, "மன்னரிடம் அந்தப் பதவியை அர்ப்பணிக்கும் நோக்கத்துடன்தான் வந்திருக்கிறேன்" என்றார் மெதுவாக.

குலசேகரன் எழுந்து உட்கார்ந்தார் ஆசனத்தில். "என்ன சொல்கிறீர், தகியுதீன்?" என்று வினவினார் குலசேகரன்.

"எனக்கு வயதாகிவிட்டது..." என்று சாக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் தகியுதீன்.

"அதை எப்பொழுது அறிந்தீர்கள்?" என்று வினவினார் மன்னர்.

"எப்பொழுதோ அறிந்து கொண்டேன். இருப்பினும் தாங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததால் தங்களைவிட்டுச் செல்ல மனம் வரவில்லை. தாங்கள் உடல் குண மடைந்துவிட்டது. நானும் தள்ளாத வயதில் தாங்கள் அளித்திருக்கும் மான்யத்தில் சில நாள்கள் அமைதியா யிருந்து இறக்கப் பார்க்கிறேன். என் சமாதிக்கு தாங்கள் இடம் அளித்திருப்பது நினைவிருக்கலாம்" என்றார் தகியுதீன்.

மன்னர் எழுந்திருந்து தகியுதீனிடம் வந்து அவர் தோள்மீது கையை வைத்தார். "உங்கள் விருப்பத்துக்குக் குறுக்கே நிற்க நான் விரும்பவில்லை. உங்களுக்கு வேறு ஏதாவது தேவையிருந்தால் சொல்லலாம்" என்றார்.

"தேவை எதையும் தாங்கள் வைக்கவில்லை. இந்தச் சடலம் இருக்கும்வரை, இதில் உயிர் ஊசலாடும் கடைசி விநாடிவரை, தங்கள் நலனையே நினைத்திருப்பேன்" என்ற தகியுதீன் நன்றாக மன்னரை வணங்கி விடை கொண்டார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டவர், வாஸப் தங்கியிருந்த இடத்துக்குச் சென்று அவரிடமும் விடை பெற்றார். வாஸப் அவரைத் தழுவிக் கொண்டான். "போகுமுன்பு ஒரு வேண்டுகோள்" என்றான்.

"கட்டளையிடுங்கள்" என்றார் தகியுதீன்.

"அரசகுமாரியை உங்களுடன் அழைத்துச் சென்று காயலில் இளம்பரிதியிடம் சேர்த்துவிடுங்கள்" என்றான் வாஸப்.

"ஏன்?" துணைமந்திரி வியப்பைக் காட்டினார்.

"இனி அவள் இங்கிருந்தால் ஆபத்து" என்றான் வாஸப்.

"இன்றிரவு நான் புறப்படுகிறேன்" என்றார் தகியுதீன்.

"நகரத்துக்கு வெளியே அல்லியுடன் காத்திருக்கிறேன்" என்றான் வாஸப்.

ஒப்புக்கொண்டதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்த தகியுதீன், வாஸப் இருந்த சத்திரத்திலிருந்து கிளம்பி தமது இல்லம் சென்றார். அங்கு சென்றதும் அன்று பகற்பொழுதைத் தொழுகையிலேயே கழித்தார். இரவு மூண்டதும் இரு காவலருடன் தமது புரவியில் ஏறிக் கிளம்பிய தகியுதீன் வாயிலில் தமக்காக ஒரு வீரன்

காத்திருப்பதைக் கண்டு புரவியைச் சிறிது நிறுத்தி, "வா அருகில், உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்கத் தொடங்கியவர் சட்டென்று மௌனம் சாதித்தார்.

அந்த வீரன் அலட்சிய நடை நடந்து தகியுதீனை அணுகி, "என்னைப் புரிகிறதா?" என்று வினவினான்.

"ஏன் புரியவில்லை? சுந்தரபாண்டியன் கையாள் தானே நீ?" என்று வினவினார்.

"ஆம்."

"அன்று என்னைக் கண்டதும் சுந்தரபாண்டியனுடன் ஓடினாயே, அந்தக் குலபதிதானே?"

"வேறு குலபதி ஏது மதுரையில்?" இதைக் கூறி அவன் நகைத்தான் ஏளனமாக. "இனி உம்மைக் கண்டு அஞ்ச அவசியமில்லை. மந்திரி பதவி போய்விட்டது. நீரும் ஓடுகிறீர்!" என்று சொன்னான்.

27. சுந்தரபாண்டியன் ஆணை

குலபதியின் நகைப்பைக் கண்ட தகியுதீன் எந்தவித உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டவில்லை. இதழ்களில் இகழ்ச்சி கலந்த புன்முறுவலை மட்டும் தவழவிட்டுக் கொண்டார். "குலபதி! உனக்கு இப்பொழுது ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது" என்று சர்வ சாதாரணமாக அறிவித்தார், அந்தப் புன்முறுவலை மறைக்காமலே.

குலபதி அவர் தம்மிடம் காட்டும் அலட்சியத்தைக் கண்டு வியந்தான். "என்ன வாய்ப்பு?" என்று வினவினான்.

"என்னுடைய மந்திரி பதவியை நீ வாங்கிக் கொள்ளலாம்" என்ற தகியுதீன், "இப்பொழுது யாருக்கும் எந்தப் பதவியும் கிடைக்கும். தகுதியற்றவர்களுக்குப் பதவி கிடைப்பது அராஜகத்தின் முதல் படி" என்றும் சொன்னார்.

"அப்படியானால் என்னைத் தகுதியற்றவனென்று சொல்கிறீரா?" என்று உஷ்ணத்துடன் வினவினான் குலபதி. அதைச் சொல்லி அவர் புரவியின் கடிவாளத்தைத் தொடப் போனான்.

"அப்படியே நில். கடிவாளத்தைத் தொடாதே" என்ற துணை மந்திரியின் கடுமைக்குரல் கடும் போக்கிரியான

குலபதியையும் அசர வைத்தது. கடிவாளத்தைப் பிடிக்க இருந்த அவன் கை சட்டென்று பின்வாங்கியது. அந்த வயோதிகத்திலும் தகியுதீன் கண்கள் பளிச்சிட்டன உக்கிரத்துடன். "குலபதி, பேரரசர்கள் ஆண்ட மதுரை இனி வெகு சீக்கிரம் உன் தலைவன் கைவசமாகும் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவனை அந்தப் பதவிக்குத் தகுதியாக்கிக் கொள்ள நான் சொன்னதாகச் சொல். குலசேகரரின் பேரறிவாலும் ஆற்றலாலும் விஸ்தாரமான பாண்டியப் பேரரசை வீணர்களின் விளையாட்டுக்கும் கொடுமைக்கும் விளைநிலமாக்க வேண்டாம் என்று நான் எச்சரித்ததாகச் சொல்" என்றும் கூறினார். இம்முறை அவர் சொற்களில் உஷ்ணமில்லை. துயரம் தோய்ந்து கிடந்தது. அத்துடன் "சரி, விலகி நில்" என்று குலபதிக்கு ஆணையிட்டுப் புரவியைச் செலுத்தினார்.

குலபதியின் ஆரம்ப நகைப்பு அவன் உதடுகளில் உறைந்து கிடந்தது. இணையிலா ஆத்திரம் அவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருந்தது. அவர் போவதை எரிச்சலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குலபதி சட்டென்று திரும்பி அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றான். அரண்மனையை அடைந்ததும் சுந்தர பாண்டிய னிடம் நடந்ததை அப்படியே எடுத்துச் சொன்னான்.

சுந்தரபாண்டியன் கண்கள் குலபதியை நோக்கிக் கனலைக் கக்கின. "முட்டாள்! உன்னை யார் தகியுதீனை வழிமறிக்கச் சொன்னது?" என்று வினவினான்.

"அவரைக் கண்காணிக்கச் சொன்னேன். ஆனால் வழிமறிக்கச் சொல்லவில்லை. வீண் விளையாடல்

களிலும் உரையாடல்களிலும் இறங்கச் சொல்ல வில்லை. தகியுதீன் மக்களால் நேசிக்கப்படுகிறார். அவர் ஏதாவது சந்தேகத்தின்மீது திரும்பி வந்தால், மதுரையில் நமது நோக்கங்களெல்லாம் காற்றில் பறந்துவிடும். இந்த நிலையில் நாம் வெகு ஜாக்கிரதை யாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். அது கிடக்கட்டும். நேற்று நான் சொன்னதைச் செய்தாயா?" என்று வினவினான் சுந்தரபாண்டியன்.

குலபதி எஜமானனை வருத்தத்துடன் நோக்கினான். "எஜமான்! தங்களுக்காக நான் எத்தனை துர்ச்செயல் களைச் செய்கிறேன்! அவற்றால் தங்களுக்கு எத்தனை நல்ல பெயர் கிடைக்கிறது? அதற்கெல்லாம் பரிசு முட்டாள் பட்டமா?" என்று குலபதி கேட்டான்.

சுந்தரபாண்டியன் குலபதியை அணுகி, "குலபதி! உனக்குப் பெரும் பதவி காத்திருக்கிறது பாண்டிய அரசில். அதற்கு நீ தகுதியாகிக் கொள்ள வேண்டும். உன்னை மக்கள் மதிக்க வேண்டும். அதை முன்னிட்டு தான் உன்னைக் கடிந்துகொண்டேன். மக்களால் மதிக்கப்படுபவர்களை நீயும் வாழ்த்து. இந்தக் கபட நாடகத்தால் நாம் நமது எண்ணத்தில் வெற்றியடைய லாம்" என்று உபதேசித்தான்.

குலபதி தலையை ஆட்டிவிட்டுச் செல்ல முயன்றான்.

"குலபதி!" என்ற சுந்தரபாண்டியனின் அழைப்பு அவனைத் திரும்ப வைத்தது. "இன்று தகியுதீனுடன் அரசகுமாரி செல்கிறாள்..." என்று தெரிவித்தான்.

"தங்கள் சகோதரியா?" குலபதி வியப்புடன் கேட்டான்.

"சகோதரியாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! அவள் ஓர் அநாதை. என் தந்தை ஆசையுடன் எடுத்து வளர்த்தார் சொந்தப் பெண்ணைப்போல்" என்ற சுந்தர பாண்டியன் சொற்களில் அலுப்பு தெரிந்தது.

குலபதி வியப்பைக் காட்டினான் முகத்தில். "அப்படியா!" என்றும் வினவினான்.

"அதனால்தான் அவளைத் தூக்கிச் செல்ல முன்பு ஏற்பாடு செய்தீர்களா?"

"ஆம். அவள் என் வசப்பட்டிருந்தால் அவளுக்காக எதையும் மன்னர் செய்திருப்பார். என்னை இளவரசனாகக் கூட செய்திருப்பார். அதைக் கெடுத்தான் வாஸப். அதைப்பற்றி இப்பொழுதென்ன? சொல்வதைக் கேள். இப்பொழுது அல்லி தகியுதீனுடன் செல்லப்போகிறாள். அவர்கள் இருவரையும் நமது ஆட்கள் தடுக்க வேண்டாம்" என்றான். குலபதி எஜமானனுக்குத் தலைவணங்கி அரண்மனையை விட்டு தனது இருப்பிடம் சென்றான்.

குலபதியை எச்சரித்துவிட்டுச் சென்ற தகியுதீன் மதுரையின் வாயில்கள் அனைத்தையும் தாண்டி மதுரையை எட்ட அணைத்து நின்ற அடர்ந்த தோட்டங்களுக்கருகில் வந்ததும் அங்கு வாஸப் அரசகுமாரியுடனும் தனது அடிமை ஒருவனுடனும் தயாராகக் காத்திருந்தான்.

அரசகுமாரியைக் கண்டதும் புன்முறுவல் கொண்ட தகியுதீன், "மகளே! நீயும் மதுரையை விட்டு ஓடும் காலம் வந்துவிட்டது பார்" என்று கூறினார்.

"மதுரையையும் மன்னரையும் இத்தனை நாள் காத்து வந்த தாங்களே இங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்ட போது என்னைப் போன்றவர்களுக்கு மதுரையில் என்ன வேலை?" என்று வினவினாள் அல்லி, தனது புரவியில் இருந்த வண்ணம்.

"அல்லி! நீயும் வந்துவிட்டால் அரசருக்கு யார் பணிவிடை செய்வார்கள்?" என்று வினவினார் தகியுதீன்.

"தந்தையே! அரசருக்கு இப்பொழுது யார் பணி விடையும் தேவையில்லை. வாஸப்பின் மருந்து அவருக்குப் பழைய தெம்பை அளித்துவிட்டது. அரசர் தம்மைத் தாமே கவனித்துக்கொள்ள முடியும். தவிர இனி நான் இங்கிருந்தால் யார் என்னைக் காப்பாற்று வார்கள்? நீங்களும் இல்லை..."

"ஓகோ! இளம்பரிதியும் இல்லை என்கிறாயா? சரி சரி" என்று நகைத்த தகியுதீன், "ஏன், வாஸப் இல்லையா உன்னைப் பார்த்துக்கொள்ள?" என்று கேட்டார்.

"இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள்களில் நானும் புறப்படுகிறேன்" என்றான் வாஸப்.

தகியுதீன் அவரைச் சற்று வருத்தத்துடன் நோக்கி னார். "வாஸப்! நீங்களாவது மன்னரைக் காக்க சில நாள்கள் மதுரையில் தங்கக்கூடாதா?" என்று வினவினார்.

"மதுரைக்கோ மன்னனுக்கோ என்னால் உபயோகம் உண்டென்றால் கண்டிப்பாய் இருப்பேன். நான் இருப்பதால் எந்த உபயோகமும் இல்லை. மதுரை வெகு சாமர்த்தியமாக பிரதிதினம் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்களால் வளைக்கப்பட்டு வருகிறது. எதற்கும் நீங்கள்

காயலுக்குப் போனதும் இளம்பரிதியையும் வீர பாண்டியனையும் இங்கு அனுப்புங்கள். அவர்கள் வரவு ஒருவேளை மதுரையின் நிலையைச் சீர் செய்யலாம்" என்றான் சரித்திர ஆசிரியன்.

தகியுதீன் தலையை அசைத்துவிட்டுச் சென்றார். அல்லியும், அரபு அடிமையும் அவரைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அடுத்த மூன்று நாள்கள் வாஸப் இளம்பரிதியை எதிர்பார்த்திருந்தான். இளம்பரிதியோ, இளவரசனோ மதுரையில் தலைகாட்டவில்லை. ஒருவேளை காயல் வழியில் தகியுதீன் அழிக்கப்பட்டாரா என்று கவலை கொண்டான் சரித்திர ஆசிரியன். அதன் விளைவாக ஆழ்ந்த யோசனைக்குப் பின் ஒரு முடிவுக்கும் வந்தான். அந்த முடிவின் விளைவாக குலசேகர பாண்டியனை சந்திக்கவும் தீர்மானித்தான். அவன் அப்படி தீர்மானம் செய்ததற்கு முக்கிய காரணமும் இருந்தது. மன்னரைப் பார்க்கப்போன சமயத்தில் மன்னரின் அறையிலிருந்து மூன்றாவது அறையில் இருவர் பேசும் ஒலி கேட்கவே கதவருகில் நின்றான் வாஸப். உள்ளே சுந்தரபாண்டியன் குலபதியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான், "மதுரை நமது வசமாகும் சமயத்தில், நாம் காயலையும் வசப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்" என்று.

"இளம்பரிதி! இளவரசன்?" என்று கேட்டான் குலபதி.

"தேவையானால் அவர்களை அழித்துவிடு" என்று சுந்தரபாண்டியன் ஆணையிட்டான் கொடுமை துலங்கிய குரலில்.

வாஸப் அடுத்த கணம் அங்கு நிற்கவில்லை. அரசர் அறையை நோக்கி நடந்தான் வேகமாக.

28. வாஸப் சரித்திரம் எழுதுகிறான்

வரலாறு என்பது ஒரு நாட்டின், ஒரு சமுதாயத்தின் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுகிறது. பழைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய செய்திகள் எதற்கு என்று உதறி விடுவதற்கில்லை வரலாற்றை. அந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டுதாம் படிப்பினையை அடையலாம். அல்லது கண்களை மூடிக்கொண்டு அழிந்தும் போகலாம். எப்படி சுந்தரபாண்டியன், வீரபாண்டியன் என்ற இரு சகோதரர் சண்டையால் பாண்டிய நாடு பாழாகி நசிந்தது என்பதை வரலாறு கூறுகிறது. அதை அறிந்து நாம் தாயாதிச் சண்டைகளில் இறங்காதிருக்கலாம். அல்லது இறங்கி பாண்டிய நாட்டைப் போல் அழிந்தும் போகலாம்.

இத்தகைய அழிவுகளுக்கு முற்கூட்டிய சகுனங் களும் உண்டு. அந்த சகுனங்களின் விளைவாகத்தான் சரித்திர ஆசிரியனான வாஸப் நீண்ட காலம் மதுரையில் தங்க நிச்சயித்திருந்த திட்டத்தை மாற்றிக் காயலுக்குப் பயணமானான். பயணமாகுமுன்பு குலசேகர பாண்டியனைச் சந்திக்கச் சென்றவன், சுந்தர பாண்டியன் குலபதிக்கு இட்ட ஆணையைக் கேட்டதும் காயலுக்குச் செல்லும் முடிவை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான். மன்னனைச் சந்தித்து அவனை எச்சரிக்க வும் செய்தான்.

"பாண்டிய மன்னவா! நீங்கள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனிருப்பது நல்லது. நாட்டில் தங்கள் மூத்த மகனைப் பற்றி புகழ்ச்சியாகப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவன் ஏழைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே கொள்ளையில் இறங்கினானென்று மக்கள் பேசுகிறார்கள். தங்கள் படையில் பெரும்பகுதிகூட சுந்தர பாண்டியனிடம் சேர்ந்திருப்பதாகக் கேள்வி" என்று கூறினான் வாஸப்.

அப்பொழுது இருவரும் மன்னனின் அந்தப் பழைய அறையில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். மன்னர் சொன்னார், "சரித்திர ஆசிரியரே! நல்ல செய்தியைச் சொன்னீர்கள். இதில் வருந்துவதற்கு ஏதுமில்லையே! என் மகன் நல்ல பெயரெடுத்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சி தானே? உண்மையாகவே அவன் திருந்தினால் அதில் தவறு என்ன?" என்று.

வாஸப் தனது தாடியைச் சிறிது தடவிக்கொண்டு பேசினான். "மன்னவா! எந்த மனிதனும் திடீரென்று மாறுவதில்லை. அப்படி மாறினால் அது சந்தேகப்படக் கூடிய மாற்றம். திடீர் மாற்றங்கள் நன்மை பயப்பன அல்ல. எதற்கும் உங்கள் இளைய மகனை இங்கு வரவழைத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னான் வாஸப்.

பதிலுக்கு மன்னர் நகைத்தார். வாஸப்பை அணுகி அவன் தோள்மீது கையை வைத்துக் கொண்டார். "வாஸப்! உமக்கொரு விசேஷம் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார்.

"சொல்லுங்கள், மகாராஜா" என்றான் வாஸப்.

“இரண்டு நாள்களுக்கு முன்பு அருமை நண்பரை இழந்தேன்...” மன்னன் சொற்களில் தீரா வருத்தம் இருந்தது.

“யார் மகாராஜா, யாரை இழந்தீர்கள்?” வாஸப்பின் கேள்வியில் வியப்பு இருந்தது.

“எனது துணைமந்திரி தகியுதீன் வேலையிலிருந்து விலகிவிட்டார். மதுரையை விட்டும் போய்விட்டார்” என்றார் மகாராஜா.

“எங்கு?” தெரியாததுபோல் வினவினான் வாஸப்.

“அவரது கிராமத்திற்கு. அவருக்கு ஒரு மான்யம் கொடுத்திருக்கிறேன். கடைசி நாள்களை இன்பமாகக் கழிக்க.”

வாஸப் சிந்தனையில் இறங்கினான். “மகாராஜா! ஆண்டவன் உங்களைக் காப்பாற்றட்டும். எனக்கு விடை கொடுங்கள்” என்றான்.

மகாராஜா இஷ்டமில்லாமல் விடை கொடுத்தார். அவர் கையைத் தட்டியதும் பணிப்பெண்களில் ஒருத்தி ஒரு சிறு பேழையைக் கொண்டு வந்தாள். அதிலிருந்து ஒரு முத்து மோதிரத்தை எடுத்து வாஸப்பின் கையில் தாமே போட்டார் மகாராஜா. “வாஸப்! இதில் பாண்டியர் ராஜ சின்னம் இருக்கிறது. இது இருக்கும்வரை பாண்டிய நாட்டில் நீங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் சுதந்திரமாக உலாவலாம்” என்று சொன்னார் மகாராஜா.

வாஸப்பின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியில்லை. பாண்டிய நாட்டின் கதியும், மன்னன் கதியும் அதோ கதியாகப் போகிறதென்று அவன் மனத்தில் தோன்றியதால்

மிகுந்த வியாகூலத்துடன் மன்னனுக்குத் தலைவணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டான் சரித்திர ஆசிரியன்.

மதுரையிலிருந்து புறப்பட்ட வாஸப் விரைவாக பயணம் செய்து மூன்றாவது நாள் காயலுக்கு வந்து சேர்ந்தான். காயல் அரண்மனையில் அவனை வரவேற்ற வீரபாண்டியன் அவனுக்கு சகல வசதிகளை யும் செய்து கொடுத்தான். அன்று இரவே ஜமாலு தீனைச் சந்திக்க முயன்ற வாஸப், அவன் வெளியூர் போயிருப்பதாக அறிந்ததால் பெரிதும் வருந்தினான். இளம்பரிதியை அழைத்து, "இளம்பரிதி! நீ பாண்டிய படைத்தலைவனாதலால் இங்கிருக்கும் படைப் பிரிவுகள் உனக்கு அடங்கியவைதானே?" என்று வினவினான்.

"ஆம்" என்றான் இளம்பரிதி.

"அப்படியானால் அவற்றைப் போருக்கு சன்னத்தப் படுத்து" என்றான் வாஸப்.

இதைக் கேட்ட இளம்பரிதியும், அவனருகே நின்றிருந்த அல்லியும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். "ஏன் எஜமான்! இங்கு யார் படையெடுத்து வரப்போகிறார் கள்?" என்று வினவினான் இளம்பரிதி.

"படையெடுப்பு என்று திட்டமாக இருக்காது. ஆனால் வீரபாண்டியனை அழிக்க ஏற்பாடு நடக்கும். படைப்பிரிவுகள் சிறிது சிறிதாகக் கலைக்கப்படும்" என்றான் வாஸப்.

இளம்பரிதி அதிர்ச்சியுற்று நின்றான். ஆனால் வீரபாண்டியன் உத்தரவில்லாமல் எதையும் செய்ய முடியாத காரணத்தாலும் வீரபாண்டியன் படை

சன்னத்தை விரும்பாததாலும் அவன் ஏதும் செய்ய வில்லை. அன்றிலிருந்து மூன்றாவது நாள் அவனைப் படைத்தலைமைப் பதவியிலிருந்து விலக்க சுந்தர பாண்டியனிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது. அதில் குலசேகர பாண்டிய மன்னரே உத்தரவிட்டிருப்பதாகவும் கண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த வாஸப், "இளம்பரிதி! இதில் சூது இருக்கிறது. ஆனால் மன்னர்கூட இதில் தலையிட முடியாத நிலை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே உத்தரவுப்படி நட. நீயும் அல்லியும் இன்றே இங்கிருந்து புறப்பட்டு சேரநாடு செல்லுங்கள்" என்றான்.

அரசியல் அலைகள் பாண்டிய நாட்டைப் புரட்டி யடிப்பதை இளம்பரிதி - அல்லி இருவருமே புரிந்து கொண்டார்கள். வாஸப்பின் உபதேசத்தால் வீர பாண்டியனும் அவர்களைத் தடை செய்யவில்லை.

அடுத்த சில நாள்களில் பரபரப்பான நிகழ்ச்சி ஏது மில்லை. புரவிகளை ஏந்திய அரபு நாட்டு மரக்கலங்கள் காயல் துறைமுகத்தில் நின்று புரவிகளை இறக்கின. அந்தப் புரவிகளின் இடையில் புகுந்து அவற்றை நோட்டம் பார்த்தும் விளையாடிக் கொண்டுமிருந்தான் வீரபாண்டியன். அதேசமயத்தில் பெரும் சூறாவளி பாண்டிய நாட்டைச் சூழ்ந்துவிட்டதை இளைய பாண்டியன் அறியவில்லை.

அந்த பயங்கர செய்தி முதலில் வாஸப்புக்குத்தான் வந்தது. "குலசேகர பாண்டியனை சுந்தர பாண்டியன்

கொலை செய்து அரியணையைக் கைப்பற்றிவிட்டான்" என்ற செய்தியை ஜமாலுதீன் தெரிவித்தார் வாஸப்பிடம்.

வாஸப் அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடையவில்லை. முகத்தில் மிகுந்த வருத்தத்தின் சாயை மட்டும் படர்ந்தது. "இதை நான் எதிர்பார்த்தேன் ஜமாலுதீன். எதற்கும் வீரபாண்டியனைக் காப்பாற்று. இனி அவன் உயிருக்குப் பெருத்த அபாயம்" என்றான். "வேறு அரசின் உதவி ஏதாவது கிடைக்குமா?" என்றும் கேட்டான்.

ஜமாலுதீன் சிந்தித்தார் ஒரு விநாடி. "நிலமங்கை வந்திருக்கிறாள் காயலுக்கு" என்றார்.

"யாரவள்?"

"சேரன் மகள்."

"எதற்காக வந்திருக்கிறாள்?"

"தெரியவில்லை. அவள் வீரம் நிறைந்தவள். அவள் துணையை நாடுகிறேன்" என்றார் ஜமாலுதீன்.

அந்த ஆமோதிக்கும் வகையில் தலையை அசைத்த வாஸப் தனது மூட்டையைக் கட்டினான். "எனது ஆட்களையும், ஒட்டகங்களுடன் புறப்பட ஏற்பாடு செய்" என்றான்.

வாஸப்பின் எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்ட ஜமாலுதீன் வெளியே சென்று வாஸப்பின் புறப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்து முடித்தான். வாஸப் சிறிதும் தாமதிக்காமல் அப்பொழுதே புறப்பட்டான், தனது புரவியில் ஏறி தனது ஆட்கள் பின்தொடர. புறப்படு முன்பு, "எப்படியும் வீரபாண்டியனைக் காப்பாற்றிவிடு"

என்று ஜமாலுதீனுக்குக் கட்டளையிட்டு தனது புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

அப்படிப் புறப்பட்ட வாஸப் எங்கும் தங்காமல் தாமிரபரணிக் கரையோரமே பயணம் செய்து கொற்கை நகரை அன்று மாலையில் அடைந்து நதிக்கரையிலேயே தனது கூடாரத்தை அடித்தான். தாமிரபரணியின் பளிங்கு நீரில் மாலைக் கதிரவனின் தங்கக் கிரணங்கள் தவழ்ந்து விளையாடின. அந்த மனோகரமான சூழ்நிலையைக் கவனித்த வாஸப் தனது அரபு அடிமைகளை அழைத்து மேற்கு முகமாக மண்டியிடக் கட்டளையிட்டுத் தானும் மண்டியிட்டுத் தொழுகையில் இறங்கினான். "ஆண்டவனே! பாண்டிய நாடு பற்றி எரியும்போல் தெரிகிறது. அதை நீர்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். முஸ்லிமையே துணை மந்திரியாக நியமித்துக்கொண்டு சமய பேதமின்றி ஆட்சி நடத்திய குலசேகர பாண்டியன் போய்விட்டான். அவன் இளைய மகனையும் நாட்டையும் காப்பாற்று. ஆனால் நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? சர்வ வல்லமையுள்ள உங்கள் திருவுள்ளம் எப்படியிருக்கிறதோ அப்படித்தானே எல்லாம் நடக்கும்!" என்று இறைஞ்சினான் வாஸப்.

பாண்டிய நாட்டின் கதியை நினைத்ததால் வாஸப்பின் உள்ளமெல்லாம் துன்பத்தில் தோய்ந்திருந்தது. தொழுகையை முடித்துக்கொண்டு தனது கூடாரத்திற்குள் சென்று வாஸப் நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். பிறகு வெளியே வந்து தாமிரபரணியின் கரையோரமாக நடந்து சென்றான்.

அந்த நாட்டில் தான் காலை வைத்தது முதல் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்ததால் இரவு மூண்டதும், இரவு நன்றாக ஏறிவிட்டதுகூடத் தெரியாமல் நடந்துகொண்டே இருந்த வாஸப், கடைசியாக, வந்த வழியே திரும்பினான். அவன் தனது கூடாரத்தை அணுகியபோது அதன் பக்கத்தில் இன்னொரு கூடாரமிருந்தது. அதற்குள் ளிருந்து இருவர் உரையாடல் கேட்டதாலும், குரல்கள் பரிச்சயமானதாயிருந்ததாலும் சற்று நின்ற வாஸப், உரையாடலை உற்றுக் கேட்கவும் செய்தான். இளம் பரிதியை புது மனைவி அல்லி கேட்டாள், "கடைசியில் கூடாரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம்" என்று.

"அல்லி! நீ எங்கிருந்தாலும் அது எனக்கு சொர்க்கம். இப்பொழுது நமக்கு அரசியல் சந்தடி இல்லை. நாம் தனிமையில் இருக்கிறோம். தவிர இந்தக் கூடாரத்தைவிட சிறந்த மணவறை எங்கிருக்கிறது. ஆனால் உனக்கு விரைவில் நல்ல மாளிகையும், பஞ்சணையும் கிடைக்கும். என் வாள் எங்கும் விலை போகும்" என்று கூறினான்.

அடுத்து பேச்சரவம் ஏதுமில்லை. இதழ்களின் இணைந்து நீங்கிய ஒலிகள், சலசலத்த உடை ஓசை இவைதான் கேட்டன. வாஸப் உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டான். "மண்ணாசையும் பெண்ணாசையும் யாரை விட்டது; பெண் அருகில் இருக்கும்போது எந்த ஆண்மகன் ஆபத்தைப் பற்றி நினைக்கிறான்?" என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான்.

பிறகு மறுபடியும் நடந்து தனது கூடாரத்துக்கு வந்து தரையில் உட்கார்ந்து தனது தோற்பையிலிருந்து எழுது

கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு, விளக்கின் திரியைத் தூண்டி எழுத ஆரம்பித்தான். எழுத ஆரம்பித்தவன், எழுதிக்கொண்டே போனதால் நேரம் போனது தெரிய வில்லை. கூடார வாயிலில் இருவர் நின்றிருந்ததும் தெரியவில்லை.

"ஏதோ மும்முரமாக எழுதுவதுபோலத் தெரிகிறது" என்ற குரலைக் கேட்டுத் தலையை உயர்த்தினான் வாஸப்.

கூடார வாயிலில் இளம்பரிதியும், அல்லியும் நின்றிருந்தார்கள். "கேள்வி கேட்டு உங்கள் எழுத்தைத் தடை செய்துவிட்டேன்" என்றான் இளம்பரிதி.

"இல்லை. நிறுத்தும் கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டேன்" என்றான் வாஸப்.

"என்ன எழுதுகிறீர்கள்?" என்று அல்லி கேட்டாள்.

"தமிழகத்தின் சரித்திரத்தை எழுதுகிறேன். உள்ளே வாருங்கள். குலசேகர பாண்டியனை சந்தித்ததுவரை எழுதிவிட்டேன். முடிவையும் எழுதுகிறேன்" என்று சொன்ன வாஸப், மேலும் தனது கோழி இறகு பேனாவை ஓலையின்மீது ஓட்டினான்.

உருவாகிய சரித்திரம் வாஸப்பின் கையால் பதிவு செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது வருங்கால மக்களுக்கு. எழுத்தின் வேகத்தில், அதில் ஊன்றிவிட்ட உணர்ச்சி களில், வாஸப் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த இருவரையும் மறந்தான். பேனா வேகமாக நர்த்தனம் செய்துகொண் டிருந்தது. வாஸப்பின் முகத்தில் ஊக்கமும், வேகமும்

இருந்தன. எழுத்தில் இணைந்துவிடும் உணர்ச்சிகளின் வேகம், ஊக்கம் அவை.

அந்த வேகத்தையும் தடை செய்ய எதிரே சீடர்களைப் போல் உட்கார்ந்திருந்த இருவரில் இளம்பரிதி கேட்டான். "எஜமான்! உங்கள் சரித்திரத்தில் எங்கள் நாட்டைப் பற்றி என்ன சொல்வீர்கள்?" என்று வினவினான்.

வாஸப் தனது கண்களைச் சிறிதே உயர்த்தி, "உங்கள் நாட்டு ராஜயோகத்தைப் பற்றி எழுதுகிறேன்" என்று கூறினான். சிறிது நிதானித்துவிட்டு மேலும் சொன்னான் வாஸப், "இளம்பரிதி! உங்கள் நாட்டு இரண்டு இளவரசர்களுக்கும் ராஜயோகம் இருக்கிறது. இருவரும் மாறி மாறி இந்த நாட்டை ஆளப்போகிறார்கள். ஆனால் நாட்டுக்கோ தற்சமயம் நாசயோகம் தான் இருக்கிறது" என்று.

இதைச் சொல்லி பெருமூச்செறிந்தான் வாஸப். அவன் இதயத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட நாடு தாயாதிச் சண்டையால் சீரழியப் போகிறது என்ற வேதனை உருவெடுத்திருந்தது.

அந்த நினைப்பின் உண்மையைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்தன. வாஸப்பின் தீர்க்க தரிசனத்தை உலகமே கண்டு வியந்தது.

முற்றும்

卐